

ELECCIONS AL CONGRÉS I AL SENAT

**PROGRAMA
ELECTORAL**

10 DE NOVEMBRE DE 2019

juntspercatalunya.cat

**JUNTS PER
CATALUNYA**

**MANTINGUEM-NOS SERENS,
PERQUÈ ENS VOLEN NEGUITOSOS.**

**MANTINGUEM-NOS UNITS,
PERQUÈ ENS VOLEN DIVIDITS.**

**MANTINGUEM-NOS PACÍFICS,
PERQUÈ ENS VOLEN VIOLENTS.**

**MANTINGUEM-NOS MOBILITZATS,
PERQUÈ ENS VOLEN QUIETS I CALLATS.**

**MANTINGUEM-NOS DECIDITS,
PERQUÈ ENS VOLEN RENUNCIATS”.**

President Carles Puigdemont

MANIFEST ELECTORAL DE JUNTS PER CATALUNYA

1 — Independència. Junts per Catalunya corre a les eleccions del 10N com la veu insubornable i fermament compromesa amb la independència de Catalunya per poder garantir un futur socialment just i territorialment equilibrat.

2 — Llibertat. Amb el lideratge del president Puigdemont persistim en l'embat democràtic per aconseguir la plena llibertat. La independència és el futur per construir un país democràtic que es fonamenti en l'exercici de Drets Humans. Per això, defensem que la millor resposta a la Sentència del Tribunal Suprem és la independència.

3 — Dignitat. L'actitud de dignitat de Jordi Sánchez, Joaquim Forn, Jordi Turull i Josep Rull, reflectida al llarg del Judici de la vergonya, és la mateixa que Junts per Catalunya ha mantingut en la seva actuació política al Congrés i al Senat.

4 — Coherència. La veu de Laura Borràs i de Junts per Catalunya ha estat clara i coherent en la defensa de Catalunya. Amb aquest manifest electoral refermem el nostre compromís amb tu, amb el teu vot, que mai no serà donat de franc a canvi de res.

5 — Unitat. Junts vam fer l'1 d'octubre. Junts ens mobilitzem massivament. Junts som capaços de sacsejar l'Estat. Per això, des de Junts per Catalunya hem reclamat, sempre, la imprescindible unitat d'acció de l'independentisme.

6 — Democràcia. L'excepcionalitat democràtica que viu l'Estat espanyol i que patim a Catalunya, amb presos polítics, exili i repressió, no ens farà enrere, al contrari. Des de les institucions, impulsarem els canvis necessaris per frenar aquest retrocés, denunciarem totes les accions repressives i exigirem la investigació de tot els excessos contra els drets i les llibertats provinents dels poders polític i judicial espanyols.

7 — Persones. Dèficit fiscal és dèficit social. La independència és el projecte més social per a Catalunya. Només així podem garantir les polítiques socials, la lluita contra la crisi climàtica i la defensa dels drets de les dones. Progrés nacional és progrés social perquè garanteix tots els drets per a totes les persones.

8 — No violència. L'independentisme ha estat, és i serà democràtic, cívic i integrador. L'1 d'octubre es va construir i defensar des dels principis de la no violència i seran aquests principis els que defensarem i impulsarem per culminar la independència de Catalunya.

9 — Negociació. La ingovernabilitat de l'Estat espanyol expressa la incapacitat dels partits estatals per dialogar i negociar. Junts per Catalunya reivindica la negociació com a fonament de l'acció política i aposta inequívocament per posar en valor solucions polítiques i democràtiques a l'actual conflicte.

10 — Autodeterminació. La responsabilitat de Junts per Catalunya és assegurar que la resolució del conflicte polític de Catalunya es fonamenti en el reconeixement i l'exercici del dret a l'autodeterminació.

ÍNDEX

JUNTS, GUANYEM

8

LA VEU LLIURE DE CATALUNYA

10

EL VOT ÚTIL ÉS JUNTS PER CATALUNYA

11

PER LA INDEPENDÈNCIA, NI UN VOT ENRERE

12

DEMOCRÀCIA I LIMITACIÓ DE DRETS FONAMENTALS

13

OFEGAMENT ECONÒMIC I FINANCER

16

GREUGES EN DIFERENTS ÀMBITS I SECTORS

17

PER CATALUNYA, NI UN VOT ENRERE

21

ENFORTIM L'ESTAT DEL BENESTAR. REDUÏM LES DESIGUALTATS **22**

LLUITAR CONTRA LA POBRESA, FER EFECTIVA
LA INCLUSIÓ SOCIAL I GARANTIR EL TREBALL DIGNE **25**

SUPORT A LES FAMÍLIES AMB NENS **26**

MÉS RECURSOS PER A POLÍTIQUES D'HABITATGE SOCIAL **27**

POLÍTIQUES DE JOVENTUT. FORMACIÓ, ACCÉS AL MERCAT
LABORAL I A L'HABITATGE **30**

PENSIONS. GARANTIR-LES, RECUPERAR EL PODER ADQUISITIU **31**

PERSONES EN SITUACIÓ DE DEPENDÈNCIA,
PROMOCIÓ DE L'AUTONOMIA PERSONAL I GENT GRAN **33**

ATENCIÓ A LES PERSONES AMB DISCAPACITAT:
IGUALTAT D'OPORTUNITATS **34**

RESPOSTA AL REPTE DE LES MIGRACIONS
I L'ACOLLIDA I INTEGRACIÓ DE LES PERSONES REFUGIADES **34**

SUPORT I COL·LABORACIÓ AMB EL TERCER SECTOR SOCIAL
I EL VOLUNTARIAT, IMPULS A LA INNOVACIÓ SOCIAL **36**

SALUT: UN SERVEI SANITARI UNIVERSAL DE QUALITAT I EFICAÇ	36
ENSENYAMENT. DEFENSEM EL MODEL EDUCATIU CATALÀ AMB UN SISTEMA EDUCATIU PROPI	39
ENFORTIR ELS ENSENYAMENTS DE LES UNIVERSITATS	41
IGUALTAT DE GÈNERE, FEMINISMES I LLUITA CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA	43
IGUALTAT AMB ELS COL·LECTIUS LGTBI I ALTRES COL·LECTIUS DISCRIMINATS	45
CULTURA I LLENGUA	46
ESPORT. LA VISIÓ CATALANA	48
UNA ECONOMIA DINÀMICA, SOSTENIBLE I AL SERVEI DE LES PERSONES	50
MÉS RECURSOS I COMPETÈNCIES EN EL FINANÇAMENT DE CATALUNYA	50
OCUPACIÓ: LLUITAR CONTRA L'ATUR I LA PRECARIETAT LABORAL. MILLORAR LA QUALITAT DE L'OCUPACIÓ	53
UNA POLÍTIKA ECONÒMICA PER A UN CREIXEMENT DE LLARG TERMINI, INNOVADOR I SOSTENIBLE	62
POLÍTIKA FISCAL. ESTIMULAR L'ECONOMIA, REDUIR LES DESIGUALTATS	65
POLÍTIKA FINANCERA. MÉS FINANÇAMENT A LA INVERSIÓ	68
POLÍTIKA ENERGÈTICA: UNA ENERGIA SOSTENIBLE, COMPETITIVA I SEGURA	69
LES POLÍTIQUES D'IMPULS SECTORIAL: AGRICULTURA, INDÚSTRIA, COMERÇ, TURISME I SERVEIS	72
GARANTIR LA COMPETITIVITAT EMPRESARIAL	76
DEFENSA DE LA PETITA I MITJANA EMPRESA I DELS EMPRENEDORS	78
LES INFRAESTRUCTURES DE FUTUR: TRANSPORT I COMUNICACIONS	79

COMPROMESOS AMB UN PAÍS MÉS SALUDABLE, RESPECTUÓS AMB LA NATURA I EL MEDI AMBIENT	87
UNA ADMINISTRACIÓ AL SERVEI DELS CIUTADANS	91
ADMINISTRACIÓ PÚBLICA I CIUTADANIA	91
L'ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA	95
SEGURETAT I DEFENSA	98
MITJANS DE COMUNICACIÓ	100
CATALUNYA I LES POLÍTIQUES EUROPEA I EXTERIOR	100
MILLORAR LA COOPERACIÓ AMB EL DESENVOLUPAMENT	104
DONAR RESPOSTA AL PROBLEMA DELS REFUGIATS	104
GOVERNANÇA I REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA	106

**JUNTS,
GUANYEM**

**JUNTS PER
CATALUNYA**

Les eleccions del 10 de novembre són un nou fracàs de la política espanyola: 4 anys i 4 convocatòries d'eleccions generals. Només existeix un precedent com aquest, les eleccions del 26 de juny del 2016, són també un exemple de la incapacitat de pactar un govern de coalició. S'ha hagut de convocar de nou unes eleccions perquè els partits no han estat capaços de gestionar el resultat del 28 d'Abril. Des de Junts per Catalunya enfoquem aquestes eleccions novament amb el compromís de defensar Catalunya.

Els diferents governs de l'Estat espanyol que s'han anat succeint els darrers anys s'han demostrat incapaçs de governar Espanya. S'ha demostrat una incapacitat alarmant per al diàleg, s'ha considerat el pacte com una humiliació i davant els legítims anhels d'una part majoritària de la societat catalana només s'ha estat capaç de respondre amb les porres de la policia i el codi penal.

El diferents governs de l'Estat han volgut ignorar una majoria dels ciutadans de Catalunya que volen resoldre políticament la situació actual i això l'ha abocat a una nova contesa electoral sense poder acabar la legislatura. Ignorar Catalunya passa factura a l'agenda espanyola i no respectar la voluntat majoritària dels catalans ha instal·lat Espanya en la inestabilitat política permanent.

L'exili i els presos polítics evidencien la incapacitat de resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya i utilitzen el conflicte català per no parlar dels grans reptes del segle XXI i la seva incapacitat per afrontar-los:

- Incapacitat per bastir una economia productiva, no especulativa, en la nova divisió mundial del treball creada per la globalització.
- Incapacitat de reduir les desigualtats socials i afrontar problemes com la precarietat laboral, l'habitatge social o el futur de les pensions.
- Incapacitat d'afrontar el canvi climàtic i la transició a una economia descarbonitzada.
- Incapacitat de tenir uns mitjans de comunicació deslligats dels poders econòmics i que exerceixin de quart poder com a les autèntiques democràcies.

Necessitem una gran majoria a les eleccions del 10-N per proclamar al Congrés i el Senat que la llibertat i la dignitat guanyen la deriva repressiva de l'Estat. Els nostres representants la denunciaran amb la mateixa convicció que ho han fet els presos davant del Tribunal Suprem. Volem anar a Madrid per demostrar que escollir la repressió, en comptes de debatre i atreure com va fer el Regne Unit amb els escocesos, no només és antidemocràtic sinó que està condemnat al fracàs en un Estat de la Unió Europea. L'actitud del règim espanyol ha infligit molt de dolor, com és el cas de la brutalitat policial, l'exili i la presó, i en causarà més. Però la nostra victòria final és segura.

LA VEU LLIURE DE CATALUNYA

Ens presentem a aquestes eleccions amb el convenciment que Catalunya necessita reivindicar la seva aposta per la llibertat i la democràcia a cada un dels comicis electorals que sorgeixin. És aquest convenciment el que ens ha portat a sumar gent d'origens molt diversos sota el gran paraigua de Junts per Catalunya.

És en el marc del projecte polític de Junts per Catalunya que hi ha la voluntat de representar el 80% de la població de Catalunya que vol una sortida política a la situació actual. És precisament en aquest marc que gent com Jordi Sánchez, Jordi Turull, Josep Rull o Joaquim Forn estaven decidits a continuar implicant-se per defensar l'única candidatura d'obediència estrictament catalana, malauradament la sentència del procés no els hi ha permès. És, doncs, una llista excepcional, d'unitat, de caràcter transversal i que supera l'esquema dels partits. Una fórmula que permet repetir i consolidar el projecte d'èxit del 21D, nascut de l'1 d'Octubre.

Junts per Catalunya és l'única força que es presenta amb la voluntat ferma de defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya. Tenim molt clar quin és el nostre objectiu i qui són els nostres aliats, però també sabem que ens devem només als ciutadans de Catalunya i per això sempre la nostra prioritat serà la construcció de la República catalana.

Volem resoldre un problema polític fent política, sobre la base d'una relació bilateral que reconegui el dret a l'autodeterminació emparat en els tractats internacionals signats per l'Estat espanyol, que prevalen a la pròpia constitució i que es posi fi d'aquesta manera a la judicialització de la política i a la politització de la justícia.

Podem i volem parlar de tot, com sempre hem dit. Prioritzem la via del diàleg, com sempre hem fet, i ens presentem com dic per frenar l'extrema dreta que ha servit d'aliada a alguns dels principals partits espanyols els darrers mesos. És per això que demanarem a aquells partits que busquin el nostre suport que hauran d'escollir la via del diàleg i l'autodeterminació de Catalunya si volen el suport dels nostres representants.

EL VOT ÚTIL ÉS JUNTS PER CATALUNYA

Junts per Catalunya és el vot útil contra les dretes i el vot útil per forçar una solució política al conflicte Catalunya Espanya.

Per tenir el nostre suport, el proper candidat a la presidència del govern espanyol haurà de parlar amb nosaltres i haurà de triar si vol futur o passat, si prefereix entregar el govern espanyol a la dreta predemocràtica o té intenció real de desbloquejar el conflicte català. És per això que ni acceptem que s'imposi l'estratègia de la por vinculada a l'arribada de l'extrema dreta a la política espanyola ni acceptem la política d'apartheid que el president Sánchez intenta aplica a l'independentisme català. Mai un bon moment per deixar de banda les demandes vinculades a la llibertat i a la democràcia.

És aquesta voluntat i són aquests valors els que queden recollits en aquest programa electoral. Una combinació de responsabilitat, compromís, determinació i fermesa en la defensa de les nostres conviccions, que són els millors aliats per a la defensa del projecte d'autodeterminació de Catalunya i per a la construcció d'un país millor, també des d'un punt de vista democràtic.

Us animem a llegir-lo, a fer-vos-el vostre i a donar-nos suport el 10 de novembre per poder guanyar el pols a l'autoritarisme i a la repressió a les urnes i fer efectiva la República.

**PER LA
INDEPENDÈNCIA,
NI UN VOT
ENRERE**

**JUNTS PER
CATALUNYA**

Els greuges de l'Estat espanyol amb Catalunya venen de lluny, han tingut una continuïtat en la història d'Espanya, sigui quina sigui la forma de govern, dictadura o democràcia, república o monarquia, i governi qui governi, les dretes o les esquerres.

Catalunya sempre ha estat la gran damnificada per un Estat centralista que no ha volgut mai entendre ni respectar la seva diversitat i la plurinacionalitat.

En democràcia, no ha estat diferent. Amb diferent intensitat, als greuges econòmics i en relació amb el fet nacional català en tota la seva amplitud cultural, lingüística i social, s'hi ha sumat la vulneració de drets fonamentals i democràtics bàsics que ha comportat fins i tot empresonament i exili.

Centrats en els darrers anys, la situació no ha millorat, el llistat és extens i ha anat a més. Als habituals i recurrents greuges econòmics, s'hi han afegit la vulneració de drets fonamentals com la llibertat d'expressió, la ingerència de l'Estat en els resultats electorals cessant governs, convocant eleccions i no permeten investitures, l'exercici del dret a l'autodeterminació i la judicialització de l'activitat política.

DEMOCRÀCIA I LIMITACIÓ DE DRETS FONAMENTALS

LLIBERTAT, AMNISTIA I PROU VULNERACIÓ DE DRETS FONAMENTALS

La vulneració dels drets fonamentals dels qui formem part del moviment independentista i especialment dels seus representants, ha estat una constant sobretot des del setembre del 2017 i des de l'1 d'octubre, quan la Policia Nacional i la Guardia Civil van reprimir amb desproporcionada violència la decisió de més de 2 milions de catalans d'anar a les urnes.

Posteriorment, s'han vulnerat drets fonamentals amb l'aplicació de l'art. 155, la detenció i condemna de líders civils independentistes, la detenció i exili del Govern de la Generalitat, la presó preventiva durant dos anys, el judici del procés amb denegació de nombroses proves i testimonis durant la vista judicial, la comprovada i reconeguda guerra bruta de les clavegueres de l'Estat conduïda des del CNI i dels del propi Ministeri del Interior, la suspensió dels diputats i senadors electes amb la conseqüent vulneració del dret a ser representats aplicada a tots els que els vàrem votar, les més recents detencions de persones independentistes a les quals s'acusa de terrorisme, tot i que durant tots aquests anys el moviment independentista ha demostrat reiteradament que és. No es pot admetre que l'Estat i els seus aparells normalitzin la vulneració de drets fonamentals quan es tracta de combatre l'independentisme. Això és absolutament incompatible amb la realitat d'una democràcia sòlida i consolidada.

És per això que el primer dels compromisos a assumir en la propera legislatura ha de ser acabar amb la vulneració de drets fonamentals a l'Estat espanyol i molt concretament en relació a l'independentisme. A Catalunya no hi ha hagut ni rebel·lions ni sedicions, el que hi ha a Catalunya és un profund debat sobre el seu futur. L'1 d'octubre una part molt important dels catalans es va pronunciar massivament per l'autogovern i l'aparell de l'Estat va respondre amb repressió i vulneració de drets fonamentals. En democràcia no és aquest el camí, el respecte dels drets fonamentals, el debat, el diàleg i les urnes són els únics que ens poden donar resposta al conflicte Catalunya Espanya, en benefici de Catalunya i en benefici d'Espanya.

A Junts per Catalunya estem a favor de qualsevol mesura que signifiqui una millora o la fi de les condicions injustes d'empresonament que pateixen els presos polítics; el lliure retorn dels exiliats i les exiliades; la fi de la repressió; així com la reparació de tots aquells que han estat represaliats i afectats.

L'amnistia, l'alliberament dels presos polítics, és una de les solucions lògiques inherents a la solució política del conflicte d'arrel política entre Catalunya i l'Estat espanyol.

ACABAR AMB LES NEGATIVES AL DIÀLEG I AMB LES RETALLADES A L'AUTOGOVERN

Després de la negociació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006 i de la negativa de diàleg a un pacte fiscal per a Catalunya, des de l'any 2011 l'Estat ha paralytitzat les relacions amb Catalunya. Les reiterades propostes dels presidents Mas, Puigdemont i Torra per trobar una solució al denominat "conflicte català" han estat inútils.

La resposta a la voluntat de celebrar un referèndum –tant per part de Rajoy com de Sánchez– ha estat nul·la.

L'objectiu del Govern espanyol ha estat, entre d'altres, empètir cada vegada més la capacitat d'autogovern de Catalunya -se. Ho ha fet menystenint les nostres institucions, atacant-nos la identitat i laminant de forma constant les nostres competències.

A l'Estat li fa nosa la diferència i la discrepància. No atén raons ni diàlegs i ha utilitzat tot el que tenia al seu abast per menystenir i aigualir, tant com ha pogut, el nostre autogovern i per eliminar la diferència, la discrepància, el dret a decidir i la voluntat de ser.

MESURES RECENTRALITZADORES

L'Estat espanyol, en lloc de permetre a Catalunya avançar cap a un major autogovern d'acord amb el nou Estatut i amb el que hauria estat una resposta lògica al clam de la societat catalana, ha avançat en direcció contrària.

L'objectiu ha estat centralitzar més poder a les institucions estatals en detriment de les comunitats autònomes, en especial de Catalunya i de l'autonomia local. N'ha estat un exemple la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL) que redueix i incrementa el control de l'autonomia local.

El Tribunal Constitucional ha estat també un instrument de recentralització i limitació de l'autogovern. Actualment, hi ha 8 lleis catalanes pendents de resoldre per part del Tribunal Constitucional: la Llei 12/2009 d'Educació, la Llei 3/2017 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya, relatiu a les obligacions i els contractes, la Llei 5/2017 de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid, la Llei 6/2017 de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques, la Llei 17/2017 del Codi tributari de Catalunya, la Llei 21/2017 de l'Agència Catalana de Protecció Social, la Llei 18/2017 de comerç, serveis i fires, i la Llei 2/2018 de modificació de la presidència de la Generalitat i del Govern.

En els darrers anys, sobretot en el mandat del PP, s'han arribat a portar al Tribunal Constitucional una cinquantena de lleis catalanes.

LIMITACIÓ DE LES LLIBERTATS

La limitació de les llibertats ha estat un instrument utilitzat per l'Estat espanyol darrerament. Tres bons exemples d'instruments de limitació de les llibertats han estat la reforma de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, la Llei mordassa i la Llei de seguretat nacional.

La reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional va ser aprovada en una setmana pel Partit Popular en un procediment legislatiu exprés, en lectura única al Congrés i al Senat, i sense els preceptius dictàmens del Consell d'Estat i del Consell General del Poder Judicial. Una llei orgànica que trenca amb el principi constitucional de separació de poders i que permet a l'alt tribunal actuacions pròpies d'altres

instàncies judicials i que hem patit molt intensament a Catalunya els darrers dos anys. També la denominada “Llei mordassa” ha suposat una limitació dels drets i llibertats fonamentals en la seva aplicació pràctica, prohibint i sancionant fortament realitzar determinades manifestacions, a la vegada que ha permès retornar “en calent” els immigrants que travessen la frontera, sense les mínimes garanties exigides pel dret internacional.

I amb la Llei de seguretat nacional es permet al Govern de l'Estat que, davant d'una emergència “real o potencial”, l'Estat pugui decretar posar tots els mitjans humans i materials de la Generalitat a les ordres de l'Estat, i fer-ho amb una simple comunicació al Congrés.

JUDICIALITZACIÓ DE LA POLÍTICA

En els últims anys hem assistit a la persecució dels ajuntaments i els seus càrrecs electes per part de la Delegació del Govern, actuacions de la fiscalia i/o procediments judicials, i molt especialment després de la consulta del 9-N i 1-O, de resultes dels quals han estat imputats –i fins i tot detinguts– molts alcaldes.

S'han utilitzat el que s'ha denominat “les clavegueres de l'Estat” per tal d'obtenir informació i judicialitzar alguns assumptes amb informacions falses o tendencioses. És més, des de les institucions de l'Estat se'ns ha negat informació sobre el funcionament i els recursos públics gastats des de les clavegueres de l'Estat en operacions com “l'operació Catalunya” o amb l'operació terrorista del 17A, vistes les vinculacions entre l'iman del CNI.

La judicialització no només ha afectat càrrecs electes sinó també molts ciutadans que han volgut exercir la seva llibertat d'expressió i manifestació i han vist vulnerats els seus drets fonamentals.

EL 155 CE I ELS SEUS EFECTES

L'aplicació del 155 de la CE no solament va comportar fets tan poc democràtics com el cessament d'un govern legítim, el control de l'autogovern i la convocatòria d'eleccions sinó que també va causar costos econòmics quantificats en més de 1800 M€ i molts més efectes col·laterals com el cessament de 234 treballadors públics, la supressió d'organismes com el DIPLOCAT, la intervenció econòmica i financera de la Generalitat i l'aturada de molts projectes endegats.

OFEGAMENT ECONÒMIC I FINANCER

L'ofegament econòmic i financer al qual s'ha sotmès el Govern de la Generalitat, tant a través d'uns objectius de dèficit públic injustos com del persistent dèficit fiscal, ha estat notable.

La intervenció de la Generalitat ha arribat al control absolut de les seves finances, anul·lant de facto el poc autogovern que encara mantenia.

INCOMPLIMENTS D'EXECUCIÓ DE LES INVERSIONS PRESSUPOSTADES

Les promeses que han fet a Catalunya els diferents governs del PSOE i del PP durant els darrers 30 anys en els Pressupostos Generals de l'Estat no es compleixen mai. Les xifres són clares: en els darrers 4 anys (2015-2018), de cada 100 euros pressupostats a Catalunya, al final només n'han arribat 66, és a dir dos terços del que els pressupostos havien aprovat, tot el contrari del que passa a Madrid, on de cada 100 euros pressupostats se n'acaben invertint 114.

Els greuges de l'Estat amb Catalunya sumen un total acumulat de 7.600 M€ entre els que es poden destacar 688 M€ per al finançament dels Mossos pel període 2010 a 2018, 3.710 M€ de la disposició addicional tercera de l'Estatut, 2.871 milions per a la infradotació de la llei de dependència o 700 milions de deute pel finançament dels mossos.

BAIX PES DE LA INVERSIÓ DE L'ESTAT A CATALUNYA

Des de 1981 la inversió pressupostària de l'Estat a Catalunya ha estat sempre per sota del pes de la seva població i de la seva economia. Tot i que Catalunya representa el 16% de la població del conjunt de l'Estat espanyol i el 19% del seu PIB, els catalans rebem una inversió estatal molt per sota del que ens correspondria. La mitjana dels darrers 32 anys és del 12% de la inversió de l'estat territorialitzada, un percentatge molt inferior al pes de la població catalana en el total espanyol i molt inferior al pes del PIB.

IMPAGAMENT DE LA DISPOSICIÓ ADDICIONAL 3A DE L'ESTATUT

L'Estatut de 2006 va incorporar la DA 3a que estableix que durant 7 anys (2007-2013) l'Estat invertiria a Catalunya un percentatge equivalent al pes del PIB català en el PIB espanyol i que, si l'execució efectiva era inferior, l'Estat pagaria a la Generalitat l'import pendent d'executar. Aquest compromís només es va complir en la liquidació del pressupost de 2007.

En el conjunt del període 2008-2013, queda pendent de satisfer a la Generalitat 3.710 M€, dels quals 759 M€ estan avalats per una sentència del Tribunal Suprem de novembre de 2017, fa dos anys i l'Estat encara no els ha pagat malgrat haver-ho dictat el Tribunal Suprem.

DÈFICIT FISCAL ESTRUCTURAL

El dèficit fiscal de Catalunya respecte de l'Administració central de l'Estat (és a dir, el que Catalunya va pagar a l'Estat espanyol i que aquest no li va retornar) és estructural. S'eleva a 16.570M en euros de 2014 (anualitat sobre la que està calculada la darrera balança), uns 41 M€ diaris, marxen de Catalunya i no tornen. Això suposa un 8% de la riquesa de Catalunya des de 1986.

OBJECTIU DE DÈFICIT

El Govern central ha incomplert sistemàticament els criteris de repartiment de l'objectiu de dèficit establerts el 2012 incrementant l'esforç de les CCAA i les corporacions locals. En el cas de Catalunya, l'objectiu actual de dèficit del 2019 és del -0,1% del PIB (quan hauria de ser -0,59%), cosa que suposa disposar d'uns 700 M€ més per despesa que el 2018.

MODEL DE FINANÇAMENT

L'actual model de finançament és discriminatori per a Catalunya. Catalunya és el tercer territori en capacitat tributària i el 10è en recursos rebuts. Si la comparació es fa en termes reals (tenint en compte el cost de la vida), Catalunya seria el penúltim en recursos rebuts. L'actual model és injust i està caducat des de 2014, amb el que això suposa d'infrafinançament, ofec econòmic i endeutament per la Generalitat.

LIMITACIÓ DE MESURES TRIBUTÀRIES PER INCREMENTAR INGRESSOS

Quan Catalunya ha volgut incrementar els seus ingressos utilitzant mesures tributàries, l'Estat ho ha impedit acudint al Tribunal Constitucional i retardant i fins i tot impossibilitant l'aplicació dels nous tributs. El TC n'ha declarat 5 inconstitucionals, amb una pèrdua de recaptació anual de 818 M€ (Impost de dipòsits bancaris, 625,7 M€; taxa sobre l'expedició de la recepta farmacèutica, 145,6 M€; Impost producció energia termonuclear, 30 M€; Impost sobre continguts digitals, 13,4 M€; Taxes judicials, 3 M€).

TUTELA FINANCERA I ACCÉS AL CRÈDIT

Amb el pretext de la crisi i en aplicació de la Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, el Govern central ha exercit un autèntic control i tutela financera sobre la Generalitat de Catalunya, intervenint les finances de la Generalitat.

Entre els anys 2012 i 2018, Catalunya ha cobert 70.736,7 M€ d'endeutament mitjançant crèdits del FLA i 9.515 M€ mitjançant altres mecanismes de liquiditat. En aquest període, la Generalitat ha pagat en concepte d'interessos a l'Estat espanyol més de 2.700 M€.

En altres paraules, l'Estat recapta la major part dels impostos que paguem els catalans, a la vegada, controla i regula el finançament de la Generalitat, de fet des de l'any 2014 el manté sense revisar, amb un finançament insuficient. La conseqüència és que els ingressos de la Generalitat són insuficients per cobrir les seves despeses i es veu obligada a demanar préstecs a l'Estat pels quals l'Estat cobra interessos. Podrà ser legal, ja que la legislació la fa l'Estat, però sens dubte que no és just. L'Estat fa préstecs a la Generalitat amb els diners pagats pels catalans i a sobre cobra interessos.

GREUGES EN DIFERENTS ÀMBITS I SECTORS

Els greuges han afectat i afecten a tots els àmbits i sectors en què la Generalitat té competències. De les polítiques socials, a la llengua, passant per les infraestructures, la salut, la policia, l'ensenyament i l'acció exterior. Cap àmbit ni sector no s'ha lliurat de la mà de l'Estat.

POLÍTIQUES SOCIALS I D'OCUPACIÓ

Des del 2010 s'ha reduït el finançament per part del Govern Espanyol als programes de polítiques socials. El 2017 la reducció es va situar en un 81,7%.

Exemples de reduccions del 2010 al 2017 han estat el de la prestació bàsica de serveis socials (-58,7%), la intervenció social integral del poble gitano (-61,5%), el pla nacional de drogues (-74,5%), la gestió de pensions no contributives (-99%), el maltractament infantil (-100%), el pla d'acció per a persones amb discapacitats (-100%), el fons d'acollida d'integració d'immigrants (-100%) i menors immigrants no acompanyats (-100%).

La Llei de dependència. Especialment greu ha estat el finançament, insuficient, de la Llei de dependència. Una llei que obliga a aportar per part de l'Estat un finançament suficient i en parts iguals a l'aportació de les CCAA. Des del 2013 la Generalitat ha aportat més del 75% del finançament públic. S'estima que fins a 2017 hi ha una insuficiència acumulada d'aportació que li corresponia a l'Estat de 2.871 M€, és a dir, 367 € anuals des de 2012.

Exclusió residencial i pobresa energètica. El Parlament de Catalunya ha aprovat diverses lleis per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, amb mesures per solucionar situacions de sobreendeutament i per evitar desnonaments. El TC ha anat suspenent parcialment algunes de les mesures complicant la gestió per part de la Generalitat i els ajuntaments dels nombrosos casos d'emergència social vinculats als desnonaments.

Polítiques actives d'ocupació. Des de l'any 2011 hi ha hagut una retallada constant, per part del Govern Espanyol, dels fons destinats a polítiques actives d'ocupació per Catalunya. En els darrers dos anys, ha augmentat per la bona gestió del Govern català, però es troba encara un 25% per sota del 2010.

Centres especials de treball (CET). Les polítiques actives dels CET es financen per l'Estat però correspon la seva execució a la Generalitat. La subvenció destinada a contractar persones pels centres no cobreix la demanda necessària per cobrir el 50% del Salari mínim interprofessional (SMI), fet que s'ha agreujat recentment per l'increment del SMI. Això ha provocat que la Generalitat hagi hagut de sufragar amb recursos propis la cobertura de la demanda existent. El 2017 l'Estat va aportar 45 M€ i la Generalitat 35 M€. El 2019 la Generalitat ha afegit 7,5M€ addicionals per fer front a l'increment del SMI.

Persones refugiades. La Generalitat té competència exclusiva en l'acollida i integració de refugiats. La creixent arribada no s'ha vingut compensant. El Govern del PP va anul·lar el Fons Estatal d'Acollida (FAIRE) que suposava per a Catalunya 43,5 M€. L'executiu espanyol incompleix les sentències que l'obliguen a transferir aquests recursos a la Generalitat.

Descentralització del 0,7% del IRPF per a fins socials. La Generalitat té atribuïdes amb caràcter exclusiu les competències en matèria de serveis socials, voluntariat, menors i promoció de les famílies. Amb aquesta finalitat, la gestió i distribució de la recaptació del 0,7% de la declaració de l'IRPF hauria de correspondre a la Generalitat. Però les transferències de l'Estat sempre han estat molt menors del que ha recaptat. Per exemple, el 2017, dels 52,2 M€ recaptats Catalunya només en va rebre 31,2 M€. L'Estat ha incomplert fins a 12 sentències que l'obliguen a complir amb el traspàs del 0,7%. S'estima que el diferencial entre l'aportat i el rebut frega els 35 M€ anuals.

ENSENYAMENT

Respecte el model d'escola catalana. L'Estat ha actuat de forma contundent en aquest àmbit contra Catalunya. El més rellevant ha estat l'aprovació de la Llei orgànica de millora de la qualitat de l'educació (LOMCE), la qual, a més de suposar la introducció de canvis profunds en el model de distribució de competències educatives entre l'Estat i les comunitats autònomes, implica un atac directe a la societat catalana en incidir directament sobre el nostre model educatiu. El PSOE es va comprometre a derogar-la, no ho ha fet, cosa que ha aprofitat el Tribunal Constitucional per declarar inconstitucional, en base a la LOMCE, part de la Llei d'Educació de Catalunya, per cert, pactada en el seu moment amb el PSC.

Beques universitàries. El Govern espanyol continua incomplint les sentències del TC que obliguen a transferir la gestió de les beques a Catalunya des de 1994.

SALUT

Assistència sanitària universal bàsica. Catalunya ha estat en contra de limitar l'assistència sanitària universal bàsica que el PP va imposar l'any 2012. Tots els residents a Catalunya han gaudit d'aquests dret amb càrrec a fons públics per mitjà del Servei Català de la Salut malgrat la suspensió de la normativa catalana per part del TC, aixecada en el mandat de Pedro Sánchez. Unes 117.000 persones excloses d'assistència bàsica segons la normativa estatal a Catalunya n'han estat beneficiàries (2018).

Dèficit estructural del finançament del sistema públic de salut. Els objectius de dèficit van obligar a reduir la despesa sanitària a Catalunya en un 14% entre 2010 i 2014. Alhora el Govern estatal ha anat incrementant la despesa que corre a càrrec de Catalunya amb l'increment de la cartera bàsica de salut (nous tractaments d'hepatitis o la vacuna del pneumococ), amb l'increment de l'IVA d'alguns productes (instrumental sanitari, productes farmacèutics) passant del 10 al 21% per requeriment de la UE, però que ha suposat un sobrecost per la Generalitat en 58 M€ anuals a favor de l'Estat sense contrapartida.

Assistència sanitària a desplaçats. Són pacients residents a altres CCAA, que han estat atesos a Catalunya i pagats per la Generalitat i pels quals no s'està rebent la compensació corresponent de la seva comunitat autònoma d'origen. Es valora en un mínim de 18,5 M€ anuals.

JUSTÍCIA I SEGURETAT

Taxes judicials i assistència jurídica gratuïta. L'Estat ha recaptat a Catalunya uns 40 M€ entre el 2013 i 2017 però que no els ha abonat a la Generalitat, que té transferides les competències en matèria d'administració de justícia.

Finançament de la policia de Catalunya-Mossos d'Esquadra. El deute acumulat del finançament estatal dels efectius dels Mossos puja a 800 M€ en el període 2010-2018.

Actuació dels Mossos d'Esquadra en l'àmbit internacional. Indisposició d'equiparar les competències dels Mossos d'Esquadra amb la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat en l'àmbit de les persecucions transfrontereres regulades al conveni Blois.

Accés a les bases de dades estatals i internacionals. L'Estat espanyol no ha facilitat històricament als Mossos d'Esquadra l'accés a les bases de dades estatals i internacionals d'àmbit policial, fet que respon a la necessitat d'afrontar les noves formes de terrorisme internacional i una delinqüència cada vegada més organitzada i estructurada.

INFRAESTRUCTURES I ECONOMIA PRODUCTIVA

Any rere any s'incompleixen les inversions de l'Estat a Catalunya en matèria d'infraestructures, les promeses dels governs espanyols tant del PP com del PSOE no tenen cap credibilitat. Inversions en infraestructures clau per a Catalunya com el servei de Rodalies, els accessos ferroviaris al Port de Barcelona i a l'Aeroport del Prat, el corredor Mediterrani o la connexió entre l'A-2 i l'AP-7 a Castellbisbal fa anys que apareixen als pressupostos però la realitat és que no s'arriben a executar mai.

Corredor del Mediterrani. El retard en l'execució, sense calendaris clars, i la incertesa sobre el projecte comprometen inversions d'escala europea. El Govern espanyol insisteix en una xarxa radial d'infraestructures i prefereix donar prioritat a la construcció de quilòmetres d'AVE malgrat ser el segon país del món -després de la Xina- amb més quilòmetres de via d'alta velocitat.

Xarxa de rodalies i regionals. El Pla de Rodalies de Catalunya (2008-2015) havia de suposar una inversió de més de 4.000 M€, que va incomplir el Govern socialista i que ha incomplert el Govern Rajoy. 11 anys després, només s'ha executat el 14%.

Model de gestió centralitzada de ports i aeroports. El model centralitzat dels aeroports és un cas singular a la UE. El monopoli AENA està orientat a afavorir una xarxa amb un gran hub a Madrid en detriment de Barcelona. Cal destacar que segons les darreres dades publicades per AENA d'informació detallada per aeroports (dades de 2014), l'aeroport de Barcelona, aporta el 55% del benefici d'AENA i rep només el 7% de la inversió. Un altre exemple de mal funcionament del model centralitzat d'aeroports és el que es dona a l'aeroport de Girona i a l'aeroport de Reus, en els quals una gestió descentralitzada permetria la reducció de taxes aeroportuàries i l'aplicació d'estímuls per a un funcionament més competitiu d'ambdós aeroports.

Els accessos viaris i ferroviaris al Port de Barcelona. De moment no hi ha un calendari sobre la taula. Es parla del 2022 o el 2023.

Llançadora a l'aeroport del Prat. Les obres van començar el juliol de 2015. En el millor dels casos, està previst que entri en servei l'any 2021.

Exemples d'infraestructures eternes. A Catalunya les infraestructures de l'Estat s'anuncien, es presuposten i sovint s'executen amb anys de retard. Alguns exemples són la Variant de Vallirana (inici de l'expedient informatiu 1998), pràcticament acabada però 21 anys més tard encara no ha entrat en funcionament), desdoblament de la línia ferroviària Vandellòs-Tarragona (aprovació de l'expedient informatiu el 1997), desdoblament de la A-2 a les comarques de Girona (en 15 anys només s'han construït 20 km), N-152 Ribes de Freser – Puigcerdà (inici de l'expedient informatiu el 2000), A-26 Figueres – Besalú (inici de l'expedient informatiu el 2000), N-260 Variant de la Pobla de Segur (inici de l'expedient informatiu el 1993), A-14. L.P. Lleida - Sopena (inici de l'expedient informatiu el 1999), N-420. Variants de Riudecols, de Corbera d'Ebre i de Gandesa (inici de l'expedient informatiu el 1999).

L'economia productiva. El món de l'empresa també ha rebut les conseqüències de les ineficiències de l'Estat, sobretot les PIMES s'han vist perjudicades per un model estatal que només pensa en les empreses de l'IBEX.

Política estatal per la deslocalització d'empreses fora de Catalunya. És una de les decisions més escandaloses en política econòmica que pot fer l'estat, a més de vulnerar els principis més elementals de defensa de la competència. En plena aplicació del 155 de la CE, el Govern espanyol va aprovar un Reial Decret Llei per facilitar el trasllat de la seu social d'empreses catalanes a altres territoris de l'Estat.

Impacte de la reforma del sector elèctric en la indústria. La legislació bàsica estatal restringeix les competències catalanes sense possibilitat d'avançar de cara un model propi i adaptat.

Model català de comerç. La legislació bàsica estatal promou un model desregulat que va en contra del model propi català de comerç urbà i de proximitat.

Cogeneració, energies renovables i residus. La reforma del sector elèctric impulsada per l'Estat ha impactat negativament en les instal·lacions de generació d'energia elèctrica a partir de cogeneració, energies renovables i residus: 3.866 instal·lacions a Catalunya han passat de tenir una prima de 732 milions d'euros a una prima de 543 milions d'euros, cosa que suposa una pèrdua d'incentius de 189 milions d'euros i una pèrdua de retribució de més del 25 %.

Indemnització al projecte Castor. Seguim exigint que ni el consumidor ni el contribuent hagin d'assumir les indemnitzacions pagades per l'Estat als promotors de l'emmagatzematge subterrani de gas natural Castor.

Recerca i incentius R+D+I. Catalunya, amb un 16% de la població espanyola, obté el 55% dels ajuts del Consell Europeu de Recerca i el 29% dels fons del Programa Marc Europeu; atorgats en base a mèrit científic; en canvi, obté menys del 20% dels recursos del Plan Nacional de R+D+i. Alhora la manca d'una política fiscal estatal pensada per incentivar l'R+D+i suposa un escull molt important i un element de desavantatge vers altres països que sí que aposten per la recerca i el coneixement.

CULTURA, LENGUA I ESPORT

Menysteniment de la llengua catalana. Ja fa molts anys que l'Estat espanyol menysté la llengua catalana i aquesta tendència no ha fet més que agreujar-se independentment del color polític del Govern espanyol. No es permet l'ús del català al Congrés i al Senat, i tampoc el seu reconeixement internacional com per exemple a les institucions de la UE. La presència del català en els mitjans de comunicació d'abast estatal, públics i privats, és escassa o nul·la. El Govern espanyol va reduir l'espai de comunicació català i va limitar les emissions de TV3 i Catalunya Ràdio només a Catalunya, fent-les fora de l'àmbit lingüístic de les terres de llengua i cultura catalanes.

Incompliments en matèria cultural. Des de la Llei de pressupostos de 2011 el Govern de l'Estat ha reduït sistemàticament les seves aportacions pressupostàries vinculades a la cultura i llengua catalana, així com els seus compromisos en equipaments culturals consorciats com ara el Liceu, el MNAC i el MACBA.

Papers de Salamanca. Els Governes espanyols han incomplert reiteradament el retorn dels Papers de Salamanca.

Esport. Impediments per al reconeixement de les seleccions esportives catalanes i el veto a la seva participació en competicions esportives internacionals. L'augment, el juliol de 2012, del tipus impositiu de l'IVA aplicable als serveis prestats a persones que practiquen esport o educació física en gimnasos i instal·lacions esportives, en 13 punts, des del 8% al 21%, va ser contraproductiu per al creixement de l'activitat econòmica i de la creació d'ocupació.

ACCIÓ EXTERIOR

El Govern espanyol s'ha dedicat a posar obstacles i impediments continus a l'acció exterior de la Generalitat. Aquesta obstaculització ha vingut tant des de l'acció normativa com des de l'acció diplomàtica (informar dels viatges, visites, intercanvis, acords o convenis amb altres governs) com des de boicots de la diplomàcia espanyola a actes i reunions, com també des de l'entitat "España Global", depenent del Ministeri.

**PER CATALUNYA,
NI UN VOT
ENRERE**

**JUNTS PER
CATALUNYA**

ENFORTIM L'ESTAT DEL BENESTAR. REDUÏM LES DESIGUALTATS

Per tenir un estat del benestar, cal tenir un estat.

La voluntat de construir un nou Estat és perquè Catalunya tingui el futur que desitgem. Ens cal governança de proximitat, ens cal disposar de més eines legislatives i administratives, més recursos econòmics orientats a consolidar la sortida de la crisi, a impulsar el creixement, a crear més ocupació i de més qualitat, a combatre directament les desigualtats... Són eines que en bona part té l'Estat i que Catalunya ha de tenir. Aquesta és la via per avançar en la creació d'unes bases sòlides que ens permetin enfortir el nostre estat del benestar, que és el que ens ha de garantir les pensions, la sanitat i l'educació de qualitat, la lluita contra la pobresa i la marginació social, el que ens ha de permetre reactivar un ascensor social que en els darrers anys no funciona com ho ha de fer. Per això Catalunya vol esdevenir estat.

Mentre aquesta voluntat no es materialitzi i mentre els catalans seguim pagant impostos a l'Estat, treballarem a les Corts Generals en una doble direcció: per avançar cap la consecució d'un nou Estat per a Catalunya i, a la vegada, per incidir en totes aquelles polítiques que afecten la qualitat de vida dels catalans, és a dir, incidir en la reducció de les desigualtats, en l'increment de la cohesió social, en la garantia de la igualtat d'oportunitats, en la millora del benestar i en l'atenció de les situacions d'urgència social de la societat catalana.

El nostre objectiu és fer progressar l'Estat del benestar a Catalunya perquè sigui homologable al d'aquells països europeus que el tenen més desenvolupat. Els instruments dels quals disposa la Generalitat són limitats, en aquests moments ja més del 70% del pressupost català es destina a despesa social, però necessitem més eines i recursos que avui no tenim perquè l'Estat ens retalla.

Per un nou contracte social i generacional

Els impactes negatius de la recessió s'han distribuït de manera desigual entre la població. S'ha incrementat la precarietat laboral dels joves i dels treballadors amb menys qualificació; ha augmentat de forma molt important l'atur de llarga durada; s'ha empobrit la classe mitjana, de la qual els infants són els més perjudicats, i s'ha incrementat el volum de persones i famílies que no tenen cap tipus d'ingrés ni de cobertura social. I, fins i tot, aquelles persones que han pogut mantenir-se i conservar l'ocupació, sovint han vist reduït el seu poder adquisitiu.

Els desnonaments i les dificultats d'accés a l'habitatge han accentuat les situacions d'exclusió. Alguns àmbits que requereixen una atenció singular, i que abans de la crisi ja rebien una atenció insuficient com ara l'atenció a la dependència, la promoció de l'autonomia personal o l'ajuda a la discapacitat, han anat encara més enrere en aquests anys.

Ens cal avançar cap a un nou contracte social capaç de fer front a temes tan bàsics —i avui no resolts— com la lluita contra la pobresa, la inclusió social, l'accés dels joves a ocupacions estables, l'accés de les persones en situació de vulnerabilitat social a treballs dignes, el suport a les famílies amb fills o la garantia d'un habitatge digne a qui en tingui

necessitat. Un nou contracte social que permeti dinamitzar i donar finançament suficient a totes aquelles polítiques que tenim a mig construir: l'atenció a la dependència, la promoció a l'autonomia personal i l'atenció a la discapacitat, l'atenció a la immigració i a l'asil, o la consideració plena del tercer sector com un actor imprescindible en la col·laboració amb el sector públic en finalitats d'interès social. Hem d'avançar, també, cap a un contracte generacional equilibrat. Que sigui capaç de garantir les pensions actuals i futures a les persones més grans i, alhora, oferir futurs esperançadors als més joves.

És evident que el debat sobre la reducció de les desigualtats no es pot abordar solament des de la perspectiva de les despeses, cal abordar-lo també des del costat dels ingressos. En aquest camp caldrà fer més eficient el sistema fiscal i adequar-lo a la nova distribució de la riquesa. Si després de la crisi, els rics són més rics i les classes mitjanes més pobres, caldrà adequar la fiscalitat a aquesta nova realitat perquè els uns paguin més i menys els altres. El repte és reduir les desigualtats en la distribució de la renda, del balanç que assolim sobre aquesta qüestió en els propers anys dependrà que avancem cap a la cohesió i el progrés social o cap a la radicalització dels problemes socials.

A Catalunya, l'agenda social i la nacional són indestruïbles, el model social que volem per a Catalunya està lluny del que en tot cas ofereix el marc de l'Estat espanyol.

LLUITAR CONTRA LA POBRESA, FER EFECTIVA LA INCLUSIÓ SOCIAL I GARANTIR EL TREBALL DIGNE

Un dels principals reptes que tenim és la lluita contra les desigualtats socials. Cal actuar des de l'arrel invertint en polítiques predistributives i redistributives que garanteixin la igualtat d'oportunitats, que facin funcionar l'ascensor social, que afavoreixin el desenvolupament del potencial de cada persona i que siguin el motor d'una societat més solidària.

Tot i la recuperació en la creació d'ocupació, els problemes derivats de la configuració del mercat laboral actual continuen. Davant dels problemes com la precarietat, sous baixos, risc de pobresa, Catalunya vol lluitar per un marc català de relacions laborals que possibiliti una ocupació digna i de qualitat i que apoderi les persones en situació de risc.

Per això:

- El salari mínim interprofessional ha d'augmentar dels 900€ actuals fins el 60% del salari mitjà, tal com estableix la Carta Social Europea, i poder-lo situar entorn els 1.100€/ mes. La Generalitat ha de poder-lo fixar per Catalunya.
- És imprescindible donar resposta a reptes com evitar l'existència de “treballadors pobres” — aquells que, tot i treballar, necessiten ajuts per arribar a final de mes—, la reducció de la “bretxa salarial” de gènere, millorar la protecció de les persones en situació d'atur, especialment quan aquest és de llarga durada i quan afecta famílies amb infants o amb persones en situació de dependència a càrrec.
- És una prioritat aconseguir que l'ascensor social funcioni.

Mentre els catalans seguim pagant els impostos a l'Estat i Catalunya es mantingui dins de l'Estat espanyol, considerem que:

- Per dinamitzar l'ocupació, la Generalitat ha de disposar dels recursos necessaris per atendre les persones que ho necessiten de manera individualitzada i efectiva, mitjançant polítiques actives d'ocupació. I aquests recursos s'han d'incrementar significativament (al 2012 i 2013 es van retallar notablement)
- Restablir les competències de l'Administració local en matèria de serveis socials, derogant les disposicions de la LRSAL que redistribueixen les competències en matèria de serveis socials contràries a l'autonomia local, i contràries a l'exercici d'una atenció propera al ciutadà.
- La Generalitat ha de poder fer la gestió, el seguiment i l'avaluació del Fons d'Ajut Europeu per a les Persones més Desafavorides (FEAD 2014-2020).

- L'Estat ha de transferir el 100% del finançament de les despeses de gestió d'aquelles prestacions que l'Estat ha delegat a la Generalitat (com ara les dues modalitats de pensió no contributiva).
- És imprescindible reforçar l'atenció a les famílies en què cap dels seus membres té feina i ingressos, especialment en aquella situació que hi ha infants i menors.
- El Parlament de Catalunya ja ha regulat el sistema de Renda Garantida de Ciutadania per a aquelles persones i famílies que estan en situació de pobresa. Cal reclamar a l'Estat la transferència de recursos per garantir unes millors prestacions del sistema.
- Cal donar una resposta per atendre l'especial situació de les persones sense llar.
- L'Indicador Público de Renta de Efectos Múltiples (IPREM) s'ha mantingut fix en els darrers tres anys, s'ha d'actualitzar perquè estigui en consonància amb els llindars de risc de pobresa i, a Catalunya, ajustar-lo al nostre cost de la vida.
- Els ajuts d'urgència destinats a la compra de medicaments, al pagament de rebuts de subministraments, al manteniment de l'habitatge o a menjadors escolars no han de tributar.

SUPORT A LES FAMÍLIES AMB NENS

Considerem prioritària la lluita contra la pobresa infantil i invertir en el futur d'infants i joves, cal dedicar-hi més esforços i augmentar el suport a les famílies. Les polítiques de suport a la infància són imprescindibles per garantir des d'un bon principi aquesta igualtat d'oportunitats. L'Estat espanyol és un dels estats europeus que menys ajuts atorga a la criança de fills i aquesta situació s'ha de revertir. Des de Catalunya, hi volem donar respostes:

- La quantia de la prestació econòmica de la seguretat social per fills o menors acollits a càrrec és avui de 28,41€/mes per famílies amb ingressos inferiors a 12.313,00€ anuals (és a dir amb un màxim d'ingressos mensuals de 880€ en 14 pagues). És evident que ha de donar un salt significatiu per ser un veritable ajut per a la criança dels fills i, en un futur, tenir caràcter universal.
- S'ha d'ampliar la deducció a l'IRPF per cada fill a la que tenen dret les dones.
- Ampliar el suport a les famílies i en especial, a la família nombrosa, a les famílies monoparentals, a les que tenen fills menors de tres anys i a les que tenen persones amb dependència o amb discapacitat.
- S'han d'equiparar les mesures en matèria de conciliació de la vida personal, familiar i laboral entre l'àmbit laboral públic i privat.
- Millorar la protecció social en relació amb l'exercici dels permisos i llicències per a l'atenció de responsabilitats familiars, tals com l'ampliació de la protecció durant el períodes de maternitat/paternitat, adopció i acolliment, tot eliminant el requisit del període mínim de carència de cotització a la seguretat social.
- Ampliar els conceptes pels quals contemplar, en l'atenció de responsabilitats familiars, permisos per a l'atenció de fills malalts i la protecció als supòsits de risc per embaràs i risc durant la lactància.
- Propiciar la implantació d'horaris més racionals i beneficiosos per a la conciliació de la vida familiar, personal i laboral.
- Des d'una perspectiva competencial, La Generalitat ha de recuperar les competències per

tramitar adopcions internacionals a Catalunya d'acord amb la legislació catalana tal com va fer fins el 2015, moment en el qual es va centralitzar la competència.

- Avançar en el debat sobre la possibilitat de regulació de la maternitat subrogada. En especial urgeix clarificar la situació jurídica dels menors concebuts a través de maternitat subrogada a altres països, tenint en compte la necessitat del menor de disposar d'uns pares legals i d'un estatus civil clarament definit, i la igualtat i llibertat reproductiva.

MÉS RECURSOS PER A POLÍTIQUES D'HABITATGE SOCIAL

L'habitatge és un dret de primera necessitat de tot ésser humà en societat, tal com es recull a la Declaració Universal dels Drets Humans, no obstant això, les polítiques públiques d'habitatge en el nostre país no han comptat ni amb els pressupostos mínims ni amb les estratègies necessàries per fer-hi front. La crisi dels darrers anys, amb fortes conseqüències sobre l'habitatge de moltes famílies, ha posat al descobert els enormes dèficits que tenim en habitatge públic i les dificultats per donar resposta al dret a l'habitatge per a les persones i famílies vulnerables.

Són moltes les persones que amb la crisi, a més de perdre l'habitatge, han quedat endeutats de per vida. La major part d'aquestes persones no podran sortir d'aquesta situació si no es fa una llei de segona oportunitat adequada.

D'altra banda, la crisi ha mostrat també les incoherències del mercat de l'habitatge i de les polítiques d'habitatge a l'Estat espanyol. Un enorme mercat d'habitatge de compra, un reduït mercat de lloguer i unes mínimes polítiques socials d'habitatge per a joves, per a gent gran o per a famílies i persones en situació de vulnerabilitat. Aquesta realitat ha estat un dels aspectes rellevants en l'augment de les desigualtats.

Qualsevol política de l'estat del benestar requereix de recursos públics necessaris per portar-les a terme: educació, salut, benestar social i també l'habitatge necessita més recursos públics, ja que històricament han estat del tot insuficients. Mentre la mitjana europea de despesa destinada a habitatge és del 0,6% del PIB, a l'Estat és del 0,2%. Són molts milions de diferència i encara més si s'acumula en el temps.

A més, en els darrers 10 anys la situació ha empitjorat. La Generalitat rep ara la meitat de les transferències que rebia de l'Estat en la passada dècada per a polítiques d'habitatge.

El repte és disminuir l'actual pes del cost de l'habitatge en relació amb la renda disponible de les famílies o, almenys, preveure unes polítiques socials d'habitatge capaces de donar resposta a les famílies vulnerables. Això significa, principalment d'articular polítiques per a disposar d'habitatge de lloguer -públics o privats- a preus accessibles per als diferents col·lectius que ho necessiten i de disposar d'un parc públic d'habitatge per garantir el dret a l'habitatge a les persones més vulnerables.

Malgrat que és la Generalitat qui té la competència en habitatge, és el govern central qui determina en gran mesura les polítiques i els recursos que s'hi destinen. Afegir-hi també la deslleialtat que en els darrers anys ha mantingut el govern central respecte la Generalitat, al impugnar les quatre lleis aprovades pel Parlament respecte habitatge o pisos buits.

Durant el període de transició cal adoptar amb celeritat mesures de política d'habitatge i contra els desnonaments, que permetin reconduir la situació de moltes persones i famílies amenaçades per la pèrdua de l'habitatge o per les dificultats a accedir-hi. L'Estat avui disposa d'instruments que no utilitza, com per exemple la SAREB, una societat propietària de centenars de pisos buits, procedents dels desnonaments, dels quals només una petita part s'ha posat a disposició d'ajuntaments i de la Generalitat.

Entre les mesures a endegar, mentre Catalunya continuï a l'Estat:

- A curt termini, doblar els recursos transferits a la Generalitat per polítiques d'habitatge, per situar-los en quanties semblants a les que es transferien fa 10 anys, tenint en compte que avui tenim necessitats noves que no hi havia fa 10 anys (desnonaments, ajuts al lloguer, etc).
- A mitjà termini, augmentar progressivament els fons estatals destinats a polítiques d'habitatge, per a situar-los en la mitjana europea, del 0,6 % del PIB. Transferir aquest recursos a la Generalitat en la part corresponent al pes de la població de Catalunya respecte l'Estat. Seran destinats a habitatge social i per disposar d'un parc públic de lloguer.
- Els recursos del Plan de Vivienda han de ser transferits a la Generalitat per produir habitatges de lloguer a preu assequible.
- Exigir la transmissió a la Generalitat i als ajuntaments del 30% dels pisos buits que la SAREB té a Catalunya per reforçar les mesures impulsades per la Generalitat per a ampliar el parc d'habitatge social i aconseguir un parc d'habitatge protegit que perduri en el temps.
- Donar suport econòmic perquè la Generalitat i les administracions locals puguin ampliar les seves possibilitats de fer efectiu el dret de tanteig i retracte en cas d'execucions hipotecàries, amb la finalitat d'incrementar el parc públic d'habitatge.
- Revisar la fiscalitat de les societats anònimes cotitzades d'inversió en el mercat immobiliari amb l'objectiu de vincular-les a la promoció d'habitatges de lloguer assequible per tal de preservar la funció social de l'habitatge.
- Incentivar que els pisos de protecció oficial continuïn complint la seva funció social quan perdin la seva condició a través d'haver de retornar la subvenció més els interessos corresponents en cas de posar-se a la venda o en lloguer a un preu superior al fixat per als habitatges de protecció oficial.
- Blindar contra possibles recursos d'inconstitucionalitat de les lleis i decrets llei del Parlament de Catalunya relatius a la protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial o a la millora de l'accés a l'habitatge, atenent a la competència exclusiva en matèria d'habitatge de la Generalitat consagrada a l'Estatut vigent.
- Modificar la fiscalitat de l'IVA corresponent a la promoció d'habitatges de lloguer en sòls cedits en dret de superfície.
- Limitar les reduccions dels rendiments del lloguer a l'IRPF quan els lloguers es trobin per sota de l'Índex de Referència de Preus del Lloguer que, a Catalunya, determini la Generalitat.
- Impulsar modificacions de l'impost de societats que tendeixin a bonificar fiscalment els rendiments obtinguts per societats a partir de lloguers que es trobin per sota de l'Índex de Referència de Preus del Lloguer que, a Catalunya, determini la Generalitat.
- Facilitar que les administracions locals puguin impulsar mesures de fiscalitat, incloent bonificacions en l'IBI i altres impostos i taxes municipals relacionats amb l'habitatge, dirigides a premiar els propietaris que posin els seus habitatges a lloguer per sota de l'Índex de Referència de Preus del Lloguer que, a Catalunya, determini la Generalitat.
- Crear un fons estatal territorialitzat per atendre l'especial situació de les persones sense llar, i fomentar, finançament i en matèria de col·laboració entre administracions, el desplegament de mesures com l'Estratègia Catalana contra el Sensellarisme.

- Impulsar un canvi en profunditat de la Llei d'Arrendaments Urbans (LAU) per a superar les mesures del Real Decret Llei 7/2019 de mesures urgents en matèria d'habitatge i lloguer i bastir un marc legal que potencii el lloguer de manera estructural, amb contractes indefinits voluntaris i mesures de transparència en el mercat i de clar establiment dels drets i deures d'arrendadors i arrendats, que doni seguretat jurídica i aporti atractiu al mercat de lloguer. En cas que no s'avanci cap la modificació profunda de la LAU, exigir la transferència en les competències de legislació sobre el lloguer d'immobles per aprovar una llei pròpia d'arrendaments urbans a Catalunya, en la línia dels textos més avançats existents als països del nostre entorn.
- Posar la rehabilitació d'edificis i l'eficiència energètica en el centre de les polítiques públiques en matèria d'habitatge, promovent la transferència de recursos estatals i europeus en l'impuls dels programes que en aquest àmbit la Generalitat tingui en marxa o decideixi crear, i obrir línies massives de finançament per la rehabilitació.
- Impulsar la cessió a la Generalitat de les casernes de la Guardia Civil en desús, així com d'altres immobles propietat de l'Estat que puguin ser destinats a habitatge de lloguer social.
- Modificar la llei que regula els mecanismes de segona oportunitat de manera que pugui ser aplicable a totes aquelles persones que es troben en una situació crònica d'endeutament, fonamentalment a causa del sobreendeutament hipotecari o d'un fracàs empresarial com a autònom o pime. Cal modificar els mecanismes per condonar els deutes i començar de nou.
- La política energètica dirigida al consumidor s'ha de modificar per impedir que el cost dels serveis energètics bàsics s'incrementi molt per sobre dels salaris.
- Crear un fons de garantia per a la protecció dels consumidors vulnerables amb càrrec als Pressupostos Generals de l'Estat i transferir la seva gestió a la Generalitat que permeti que no es produeixin talls de subministrament elèctrics o de gas a les persones amb vulnerabilitat energètica.

POLÍTIQUES DE JOVENTUT. FORMACIÓ, ACCÉS AL MERCAT LABORAL I A L'HABITATGE

Els joves són el futur de qualsevol societat. Tanmateix, a la nostra, avui aquest col·lectiu és un dels més afectats per la crisi i pel model de sortida de la crisi adoptat per la política econòmica espanyola. Són molts els que estan a l'atur o que viuen una intensa precarietat laboral, tenen fortes dificultats d'accés a l'habitatge i conseqüentment dificultats d'emancipació. Tenim joves que van abandonar els estudis i ara tenen baixa ocupabilitat; molts d'altres ben formats, treballen amb contractes temporals, precaris, amb sous mileuristes; n'hi ha d'altres amb excel·lent formació que han optat per marxar a l'estranger a fer les seves carreres professionals, molts d'ells voldrien tornar, però les ofertes laborals que tenen aquí estan lluny de les que poden obtenir fora. És evident que aquest model ha de canviar en la direcció d'apoderar als joves davant del seu futur, que acaba essent el de tota la societat.

Des de la perspectiva de la formació considerem prioritari:

- Apropar la formació a les necessitats laborals que tindrà el jove en acabar els estudis.
- Impulsar especialment la formació professional i en particular la formació professional dual i adequar-la als diferents sectors i indústries mitjançant la corresponent modificació normativa.
- La formació universitària dual. Reforçar els mecanismes per incentivar acords entre universitats i empreses per a l'expedició conjunta de títols i el reconeixement de les pràctiques no laborals.
- Establir beques de "segona oportunitat", remunerades, per a joves sense treball i sense estudis, que promoguin el seu retorn al sistema educatiu i condicionades als resultats acadèmics.

Des de la perspectiva de l'accés a l'ocupació i la lluita contra la precarietat:

- Reformar els contractes en pràctiques i de formació i aprenentatge per facilitar primeres experiències laborals, i també les pràctiques no laborals en empreses i entitats sense ànim de lucre.
- Modificar la legislació laboral per reduir la temporalitat i estimular la formació ocupacional, especialment en relació als joves. En línia amb la pujada del salari mínim, apostar per salaris dignes.
- Evitar l'encobriment de llocs de treball a través de beques, estades de formació o especialització sense cap connexió amb centres educatius.
- Establir mesures específiques per afavorir el retorn d'aquells joves que han emigrat per treballar fora i volen tornar. En molts casos poden ser uns excel·lents agents actius de transformació del nostre model productiu.
- Millorar l'accés del jovent a una informació assequible, innovadora i incentivadora sobre el mercat de treball i la seva prospectiva ocupacional. Incloure la formació per a l'autoocupació i l'activitat emprenedora, des dels nivells educatius més bàsics.
- Potenciar els serveis d'acompanyament i de formació per a joves, en el marc del programa de Garantia Juvenil, així com per a l'autoocupació.
- Des de la perspectiva de l'accés a l'habitatge i de polítiques d'emancipació:
- L'Estat ha de traspasar a la Generalitat els recursos pertinents per poder desenvolupar una política social d'habitatge potent per a joves, amb una oferta de pisos públics i privats a lloguer assequible, que els faciliti l'emancipació.
- La SAREB és l'entitat que avui té la propietat de bona part dels pisos que tenien les entitats financeres com a conseqüència de les insolvències de les constructores i dels desnonaments

per impagaments hipotecaris. Molts d'ells són pisos buits o pisos sense acabar. Cal revisar a fons la política operativa de la SAREB perquè garanteixi que una part important dels habitatges que gestiona a Catalunya sigui transferida a la Generalitat i als ajuntaments catalans, per ser destinats a polítiques d'habitatge social per a joves.

PENSIONS. GARANTIR-LES, RECUPERAR EL PODER ADQUISITIU

El compromís de mantenir el poder adquisitiu de les pensions i de garantir la viabilitat del sistema de pensions per poder assegurar el pagament de les futures pensions constitueix un dels eixos bàsics del nostre estat del benestar i de la nostra força política.

Les pensions no poden modificar-se de manera conjuntural depenent de quina força política governi, sinó que requereixen amplis acords polítics i amb els agents socials, amb visió intergeneracional, és a dir amb compromisos de curt, mitjà i llarg termini, per això, sempre hem rebutjat els intents de trencar unilateralment els acords dels Pactes de Toledo, com va fer el PP al limitar l'actualització del poder adquisitiu de les pensions.

En el cas de Catalunya, la relació d'ingressos i despeses de la seguretat social catalana tradicionalment ha mostrat un balanç millor que el de l'Estat espanyol en el seu conjunt i, per tant, si Catalunya esdevé estat tindrà capacitat per a garantir i millorar les pensions dels catalans.

En aquest sentit,

- La política sobre pensions de la seguretat social, sigui a Catalunya, sigui en el context de l'Estat, s'ha de dur a terme en el marc de la concertació social amb les organitzacions sindicals i empresarials, i en el marc del diàleg i el consens polític.
- Vàrem contribuir a fer possible l'augment de les pensions al 2018 i 2019 per mantenir el seu poder adquisitiu. Malgrat la paràlisi legislativa que ha forçat el President Sánchez amb la convocatòria d'eleccions, exigirem la immediata alça de les pensions pel 2020 per mantenir el poder adquisitiu.
- A més, aquest increment ha de ser compatible amb una millora gradual de les pensions mínimes, de les d'orfenesa i de les de viduïtat.
- La pensió de viduïtat, quan els beneficiaris no tenen altres ingressos, la vàrem ampliar del 54% al 60% de la base reguladora. En la propera legislatura cal seguir-la ampliant fins al 75% per a les rendes baixes. D'altra banda cal millorar la fiscalitat de les pensions de viduïtat que es compatibilitzen amb rendes procedents del treball.
- Els treballadors amb llargues carreres de cotització que tenen la mala sort d'estar a l'atur en els anys previs a la jubilació han de poder corregir parcialment les fortes penalitzacions que s'apliquen a la seva pensió.
- S'ha d'introduir un mecanisme que incorpori la variable "cost de la vida" a l'hora de calcular els imports de les prestacions.
- Per assegurar el sistema de les pensions, en la propera legislatura urgeix eliminar els dèficits anuals que avui registra la Seguretat Social. Seguir avançant en la separació de les fonts de finançament de la Seguretat Social és una de les vies per reduir aquest dèficit.
- Així mateix propugnem incloure les polítiques de natalitat i immigració com a factors de sostenibilitat del sistema

- Per promoure unes prestacions més vinculades a la activitat laboral i donar estabilitat al sistema, considerem important allargar el període de càlcul de les pensions a tota la vida laboral, permetent als treballadors escollir els seus millors 35 anys de cotització.
- L'estabilitat del sistema també requereix la introducció d'un factor de sostenibilitat que vinculi qualsevol retard en l'edat legal de jubilació a l'augment de l'esperança de vida.
- Cal garantir el dret de tots els treballadors a una pensió complementària de capitalització acordada en el si de la negociació col·lectiva i amb una regulació que la incentivi.
- El sistema de la seguretat social ha de ser més transparent pels treballadors i beneficiaris, ha de donar més i millor informació sobre pensions presents i futures, sobre les cotitzacions empresarials i sobre els productes complementaris de previsió social del sector privat.
- El sistema ha de permetre compatibilitzar la percepció de pensió (de jubilació i d'invalidesa per discapacitat) i el treball, garantint el foment de la prolongació de la vida laboral de les persones que ho desitgin i la inserció en el mercat de treball de les persones amb discapacitat.
- La compatibilitat de la percepció d'una pensió i treball ha de ser especialment explícita per els rendiments del treball procedents d'activitats creatives relacionades amb l'art i la cultura.
- Els sectors i àmbits de treball amb pitjors condicions laborals han de poder avançar en l'establiment de nous coeficients reductors especials de l'edat de jubilació.
- La compatibilitat pensió-treball ha de permetre que les pensions d'orfenesa, en el cas de perceptors amb discapacitat, siguin plenament compatibles amb el treball remunerat així com amb d'altres prestacions del sistema de seguretat social.
- Quan la discapacitat d'una persona determini una menor esperança de vida ha de poder accedir a una jubilació anticipada, tal com ja està previst a la llei, sense que s'hagi desenvolupat reglamentàriament.
- Estendre als funcionaris públics amb discapacitat, inclosos en el règim de classes passives, la jubilació anticipada prevista per als treballadors amb discapacitat inclosos en el Règim General de la Seguretat Social.
- Elevar la quantia de les pensions no contributives per discapacitat a fi que s'equiparin, almenys, a l'Indicador públic de renda d'efectes múltiples (IPREM) vigent.
- La legislació reguladora de les pensions no contributives per discapacitat s'ha de modificar perquè només es computin com a renda, a l'efecte de determinar els ingressos econòmics, els de la persona beneficiària a títol individual i no els de la unitat econòmica en la qual estigui integrada.
- Avançar en l'ampliació de les pensions no contributives per discapacitat a persones amb discapacitats inferiors als 65%.

PERSONES EN SITUACIÓ DE DEPENDÈNCIA, PROMOCIÓ DE L'AUTONOMIA PERSONAL I GENT GRAN

L'Estat ha deixat de complir els seus compromisos respecte a l'atenció a la dependència i a la promoció de l'autonomia personal. La llei estatal estableix un model de cofinançament de la dependència entre administració central i Generalitat, però l'Estat ha reduït unilateralment les seves aportacions. Avui la Generalitat finança més del 80% de les despeses per atendre a les persones en situació de dependència i a les seves famílies a Catalunya.

Mentre els catalans seguim pagant impostos a l'estat, necessitem que part d'aquests recursos retornin a Catalunya com a transferències per a destinar a l'atenció a la dependència.

- L'Estat ha de complir les seves obligacions financeres i transferir a la Generalitat, com a mínim, el 50% dels recursos del nivell mínim d'atenció a la dependència per cada persona atesa, nivell que almenys hauria de recuperar la quantia del 2011; addicionalment ha d'aportar l'anomenat "finançament acordat", tal com estava establert fins al 2012, amb l'objectiu que el finançament global de la dependència entre administracions sigui el 50/50 per cent, Generalitat- Estat, en comptes del 80/20 per cent actual.
- Garantir l'autonomia personal vol dir: pensions suficients per viure dignament, una política de salut amb recursos suficients i uns serveis també dotats suficientment per ser capaços de donar una atenció social integral que inclogui les necessitats de la gent gran en general i, en especial, les de persones en situació de dependència.

El nostre model contempla:

- Incorporar el cost de la vida en el càlcul de les prestacions i dels costos dels serveis per a cada territori. El finançament de la llei s'ha de fer en base als costos reals dels serveis.
- Incloure aspectes de major equitat i proporcionalitat en el sistema per garantir que les persones puguin disposar de recursos suficients per poder mantenir una vida tan autònoma com sigui possible.
- Revisar el procediment i barem de dependència vinculat amb els menors d'edat, amb la voluntat que doni una millor resposta a les necessitats reals d'aquestes persones.
- La col·laboració públic-privada és un aspecte clau per millorar el desenvolupament del Sistema d'Atenció a la Dependència i la creació d'ocupació en aquest sector.
- En el cas de pagament de serveis d'atenció a la dependència, aquest han d'estar subjectes sempre al tipus mínim del 4% en comptes del 10% que s'aplica en determinats casos.
- Qualsevol tipus de discriminació per raó d'edat s'ha d'evitar, a la vegada que s'ha de promoure una actualització de les disposicions normatives per sancionar de manera més adequada els maltractaments a la gent gran.
- Protecció davant dels supòsits de pobresa energètica i comptar amb recursos suficients per oferir assistència i atenció al domicili, ajuts a l'adaptació dels habitatges, foment dels bons hàbits alimentaris i de pràctica d'exercici físic.
- En tot aquest procés, s'ha de comptar amb la participació de les organitzacions representatives del col·lectiu de persones grans i de les persones en situació de dependència i les seves famílies en el si de les administracions.

ATENCIÓ A LES PERSONES AMB DISCAPACITAT: IGUALTAT D'OPORTUNITATS

Malgrat les dificultats dels darrers anys, cal seguir treballant per avançar en els drets de les persones amb discapacitat per tal que aquests ciutadans i ciutadanes puguin viure en igualtat d'oportunitats. Mentre els catalans seguim pagant impostos a l'Estat, necessitem que part d'aquest recursos retornin a Catalunya com a transferències per a destinar-ho a programes i iniciatives en relació amb les persones amb discapacitat.

Per això, volem:

- Treballar per la inclusió laboral de les persones amb discapacitat.
- Incrementar els incentius per als treballadors amb discapacitat que s'estableixin com a treballadors autònoms.
- Impulsar una major contractació de persones amb discapacitat en el mercat de treball ordinari i garantir, com a requisit per accedir i participar a la contractació pública i per rebre qualsevol tipus d'ajuda o subvenció pública, l'acreditació del compliment de les normes en favor de la integració dels treballadors amb discapacitat.
- Compatibilitzar el treball amb la percepció de pensions no contributives d'invalidesa.
- Afavorir el manteniment en el treball de les persones amb discapacitat sobrevinguda.
- Actualitzar les subvencions als Centres especials de treball per compensar l'alça del salari mínim.
- Complir amb el finançament que s'estableix per a la llengua de signes catalana a la Llei estatal de 27/2007, de 23 d'octubre, per la qual es reconeixen les llengües de signes espanyoles i es regulen els mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

RESPOSTA AL REpte DE LES MIGRACIONS I L'ACOLLIDA I INTEGRACIÓ DE LES PERSONES REFUGIADES

L'Estat espanyol, per primera vegada en els últims anys, s'ha convertit en el principal punt d'entrada a Europa segons l'últim informe d'ACNUR. Unes 6.800 persones ho intenten per via terrestre i unes 58.600 intenten creuar amb èxit la perillosa ruta del Mediterrani occidental. A aquestes xifres, s'ha de sumar el fet que Europa en els darrers anys s'ha vist immersa en una crisi humanitària de refugiats. El paper de l'Estat en aquesta situació ha sigut inexistent. No ha complert el compromís del Consell d'Europa de donar permís d'asil, en dos anys, a 19.499 persones sol·licitants d'asil. Només en va acollir 2.500. Les traves i falta de resposta del govern de l'Estat xoca amb la voluntat de la Generalitat de Catalunya i altres administracions que es van oferir per acollir les persones refugiades.

L'última situació d'emergència viscuda al Mediterrani ha sigut aquest agost. L'ONG Proactiva Open Arms va estar quasi 20 dies esperant un port segur per desembarcar. L'Estat espanyol va reaccionar quinze dies més tard i malament davant una emergència humanitària. En canvi, el Govern de la Generalitat de Catalunya, poques hores després del rescat i davant la negativa del govern italià per oferir un port segur, va oferir els ports de la Generalitat per atracar. Novament, el compromís del Parlament de Catalunya i de la societat catalana en aquest àmbit es referma davant situacions de bloqueig i de crisi humanitària.

Així mateix, denunciem la incapacitat del Govern de l'Estat per tal de liderar una resposta europea a la crisi migratòria quan, juntament amb Grècia, Espanya són els estats que més immigrants reben per la via marítima a Europa. En el que portem de 2019, han arribat 19.782 persones a l'Estat a través del Mediterrani. En aquest sentit, denunciem que el Govern de l'Estat i el ministre Borrell no hagin participat a la recent Cimera de Malta que tractava les bases per la reforma de la política migratòria de la Unió Europea.

Des de Catalunya, volem tenir un paper actiu en l'àmbit de la protecció internacional, desenvolupant mesures que facin plenament vigent la seva solidaritat internacional i l'accés al dret d'asil i la protecció amb les persones perseguides, per qualsevol circumstància. Les prioritats i mesures per donar resposta a aquest repte que promourem són:

- Garantir el ple respecte als drets humans de les persones migrants i els seus familiars i, en particular, dels sol·licitants d'asil o refugi, la qual cosa exigeix un profund canvi d'orientació d'aquestes polítiques.
- L'obligació d'auxili per permetre portar a terra ferma les persones rescatades, sense represàlies penals o administratives.
- Ens manifestem partidaris de la necessitat de contribuir a donar resposta a les necessitats de les persones desplaçades per la guerra i que cerquen refugi i protecció.
- Denunciem la inactivitat i el incompliment dels compromisos i de la legalitat internacional vigent, per part del Govern espanyol davant la crisi humanitària dels refugiats.
- Treballar per impulsar polítiques en origen i una estratègia europea per donar resposta al repte dels menors no acompanyats i de les nenes i nens víctimes de les xarxes de tràfic de persones.
- Suprimir la Disposició Addicional Desena de la Llei d'Estrangeria que permet el procediment de devolució en calent sense cap mena de garantia.
- El col·lectiu de menors estrangers no acompanyats (MENA) ha de poder accedir plenament al programa de Garantia Juvenil. Així mateix, a partir dels 16 anys els joves tutelats per la Generalitat han de tenir regularitzada la situació administrativa amb un permís de residència i accés a contractes laborals estables, per més d'un any, per accedir a permís de treball abans de deixar d'ésser tutelats.
- Articular respostes per facilitar la regularització d'aquelles persones immigrades, sense papers, que fa anys que conviuen amb nosaltres sense possibilitat d'expulsió.
- Recuperar el Fons Estatal d'Acollida i Integració (que suposava 43,5M€ per a Catalunya) i respectar les normes del reglament del Fons d'Asil, Migració i
- Integració (FAMI), que estableixen la necessitat de consensuar els objectius i mecanismes de distribució d'aquests fons. La Generalitat ha de poder gestionar aquests recursos destinats a la realització de programes d'integració.
- Tancar els CIEs (Centres d'Internament d'Estrangers) i substituir-los per espais d'acollida i control, sota la tutela d'entitats socials reconegudes, respectuosos amb els drets humans i absolutament desvinculats de la gestió policial.

SUPORT I COL-LABORACIÓ AMB EL TERCER SECTOR SOCIAL I EL VOLUNTARIAT, IMPULS A LA INNOVACIÓ SOCIAL

El tercer sector social, que treballa en col·laboració amb el sector públic en activitats d'interès general, té un paper molt significatiu per incrementar la cohesió social, per lluitar contra la crisi i per apaivagar els seus efectes més negatius. Cal donar el màxim suport a la seva tasca des de totes les administracions. Per això:

- Cal derogar la llei 43/2015 del Tercer Sector d'Acció Social atès que vulnera competències de la Generalitat relatives al tercer sector i discrimina les entitats que actuen només a Catalunya. Així mateix, derogar la llei 45/2015 del voluntariat pel mateix motiu. El Govern de l'Estat ha de complir les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem respecte a la transferència a la Generalitat de la gestió dels recursos destinats a finalitats d'interès social i mediambiental relatius al 0,7 % de l'IRPF. No té cap sentit que la part del impost sobre la renda, que els catalans determinem que es destini específicament a activitats d'interès social, no sigui gestionada per les entitats del tercer sector que operen a Catalunya.
- Defensem l'increment del percentatge d'IRPF destinat a finalitats d'interès social i mediambiental perquè passi del 0,7 a l'1 %.
- Cal incorporar clàusules socials (contractes reservats i criteris de valoració que incorporin el benefici social) en els plecs públics de compres i contractacions. Cal primer l'ús dels fons públics per donar suport a aquelles empreses que, a més d'oferir un bé o un servei a un preu assumible, contribueixen més a la cohesió social i a la sostenibilitat mediambiental.
- Les entitats del tercer sector han de poder renunciar al règim d'exempció de l'IVA quan aquest les perjudica.
- Cal establir un marc jurídic que faciliti les activitats dels emprenedors socials, reconeixent la denominació de societat de responsabilitat limitada d'interès general i establir ajuts per a finançar projectes d'innovació i emprenedoria social en les seves fases inicials.
- Mantenim el nostre compromís per reforçar els instruments de col·laboració privada en activitats d'interès social (mecenatge i RSE), donar-hi més transparència i publicitat i aconseguir que aquesta col·laboració tingui un valor socialment reconegut.
- És imprescindible que el mecenatge i patrocini cultural i social quedi regulat en el marc dels incentius fiscals, potencïi les entitats beneficiàries i simplifiqui el règim jurídic.
- Les administracions han de donar valor i suport a la vessant de responsabilitat social empresarial a través de la fiscalitat, ajuts i subvencions, responsabilitat social que ha de ser analitzada des d'una perspectiva ampla (preocupacions socials, mediambientals i ètiques, el respecte pels drets humans, les preocupacions dels consumidors,...).

SALUT: UN SERVEI SANITARI UNIVERSAL DE QUALITAT I EFICAÇ

Els poders públics han de garantir el dret a la salut de totes les persones, per això el principi bàsic en aquest àmbit és l'accés universal a la salut. I cal fer-ho amb una atenció especial als més vulnerables perquè les desigualtats socials, les desigualtats de gènere i els factors d'entorn condicionen la nostra salut; les desigualtats socials impliquen desigualtats en salut i benestar. El primer repte, per tant, és reduir aquestes desigualtats.

Estem en un canvi de paradigma que posa al centre les persones i les seves necessitats i per això hem d'assegurar una atenció integral que apoderi la persona. Cal reforçar les polítiques de salut pública i la

centralitat de l'atenció primària i la salut comunitària, per cercar una atenció integral conjuntament amb els serveis socials que abordin el tractament integral de la persona, partint de la base que la promoció de la salut i la prevenció és una de les principals polítiques de salut.

L'envelliment de la població i l'increment de la complexitat i la cronicitat de les malalties, porta associada, en primera instància, un augment dels costos sanitaris que posa en risc la sostenibilitat del sistema. L'abordatge d'aquest nou paradigma requereix d'una governança entre administracions, professionals, i pacients que garanteixin l'eficiència i la qualitat del sistema en les properes dècades.

Per això, l'evolució i la revisió del sistema de salut s'ha de basar en els principis de participació i transparència com a pilars fonamentals. Ha de tenir en compte les necessitats, les opinions, les prioritats de les persones i dels professionals del sistema. La implicació dels professionals en el disseny i la planificació de les polítiques de salut esdevé primordial, i les seves condicions de treball s'han d'adequar a la responsabilitat de la feina que com a societat els encomanem. Per això, cal apostar per la millora de la qualitat de l'ocupació dels professionals de la salut, pel seu reconeixement i per promoure el seu desenvolupament professional.

Per això volem:

- Garantir l'accés universal a un servei sanitari de qualitat i eficaç.
- Preservar la sostenibilitat del sistema. Definir i impulsar reformes estructurals que permetin garantir la preservació d'un sistema de salut de qualitat i posin fi al dèficit estructural del sistema que recau sobre la Generalitat.
- Revisar i millorar el finançament sanitari, tot impulsant l'estudi del cost real dels serveis i introduir mecanismes d'avaluació de la qualitat del sistema.
- Reclamarem la transferència a la Generalitat d'aquells immobles destinats a hospitals, ambulatoris o serveis socials, com ara els Hospitals de la Vall d'Hebron i de Bellvitge a Barcelona o l'Hospital Josep Trueta a Girona,... que des del traspàs de competències en matèria sanitària són gestionats per la Generalitat, amb inversions i manteniment a càrrec de la Generalitat, però que la titularitat encara pertany al patrimoni de la seguretat social. La Llei 27/2011, d'1 d'agost, sobre actualització, adequació i modernització del sistema de seguretat social ja va estipular que aquests immobles s'havien de traspassar, però el PP ho va paralitzar. Una gestió racional del sistema exigeix el traspàs, encara que sigui amb 40 anys de retard.
- Promoció de taules entre sector sanitari, pacients i administracions, per establir les línies estratègiques conjuntes que influeixin en la presa de decisions per liderar el canvi que necessitarà el sistema de salut en els propers 10 anys a fi d'adaptar-se a les noves realitats mèdiques i demogràfiques.
- Afavorir l'autonomia dels professionals de la salut com a peça clau del sistema i amb capacitat de decisió.
- Abordatge de la millora de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal del col·lectiu mèdic, especialment de les dones professionals que pateixen més dificultats per assolir aquesta conciliació i afecta al seu progrés professional.
- Promoure l'abordatge integral de la salut de les persones i el seu entorn. La implicació de tot el teixit comunitari (administracions locals, entitats, escoles i serveis socials) permetrà orientar el sistema sanitari cap a la promoció de la salut i la salut comunitària.

- Planificar, conjuntament amb els professionals de la salut, les necessitats quant a nombre, perfils, nous rols i formació dels professionals del sistema. Apostar pel nou rol del col·lectiu de personal d'infermeria.
- Planificació de les places de MIR i infermeria en funció de les especialitats necessàries en un horitzó de mig-llarg termini que permeti donar resposta amb garantia als reptes de futur.
- Promoure plans de formació i desenvolupament professional que garanteixin pràctiques segures i de qualitat, i que tinguin en compte especialment la perspectiva de gènere.
- Abordar l'increment de la complexitat i la cronicitat de les malalties, amb, entre d'altres, un model d'atenció integrada social i sanitària orientada al pacient al centre del sistema.
- Reforçar la investigació i recerca en salut per seguir avançant en el coneixement, diagnòstic i tractament de les malalties a curt i llarg termini, a la vegada que es capacita els professionals del sector en les innovacions i millors pràctiques dels sectors.
- Potenciar la recerca i la innovació en el conjunt del sistema de salut. Impulsar l'analítica de dades per a la recerca, facilitant un accés ampli, fàcil, i gratuït a les dades amb finalitats científiques. Desenvolupar un marc jurídic que asseguri la retenció i captació de talent de professionals de la salut per al sistema de recerca.
- Reforçar la investigació sobre malalties neurodegeneratives - com l'alzheimer, l'esclerosi lateral amiotròfica, el parkinson- i de malalties rares.
- Potenciar la investigació, la prevenció i el tractament de les persones malaltes de càncer, així com les estratègies de cures paliatives, i el recolzament a les seves famílies.
- Incrementar els recursos per atendre els trastorns mentals i les addiccions, així com abordar la seva prevenció i la integració dels actors que intervenen en la seva intervenció.
- Reforçar les estratègies relacionades amb les drogodependències, la prevenció de la sida (VIH), l'hepatitis o les malalties de transmissió sexual, i exigir la immediata posta en circulació i accessibilitat de la PrEP dins de la cartera comú del sistema, amb el seu corresponent finançament.
- Abordar l'envelliment actiu i saludable de la població. No es tracta només d'allargar la vida sinó de procurar més vida amb bona salut. Cal desenvolupar un model d'atenció a les persones grans. I desenvolupar una estratègia de promoció de l'activitat física i l'esport, per a totes les edats.
- Impulsar l'ús de les noves tecnologies en el sistema per oferir i dissenyar millors serveis i per facilitar l'accés i la consulta de la ciutadania a les seves dades de salut.
- Impulsar mesures per millorar en la diagnosi de la celiaquia per establir beneficis fiscals (deducció a l'IRPF) per a les famílies que tenen algun membre amb celiaquia i per a l'establiment d'un IVA superreduït per als productes bàsics sense gluten.
- Aconseguir que l'Estat reconegui, indemnitzi i doni el suport adequat a totes les persones afectades per la substància activa "talidomida", posant fi així, al tracte injust i discriminatori que ha rebut aquest col·lectiu de ciutadans i ciutadanes per part de les institucions.
- Avançarem, d'acord amb els professionals i autoritats del sector sanitari i experts, en la regulació de les anomenades teràpies naturals tenint en compte aspectes com garantir l'exercici correcte de la medicina, criteris consensuats, coneixements validats, un procés d'informació al pacient rigorós i un seguiment acurat per vetllar per la seguretat clínica del pacient i la seva atenció.

- Cal regular la publicitat en relació al joc i apostes per treballar en aspectes com la prevenció, la detecció precoç o l'addicció. De la mateixa manera, considerem imprescindible prohibir la publicitat de joc i apostes, especialment les que són de tipologia online, durant tot l'horari protegit.

ENSENYAMENT. DEFENSEM EL MODEL EDUCATIU CATALÀ AMB UN SISTEMA EDUCATIU PROPI

Defensar el model educatiu català és defensar una voluntat col·lectiva de fer i d'entendre l'educació a Catalunya. Aquesta voluntat va quedar reflectida en la Llei d'Educació de Catalunya, aprovada pel Parlament amb el consens d'un ampli suport parlamentari l'any 2009. En reiterades ocasions, la Unió Europea ha posat l'exemple de la immersió lingüística catalana com a model d'èxit en territoris amb més d'una llengua oficial i ha negat que el castellà estigui discriminat a les escoles catalanes. De la mateixa manera, cal destacar que els alumnes catalans obtenen resultats iguals o millors que els de la resta de l'Estat en les proves de llengua castellana. Es fa palès que és un model d'èxit que ha aconseguit una cohesionada comunitat educativa amb dues llengües. Els constants atacs dels quals és objecte el model català, tant des del Govern espanyol com de determinats partits de la oposició, lluny de buscar una millora en el sistema educatiu, busquen la desestabilització educativa i social.

- Vàrem aturat el calendari d'implantació de la LOMCE, però urgeix derogar-la juntament amb aquelles altres normes que ataquen el model educatiu català i que impedeixen a la Generalitat regular plenament el sistema educatiu català. Cal alliberar-se de les rigideses de la normativa bàsica estatal que unifica en excés el sistema educatiu espanyol, sense possibilitat d'aplicar el model educatiu català. El sistema educatiu estatal no ha evolucionat des de l'any 1990, quan es va aprovar la LOGSE, ja que continuen vigents els mateixos criteris, principis educatius, objectius i estructures educatives que no han evolucionat en les successives lleis educatives.
- La LOMCE (2013) està paralyzada però vigent, el PSOE no ha tingut coratge de complir el seu compromís de derogar-la, la qual cosa ha estat aprofitat pel Tribunal Constitucional per emetre una sentència ara al 2019, corresponent a un recurs del PP presentat l'any 2009 (10 anys abans) dictaminant la inconstitucionalitat de diversos articles de la LEC (per exemple la regulació curricular de primària i secundària. En definitiva, la LOMCE està morta, però el Constitucional l'ha aprofitat per matar una part de la LEC. Aquest és un exemple clar de deslleialtat de les institucions de l'Estat vers Catalunya.
- Ens comprometem a defensar la immersió lingüística com a eina de cohesió social. L'escola catalana és plurilingüe i garanteix que els alumnes assoleixin el ple domini de la llengua catalana i castellana, un alt coneixement de la llengua anglesa, així com, en molts casos, d'una segona llengua estrangera. El nostre model lingüístic fa possible tot això sense dividir la societat en comunitats lingüístiques diferenciades.
- La Llei d'Educació de Catalunya, una llei de consens, és la que determina el model educatiu català. Només ens avindrem a modificar-la sota el mateix esperit de consens amb el qual la vàrem redactar al 2009, però abans de modificar-la cal aplicar-la en la seva totalitat, assignant els recursos necessaris previstos a la memòria econòmica de la llei. I això no ha estat possible fins ara per les polítiques estatals de contenció pressupostària i de reducció del dèficit públic, que han retallat el pressupost educatiu català en uns anys en què el sistema encara estava creixent.

- Al costat d'una escola pública de qualitat i formant part del mateix servei d'educació de Catalunya, hi ha institucions diverses i amb esperit de servei que han creat escoles privades, moltes de les quals concertades. Tot un ventall de projectes amb identitat pròpia que reflecteix l'esperit emprenedor del país. La seva existència constitueix una riquesa col·lectiva, en consonància amb el que ha estat el tarannà del nostre poble.
- Així, el sistema educatiu públic català també es caracteritza per la convivència de la xarxa pública i de la xarxa concertada, ambdues amb la necessitat de més recursos humans i materials per poder garantir la qualitat de l'ensenyament que el país necessita. És el Parlament de Catalunya qui regula i acorda la naturalesa dels concerts.
- Sorprèn que la xarxa concertada continuï avui dia regulada per una llei del 1980 (la LODE, de la qual han estat derogats tots els preceptes referents als centres públics però no els referents als concerts educatius) però que cap govern de l'Estat s'ha atrevit a derogar-la en la seva totalitat, per adaptar el sistema educatiu dels centres concertats a les necessitats del segle XXI.
- L'educació està sotmesa a una austeritat pressupostària que no concorda amb els objectius de millora de la formació que ens proposem com a societat. Cal incrementar els pressupostos públics destinats a educació, amb una quàdruple finalitat:
 - Més recursos humans i materials per a l'escola pública.
 - Actualització dels mòduls de l'ensenyament concertat, adequant-los als costos reals.
 - L'educació dels infants de 0 a 3 anys ha de tenir finançament públic estatal
 - Cal universalitzar l'educació fins als divuit anys, la qual cosa requereix avançar progressivament cap a la gratuïtat de l'ensenyament postobligatori (16-18 anys), començant per concertar els cicles formatius de formació professional de grau mitjà.
- La reforma educativa no serà eficaç sense l'adequada regulació de la carrera docent del professorat i del sistema d'ingrés a la professió docent mitjançant un període d'acreditació de pràctica docent (MIR docent) per accedir a la professió, en centres públics i concertats. Els estudis internacionals coincideixen a considerar el professorat com el primer factor de millora del sistema educatiu i no podem pretendre la millora del sistema educatiu sense millorar també la formació inicial del professorat, el sistema d'ingrés a la carrera docent i l'adequació de les seves retribucions a les seves responsabilitats.
- Després de l'aprovació l'any 2007 de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, és inajornable incloure en la nova llei educativa l'ordenació de la funció pública docent i de la funció docent als centres concertats, d'acord amb uns criteris equiparables i homogenis que permetin la millora de les seves activitats com a docents.

ENFORTIR ELS ENSENYAMENTS DE LES UNIVERSITATS

El sistema universitari català gaudeix de bona salut, amb universitats situades entre les millors de l'Estat espanyol i del món en diversos rànquings, però també arrossega dèficits propis de la insuficiència de recursos, de la dependència de lleis i normatives estatals plenes de rigideses i de les dificultats de transmissió de coneixement amb els centres de recerca i l'activitat productiva. Avui l'educació universitària de la població jove s'ha situat en el percentatge més alt de la història (el 31 %).

A Catalunya, doncs, volem bastir aquest ensenyament superior sobre els pilars de l'excel·lència i la qualitat, la transparència, la igualtat d'oportunitats, l'eliminació de barreres i la interrelació amb el teixit econòmic i la innovació. Cal garantir que els nostres estudiants gaudeixin d'un model de preus, beques i ajuts que els garanteixi l'accés a l'ensenyament universitari. En cap cas ningú pot quedar exclòs per motius econòmics.

Un nou estat ens ha de permetre disposar de les eines i els recursos per fer-ho possible. Mentre no es materialitzi, ens proposem:

- Consolidar el sistema universitari i de centres de recerca, amb paràmetres de dimensió comparables als dels països de l'Europa Occidental (UE15), com a elements nuclears de l'estratègia catalana cap a una societat més basada en el coneixement.
- Així mateix, Establir els objectius del sistema i desenvolupar les polítiques, instruments i estratègies per ajudar les universitats i centres de recerca a assolir-los.
- La Generalitat és qui ha de gestionar el sistema de beques i ajuts als estudiants matriculats en el sistema educatiu i universitari. Hem de denunciar que l'Estat no ha complert cap de les sentències (incloent-hi les resolucions del TC) que l'instaven a fer efectiu el traspàs de les beques i els fons associats a Catalunya.
- Cal elevar la dotació de beques i ajuts a l'estudi i incrementar el nivell d'equitat en l'accés a l'Educació Superior, ajudant als que per motius econòmics, socials o culturals avui no hi accedeixen tot i tenir-ne les capacitats i la vocació, o que ho fan amb una tria d'estudis condicionada a la seva situació econòmica-social
- S'ha d'incrementar l'eficiència del sistema mitjançant la seva ordenació i l'assignació dels recursos públics, suficients, d'acords amb estàndards de l'UE15.
 - Més recursos. La inversió en universitats avui representa el 0,40% del PIB, s'ha d'incrementar fins al 0,60% del PIB en cinc anys, tenint en compte que països de dimensió mitjana semblant a Catalunya –Àustria, Dinamarca, Suècia, Finlàndia, Escòcia, Irlanda– hi destinen al voltant de l'1% del PIB. ***
 - Millor ordenació. Cal reforçar l'autonomia de les universitats (organitzativa, financera, de gestió de personal i acadèmica), possibilitant el desenvolupament d'òrgans de govern, d'execució i de consulta i participació més oberts a la societat (Universitats de Patronat), i amb estructures internes més reduïdes, més acadèmiques i més àgils. El Rector de la Universitat ha de poder ser triat com es fa ara o alternativament, per qualsevol altra sistema aprovat dins el Claustre universitari.
- Cal derogar models obsolets en l'accés a les universitats contemplats a la LOMCE.
- Superar el marc únic, funcionarial i rígid del sistema universitari i la discriminació de les figures contractuals que dificulten la participació del professorat permanent en el govern de les universitats, en tribunals, etc.

- Ens proposem reforçar la interrelació entre les universitats i els centres de recerca (consorcis de recerca, parcs científics i tecnològics) amb les empreses per afavorir la transferència de coneixement d'aquestes institucions cap a l'activitat productiva i per atreure més recursos a les activitats de recerca i innovació.
- Així mateix, incrementar la participació de la societat en ciència, seguint els principis de Ciència Oberta i Accés Obert.
- Determinar una distribució dels fons destinats a recerca procliu a la millora del coneixement i de la innovació, amb un repartiment que consideri els projectes competitius i que consideri els ratis d'investigadors i el volum de recursos recaptats.
- Establir una estratègia per a la captació i retenció de talent jove a través de l'increment de contractes predoctorals i postdoctorals.
- Adequar la legislació fiscal en matèria d'IVA per evitar que les subvencions que reben els centres per fer recerca es considerin gravades amb IVA. Es tracta d'atorgar a tots els centres de recerca el mateix tractament fiscal que el ministeri d'Hisenda aplica a centres com el CSIC, CNIO el CNIC.
- Increment de despesa en grans infraestructures de recerca, principalment, Alba- CELLS i Barcelona Centre de Supercomputació.
- Defensar que la declaració de l'IRPF permeti marcar amb una creueta la voluntat d'assignar una part dels impostos que paguem a activitats d'R+D.

IGUALTAT DE GÈNERE, FEMINISMES I LLUITA CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA

Quan parlem d'igualtat de gènere, parlem d'un problema estructural de la nostra societat, d'una societat patriarcal. La lluita per fer efectives les polítiques d'igualtat de gènere és una feina que ens incumbeix a totes i a tots. És una tasca social i educativa, però també legislativa, i cal destinar-hi recursos. La desigualtat entre dones i homes que encara vivim es una vulneració dels drets humans de les dones pel sol fet de ser dones.

Per això:

- Impulsarem un treball transversal en polítiques públiques d'igualtat per tal que les polítiques d'igualtat no es coordinin com un àmbit sectorial del Govern de l'Estat.
- Treballarem per tal d'impulsar un pla de formació del tot el Govern de l'Estat, per tal que la igualtat de gènere impregni totes les polítiques públiques.
- Rebutgem les impugnacions i derogacions del Govern de l'Estat contra els articles de la llei 17/2015 d'igualtat efectiva entre dones i homes del Parlament de Catalunya que pretén donar resposta a una problemàtica social com és l'efectiva igualtat entre homes i dones. Defensarem la capacitat del Parlament per elaborar-la i aprovar-la, i la capacitat del Govern per aplicar-la. Treballarem per garantir el manteniment dels efectes d'aquesta llei.
- Impulsarem la creació d'un Consell assessor en polítiques feministes i d'igualtat de gènere del Govern Espanyol, per tal de realitzar una coproducció de polítiques públiques en matèria d'igualtat de gènere amb els moviments feministes de tot Espanya.
- Establirem els paràmetres i indicadors que han de contenir els preceptius informes d'impacte de gènere en les disposicions normatives que elabori el Govern de l'Estat.

Ens falta molt per fer en polítiques d'igualtat de gènere, tant en l'àmbit laboral com en la distribució de les tasques de la llar i de cura dels infants i de les persones grans, es per això que:

- Treballarem perquè el Govern de l'Estat impulsi polítiques per aconseguir igualtat retributiva per a treballs del mateix valor, així com la igualtat d'accés a l'ocupació a través d'una llei per fomentar la igualtat salarial i la transparència entre dones i homes.
- Impulsarem una llei de coresponsabilitat i conciliació entre dones i homes amb mesures per les empreses per fomentar també la flexibilitat horària.
- Fomentarem la regulació de les treballadores de la llar perquè tinguin prestacions per atur i una regulació favorable.
- Elaborarem un codi d'actuació en matèria de publicitat que tingui com a objectiu eradicar els continguts sexistes i la perpetuació d'estereotips en el rol de la dona i de l'home, determinant concretament què s'entén per "contingut sexista" o per "estereotips de gènere".
- Avançarem progressivament cap a l'equiparació dels permisos per naixement, adopció i acolliment per a ambdós progenitors, de forma que cada un d'ells compti amb el mateix període personal i intransferible de setze setmanes, eliminant les disfuncions existents en la legislació actual i, singularment, evitant la subrogació de drets que han de ser individuals.
- Implementarem el dret/deure de tenir cura per consanguinitat i que les reduccions de jornada laboral siguin un dret intransferible per a ambdós progenitors, que puguin gaudir cadascun i de manera no simultània.

- En benefici de la coresponsabilitat, implementarem bonificacions del 50 % a les quotes de cotització a la Seguretat Social de les empreses amb treballadors que s'acullin a la guarda legal.

La violència masclista és el màxim exponent de la desigualtat social, cultural i laboral, encara existent entre dones i homes. És la manifestació més devastadora d'una cultura androcèntrica i una autèntica xacra que hem de combatre per eliminar-la d'arrel.

Per tant, és necessari garantir el dret de totes les dones a viure lliures de violències masclistes. Es per això que:

- Proposarem mesures per conscienciar tota la societat, amb la finalitat d'acabar amb la invisibilització de la violència masclista.
- En compliment del Conveni d'Istanbul subscrit per l'Estat Espanyol, farem una modificació legislativa per tal que en la Llei Integral de Violència de Gènere s'integrin totes i cada una de les formes de violència masclista, mes enllà de l'àmbit de la parella com son les agressions sexuals, assetjament sexual, tràfic i explotació sexual de dones i nenes, mutilació genital femenina, matrimonis forçats, violència derivada dels conflictes armats, violència contra els drets sexuals i reproductius de les dones o la violència en l'àmbit labora.
- Impulsarem un pla específic per als fills i les filles de dones víctimes de violència masclista, ja que son víctimes directes.
- Impulsarem la modificació del Codi Penal per a l'abolició del supòsit d'abús sexual, ja que és una categoria que posa en perill les dones i no garanteix els seus drets.
- Farem que el delicte de violència masclista, en tant que és un delicte públic, un cop incoada la denúncia, es persegueixi d'ofici per part del Ministeri Fiscal, malgrat que s'hagi produït el desistiment de la denunciante.
- Inclusió en la legislació processal per tal que en casos de violència masclista la declaració de les dones i la dels menors sigui prova preconstituïda, no aplicant l'atenuant de confessió de l'agressor.
- Impulsarem una modificació legislativa per tal d'adoptar el model alemany relatiu als abusos sexuals infantil perquè aquests delictes no prescrivin.

En matèria de prostitució, cal tenir en compte que la major part de persones que l'exerceixen, ho fan de manera involuntària, sovint són víctimes d'explotació sexual i víctimes de xarxes organitzades de tràfic internacional. Estem profundament compromesos amb la defensa dels drets humans i rebutgem qualsevol tipus d'explotació humana, com ho és l'explotació sexual. Per tant, hem d'avançar en l'aprovació d'un marc legislatiu que permeti la seva erradicació. En aquest sentit:

- Manifestem que les iniciatives legislatives es poden inspirar en el model suec, orientades a evitar la doble victimització de les persones en situació d'explotació sexual, perseguint i penalitzant la compra de serveis sexuals.
- Cal l'impuls d'una legislació que penalitzi tot tipus de tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual o laboral i la persecució d'aquest tipus de delictes.

IGUALTAT AMB ELS COL·LECTIUS LGTBI I ALTRES COL·LECTIUS DISCRIMINATS

Atacs o accions discriminatòries contra els col·lectius LGTBI o altres pel simple fet de voler ser qui són ens fan pensar que encara hi ha molt camí per recórrer per garantir els drets de les persones. Són accions que no tenen cap tipus de tolerància i les seguirem condemnant. Per aconseguir garantir els drets dels col·lectius LGTBI o altres en tots els seus aspectes de la vida, des de la salut a l'educació, al treball o l'oci, seguirem treballant:

- Pel reconeixement dels drets de les persones del col·lectiu LGTBI (lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals) en tots els àmbits.
- Pel compromís en la lluita contra l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, per avançar en la tolerància, la convivència i el reconeixement de la diversitat d'orientació sexual i identitat de gènere. Així mateix, s'ha de valorar el reconeixement dels drets humans universals en el moment de prioritzar acords i convenis internacionals.
- Garantir el reconeixement de l'heterogeneïtat de les famílies amb fills i abordar la modificació de la denominació dels permisos de maternitat i paternitat per naixement, adopció i acolliment, per evitar d'aquesta manera la discriminació en les famílies amb progenitors del mateix sexe.

CULTURA I LLENGUA

El llistat de greuges del Govern espanyol cap als catalans en matèria de cultura i llengua és llarg.

La cultura és un àmbit on la Generalitat té competència exclusiva. L'Estat, però, és plurilingüe, ve de lluny, i en conseqüència ha d'atorgar el corresponent reconeixement i defensa institucional a la llengua i cultura catalana, així com territorialitzar els seus pressupostos destinats a cultura i llengua, tal com ha reiterat el Tribunal Constitucional. Val a dir que incompleix totes dues obligacions. No territorialitza els fons culturals i no està defensant la llengua i la cultura catalana com li correspon de fer. Exemples: l'atac contra la immersió lingüística a l'escola; el lliurament de les obres del Monestir de Sixena aprofitant l'aplicació de l'art. 155 CE; l'injustificat alentiment del retorn de la totalitat dels "papers de Salamanca", incomplint la pròpia legislació estatal; la retirada de les bonificacions per mecenatge a l'Institut d'Estudis Catalans; les reduïdes transferències pressupostàries per al manteniment i conservació del patrimoni cultural català...

Des de la perspectiva de la llengua, cal acabar amb el menysteniment i la discriminació del català, sigui en l'àmbit de l'administració, de la justícia o de l'educació.

En l'àmbit legislatiu, tres prioritats que promourem: la modificació de la llei de mecenatge per tal d'estimular les donacions a entitats sense afany de lucre que treballen en activitats culturals (tots els governs ho prometen a l'iniciar la legislatura i després ho incompleixen), la modificació de la llei de l'IVA per clarificar definitivament la no subjecció a l'IVA de les subvencions a activitats culturals i l'adequada protecció de la propietat intel·lectual.

Des de Catalunya, considerem la cultura com a motor de llibertat i element transformador perquè permet construir una ciutadania dotada d'esperit crític, oberta, creativa i solidària. És també un pilar fonamental del nostre estat del benestar.

Des de la perspectiva fiscal i pressupostària, proposem:

- Aplicar un IVA superreduït del 4 % per als productes i serveis culturals.
- Territorialitzar les diferents subvencions que finança l'administració estatal en l'àmbit cultural perquè siguin gestionades per la Generalitat.
- Recuperar els fons pressupostaris que, en el marc del que estableix la Carta Municipal de Barcelona, percebia anualment Barcelona de l'Administració central en concepte de capitalitat cultural i metropolitana.
- Llei del mecenatge. La cultura ha de ser un eix transversal en les polítiques públiques. Pot ajudar a incrementar la col·laboració públic-privada en activitats d'interès general per fomentar el consum cultural i la riquesa cultural del país. Urgeix modificar la Llei del mecenatge tot incrementant fortament les deduccions, aplicables a les donacions de persones físiques i empreses a fundacions i entitats sense afany de lucre per a activitats d'interès general en els àmbits de la cultura.
- Modificar la llei de l'IVA per clarificar la no subjecció l'IVA de les subvencions a activitats culturals i resoldre el problema de la seva aplicació amb efectes retroactius.
- Recuperar els incentius fiscals per a donacions a l'Institut d'Estudis Catalans i estendre'ls a l'Institut Ramon Llull que és l'instrument fonamental de projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes.

- Procedir a la devolució completa dels documents catalans que encara es guarden al Centre Documental de la Memòria Històrica de Salamanca. Així mateix, reclamarem el dipòsit a l'Arxiu Nacional de Catalunya de tots aquells fons documentals que adquireixi l'administració de l'Estat a Catalunya.
- Farem sentir la veu de la cultura catalana, dels creadors i de les indústries, i la defensarem en les negociacions internacionals entre estats que puguin afectar-la, exigint transparència, participació, protecció dels nostres valors i actius i respecte per la diversitat cultural.
- Donar suport a la Declaració de Palma del 2017, per reforçar els creadors i agents culturals dels tres territoris de parla catalana i en la posada en marxa de noves iniciatives, espais de treball i projectes relacionats amb la llengua i cultura en els diversos territoris lingüístics catalans amb l'objectiu de treballar i seguir impulsant les polítiques lingüístiques, les arts escèniques i visuals, música, literatura, audiovisuals, cultura popular i tradicional.
- Impulsarem l'aprovació de l'Estatut de l'Artista amb l'objectiu de millorar la condició professional en el sector de la cultura i de les arts, reconegui la seva especificitat i permeti ajustar les polítiques fiscal, de cotitzacions socials i administrativa a les diverses activitats artístiques, facilitant així l'activitat creadora.

Des de la perspectiva de la llengua:

- Seguirem defensant el model d'immersió lingüística a l'ensenyament
- I defensant la plena normalització del català a les administracions i la igualtat de l'ús de les llengües diferents del castellà a l'Administració. El coneixement del català ha de ser un requisit i no només un mèrit, per ocupar plaça a Catalunya en la judicatura i a tota l'administració pública. S'ha de preveure la capacitat lingüística de tot el personal estable a l'Administració als territoris de parla catalana.
- El coneixement del català ha d'incorporar-se en els plans de formació de cossos i forces de seguretat de l'Estat per garantir l'atenció en català i evitar situacions de discriminació lingüística.
- Les persones residents en territoris de parla catalana han de poder fer tots els tràmits que afectin la seva vida en català.
- El català ha de ser reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals, especialment tots els que depenen de l'entramat d'institucions europees.
- Recuperem la iniciativa "Televisió sense fronteres", la qual pretén garantir la recepció directa de les emissions de radio i televisió en català en els territoris amb els quals compartim llengua, amb l'objectiu de promocionar i protegir els espais de comunicació del català.
- Cal donar ple compliment al que estableix la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries (CELRoM), aplicat al català.
- Per afavorir la situació de la llengua cal una legislació que estengui la regulació de l'etiquetatge en diverses llengües a tot l'Estat i fomenti la diversitat lingüística.

ESPORT. LA VISIÓ CATALANA

L'esport és una important eina de cohesió social i d'igualtat. S'ha de reconèixer el paper de les entitats esportives la majoria de les quals són clubs sense ànim de lucre que treballen amb la mainada i el jovent, que realitzen activitats esportives en horari no lectiu i que contribueixen a la seva formació personal i cívica, l'educació en valors, l'adquisició d'hàbits saludables, a la integració i a la cohesió social.

L'esport és una activitat important i d'èxit a Catalunya. Des de l'esport de base fins el de competició i el d'elit, són milers de practicants, sovint agrupats en clubs i clubs esportius que constitueixen un dens teixit d'entitats amb una gran aportació a la cohesió social del país.

A la vegada, l'esport català manté un destacat reconeixement internacional en moltes activitats esportives de competició i d'elit. Malauradament, massa sovint, el govern de l'Estat ha impulsat mesures i accions contràries als interessos de l'esport.

També hi ha hagut la implantació de la llicència esportiva única, que habilitava per a participar en qualsevol competició oficial de qualsevol àmbit territorial. Una llicència única que restava competència a la Generalitat i que treia ingressos a les federacions catalanes. Arran d'un recurs d'inconstitucionalitat de la Generalitat es va aconseguir aturar-la. Tanmateix, el govern espanyol va aprovar al febrer del 2019 l'avantprojecte de llei de l'esport que, entre altres matèries, pretenia regular la llicència esportiva. I, altre cop, es detecta novament un excés de competències. Es pretén una integració forçosa de les federacions pròpies a les estatals que genera un evident conflicte competencial i una infracció a la llibertat d'associació.

Entre les mesures a endegar:

- Modificar les normatives que regulen la prohibició de la violència a l'esport de manera que en cap cas es pugui admetre l'equiparació de l'exhibició d'una estelada o una samarreta groga amb un símbol de violència.
- Modificar el marc normatiu fiscal i laboral que afecta l'esport de base per garantir la seva continuïtat com entitats esportives. Afavorir que puguin obtenir finançament a partir de la realització de petites activitats econòmiques, amb transparència, però sense haver de quedar sotmeses a les complexes declaracions de l'impost de societats i al pagament de la Seguretat Social com si fossin empreses amb finalitats lucratives.
- Reconèixer legalment el voluntariat esportiu com a essencial per a la supervivència de l'esport de base.
- Reconèixer la competència de les federacions esportives catalanes per a expedir i gestionar llicències esportives per a competir en l'àmbit estrictament català.
- Aplicar un IVA reduït a la prestació de serveis esportius per part de les entitats i activitats esportives.
- Aprovar una llei de patrocini i mecenatge que incentivi la inversió privada en l'esport.
- Fer complir les obligacions econòmiques adquirides amb el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat i millorar el seu finançament per poder continuar acollint els esportistes d'elit de les diferents federacions esportives, i incorporar els esports d'hivern.

- Modificar la llei de costes per evitar què molts dels actuals clubs de vela catalans hagin de deixar de desenvolupar les seves activitats.
- Impulsar el reconeixement i la integració de les federacions esportives catalanes, com a membres de ple dret, en les respectives federacions esportives internacionals.
- Impulsar el reconeixement i la integració del Comitè Olímpic de Catalunya, com a membre de ple dret, en el Comitè Olímpic Internacional.

UNA ECONOMIA DINÀMICA, SOSTENIBLE I AL SERVEI DE LES PERSONES

MÉS RECURSOS I COMPETÈNCIES EN EL FINANÇAMENT DE CATALUNYA

Una de les causes recurrents de la mala relació institucional Catalunya Espanya és la injusta relació financera que mantenim. D'acord amb les dades de la Generalitat, el dèficit fiscal de Catalunya respecte a l'Estat es situa anualment a l'entorn del 8% del PIB (no és la dada d'un any, és la mitjana dels darrers 28 anys). Equival a més de 16.500 milions d'euros anuals.

Diverses són les concrecions d'aquesta injustícia: el mal finançament de la Generalitat i els ajuntaments, l'escassa inversió de l'Estat a Catalunya, la retallada de les subvencions que aportava l'Estat en àmbits diversos com educació, dependència, cultura, la quantitat de peatges que paguem per circular des dels anys 70,... I en aquests darrers anys de crisi, sota una forta ofensiva dels partits que governen a l'Estat, sigui el PP o sigui el PSOE contra Catalunya i contra l'estat de les autonomies, la situació s'ha agreujat. S'han reduït els recursos vinculats al model de finançament, s'han reduït les subvencions de l'Estat, s'ha aplicat a la Generalitat un ritme de reducció del dèficit molt més exigent que el que ha seguit l'administració central i més recentment, amb el PSOE, inclús s'ha intentat ajornar el pagament de bestretes sota l'excusa que un govern en funcions no podia transferir-les. És evident que hi ha hagut una ofensiva premeditada d'ofec financer a la Generalitat i a Catalunya.

La revisió del sistema de finançament de la Generalitat

No és admissible el bloqueig aplicat pels governs de l'Estat a la revisió del sistema de finançament de la Generalitat. Havia de ser revisat amb data 1 de gener del 2014, però segueix pendent de revisar. Som en el sisè any d'incompliment i la decisió, cal precisar- ho, ha estat unilateral de l'Estat i cal afegir que en aquests 6 anys, els catalans i les empreses radicades a Catalunya hem seguit pagant els impostos a l'Estat.

El sistema vigent és injust. Primer, perquè els ingressos que proporciona a la Generalitat són insuficients per finançar les competències que li corresponen: sanitat, ensenyament, serveis socials, seguretat, bombers, ... són serveis bàsics que requereixen un millor finançament. Segon, perquè a Espanya molt parlar d'igualtat, però Catalunya aporta més que la mitjana i en canvi rebem menys que la mitjana, és absurd. Tercer, perquè en el càlcul de les necessitats de recursos que té la Generalitat, respecte d'altres territoris, mai s'ha tingut en compte la diferència en el cost de la vida i això no és igualtat.

El cert és que sis anys de retard en l'actualització del sistema ha comportat un dèficit i un deute de l'Estat a la Generalitat que s'ha de compensar.

En síntesi, tant pels que som independentistes com pels que no se'n senten, és inadmissible el desequilibri entre el que paguem a l'Estat des de Catalunya i el que Catalunya rep de l'Estat. El desequilibri no és solidaritat, és una presa de pèl. Hi ha d'haver una redistribució diferent dels impostos i cotitzacions socials que paguem, les necessitats econòmiques de Catalunya són molt superiors a aquelles a què l'Estat ens relega, tenim dèficit en inversions, tenim dèficit en finançament de la Generalitat i els ajuntaments i, sobretot, tenim dèficit en polítiques socials, polítiques actives i passives d'ocupació, polítiques d'habitatge, pensions, renda bàsica,... En canvi, ens sobra burocràcia i intervencionisme estatal. La Generalitat ha de disposar de més recursos i de més competències per exercir la política fiscal i pressupostària.

En aquest context:

- Mentre els ciutadans i les empreses de Catalunya seguim pagant impostos a l'Estat, és imprescindible modificar el sistema de finançament de la Generalitat amb quatre objectius:
 - Reequilibrar la distribució dels ingressos que recapta l'Estat a Catalunya en concepte d'impostos i cotitzacions socials. Més ingressos per a la Generalitat i els ajuntaments i menys per a l'administració de l'Estat.
 - Invertir la injusta discriminació que el sistema de finançament atorga a Catalunya: Som el tercer territori que més aporta al finançament de l'Estat i el desè en recursos rebuts de l'Estat (penúltim si es computa en termes reals, és a dir tenint en compte el cost de la vida).
 - Compensar la Generalitat per la insuficiència de recursos que ha patit des del 2014. La unilateral decisió de l'Estat de no revisar el sistema ha comportat que entre 2014 i 2019, sis anys, el finançament de la Generalitat no compleixi amb el principi de suficiència, els ingressos són insuficients per cobrir les despeses corresponents a les seves competències. S'ha generat un deute que l'Estat ha de compensar a la Generalitat.
 - Incorporar la variable "cost de la vida" en el càlcul de les necessitats de recursos de cada territori. No es pot parlar "d'igualtat" en les prestacions, si no es tenen en compte les diferències de costos en les prestacions de serveis (això és aplicable al cost d'un llit hospitalari, d'una plaça de residència de gent gran, o d'una pensió no contributiva)
- Exigim la derogació immediata de la "Orden PRE/2454/2015, la qual explicita la intervenció financera de la Generalitat per part de l'Estat i la revisió dels mecanismes de finançament en el marc del FFF (Fons de Facilitat Financera).
- Mentre a Catalunya paguem impostos a l'Estat espanyol i tinguem un dèficit fiscal superior als 16.500M€, cal recuperar l'objectiu d'ampliar les funcions de l'Agència Tributària de Catalunya (ATC) per tal que esdevingui l'única administració responsable de la gestió, inspecció i recaptació de tots els impostos generats a Catalunya, a la vegada que ampliar les competències de la Generalitat en matèria fiscal.

Pagar el deute de la disposició addicional tercera de l'Estatut

- L'Estat ha de pagar immediatament el deute que manté amb la Generalitat de 759M€ corresponents al que estableix la Disposició Addicional 3a de l'Estatut aplicat a l'any 2008. És un precepte de l'Estatut i hi ha una sentència del Tribunal Suprem, de novembre de 2017, que dona la raó a la Generalitat. Ni el Govern Rajoy, ni el Govern Sánchez han pagat, malgrat ser una sentència ferma dictada fa quasi un any i mig.
- L'Estat ha de pagar també el deute de 3.052 M€ corresponent a la mateixa Disposició aplicada al període 2009-2013.

Augmentar la inversió efectiva de l'Estat a Catalunya

Tradicionalment la inversió de l'Estat a Catalunya ha estat escassa i lenta d'execució. En els 7 pressupostos aprovats pel PP (2012-2018), la inversió (pressupostada) de l'Estat a Catalunya va representar només l'11% del total, un percentatge clarament inferior al pes de la població catalana respecte a la població total de l'Estat (16%) i inferior al pes del PIB català respecte al PIB estatal (19%).

És més, en els darrers 4 anys l'Estat només ha executat a Catalunya 66% del que contemplaven els pressupostos aprovats, el 34% restant no s'executa (mitjana 2015-2018). És a dir, en inversió, Catalunya surt gratis a l'Estat en un de cada tres anys. És un menysteniment de l'Estat respecte a Catalunya que afecta el benestar dels ciutadans i la competitivitat del nostre teixit productiu. Traduït a exemples, és la baixa inversió en rodalies, en el manteniment de carreteres o de ferrocarrils, en la construcció del corredor mediterrani, entre molts altres exemples.

- L'Estat ha d'invertir a Catalunya en funció del pes del PIB català respecte del PIB estatal, tal com estableix l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.
- Si l'Estat no executa les inversions pressupostades a Catalunya, ha d'establir les pertinents compensacions.

Recuperar les transferències de l'Estat a la Generalitat destinades a programes socials (dependència, infància, polítiques actives d'ocupació, etc.)

A partir de 2012, el primer govern PP va retallar la major part de les transferències de caràcter social cap a la Generalitat i les administracions locals. En aquests anys de forta crisi, l'Estat ha centrifugat dèficit social cap a les administracions territorials. Cal abordar un pla per revertir aquesta situació i per recuperar les transferències socials de l'Estat. Ha d'incloure:

- La cobertura del 50% del finançament de la Llei de dependència, incloent-hi el nivell conveniat. Avui la Generalitat cobreix més del 80% de la despesa, en comptes del 50% que li pertocaria.
- Assegurar l'execució, en un termini no superior a 3 anys, de les inversions previstes al Pla de Rodalies 2008-2015 (pressupostat amb més de 4.000 M€ d'inversió de les quals més del 85% segueixen sense ser executades) i de les contemplades al Pla d'Actuacions prioritàries de Rodalies 2014-2016, tampoc executades.
- La recuperació de les dotacions de fons destinats a polítiques actives d'ocupació que gestionava la Generalitat, recursos que van ser reduïts dràsticament de manera unilateral per l'Estat en els pressupostos 2012 i 2013.
- La millora del Fons Estatal d'Acollida i Integració de persones immigrants, recuperat recentment pel Govern Sánchez, amb unes dotacions insuficients.
- La recuperació dels recursos destinats a educació infantil, dels fons destinats a infraestructures culturals de Catalunya, l'augment de les dotacions per a infraestructures de recerca i la revitalització d'un llarg llistat de recursos que l'Estat ha retallat de les transferències que feia a les comunitats autònomes.
- La consignació dels fons destinats a compensar la Generalitat per les despeses d'assistència sanitària corresponents a persones desplaçades d'altres comunitats, així com el pagament derivat de l'aprovació de noves despeses sanitàries, com les corresponents a l'Hepatitis C.

Revisar el Fons de Facilitat Financera FFF

El passat mes de gener, la Generalitat va abandonar el FLA (Fons de Liquiditat Autònoma), un mecanisme de finançament derivat de l'ofec financer al qual està sotmesa la Generalitat i que impedeix el seu accés ordinari als mercats de crèdit. Tanmateix, segueix vinculat al FFF (Fons de Facilitat Financera), sense poder accedir encara als mercats internacionals per garantir el seu finançament. La causa d'aquesta situació ben anòmala és l'escassa capacitat normativa que té la Generalitat per modular els seus ingressos, en comparació al volum de despesa que té, d'acord amb les competències de les quals és responsable.

- Mentre l'Estat no reverteixi la situació de baix finançament de la Generalitat i CCAA, cal articular un fons extraordinari de recursos de l'Estat destinat a compensar la retallada d'ingressos que han patit aquestes administracions durant els anys de crisi.
- Complementàriament, s'ha d'articular un Fons Social i del Coneixement destinat a compensar les retallades i austeritat de recursos que la Generalitat i altres CCAA han destinat a despesa de caràcter social i també en relació amb les polítiques de coneixement, universitats i recerca.
- S'ha de donar flexibilitat als procediments de reestructuració de deute de la Generalitat, en el finançament d'infraestructures amb pagament diferit (PPP). És el cas del finançament de la Línia 9 del metro de Barcelona, l'objectiu és fer una amortització anticipada mitjançant el FFF i reduir així la càrrega financera que arrossega.

Transformar crèdits en subvencions, a les activitats de recerca i innovació

- Donar suport financer a la recerca és una prioritat. En els darrers anys l'Estat ha donat crèdits, que ara s'han de tornar, en comptes de subvencions. Aquesta situació té efectes molt negatius sobre el sistema català de recerca. Cal condonar les amortitzacions o almenys ajornar el seu venciment, tal com s'ha fet recentment amb les amortitzacions que vencen aquest any 2019, però urgeix estendre aquesta mesura a les quantitats ja vençudes i pendents de pagament.

OCUPACIÓ: LLUITAR CONTRA L'ATUR I LA PRECARIETAT LABORAL. MILLORAR LA QUALITAT DE L'OCUPACIÓ

En el marc de l'objectiu que tenim com a país, Catalunya ha de ser un territori equiparable en matèria d'ocupació als països més avançats socialment de la UE, tant en el sistema d'ocupació com en els subsistemes de relacions laborals, de relacions sindicals i de prestacions socials. L'objectiu i el repte és establir un nou sistema laboral que faci de Catalunya un país capdavanter. Aquest fet implica un nou paradigma de coresponsabilitat i de rigor en la definició i l'aplicació de polítiques públiques de l'àmbit laboral, en el qual tots els protagonistes són implicats.

La política laboral és bàsica per millorar la qualitat de vida de la població, impulsar l'activitat productiva i minorar les desigualtats. És bo fer un breu balanç que ens indiqui d'on venim, on som i on ens proposem anar en matèria laboral.

En els darrers 4 anys, entre finals del segon trimestre de 2015 i finals del segon trimestres de 2019 a Catalunya s'han creat 356 mil llocs de treball i la taxa d'atur ha baixat del 19,1% al 11,2% (8 punts menys). No obstant això, encara tenim 431 mil persones en atur. La situació no és bona, però ha millorat significativament, malgrat la descarada política contra l'activitat econòmica catalana, liderada pel Govern Rajoy, amb suport PSOE i CS, la qual ha impulsat activament el trasllat de bancs i empreses catalanes cap a altres territoris de l'Estat, amb fortes pressions de totes les institucions de l'Estat i fins i tot un real decret llei.

A curt i mitjà termini ens queda molt per fer: reduir l'atur, minorar la precarietat laboral i augmentar la qualitat de l'ocupació. La nostra referència laboral, en la perspectiva d'una legislatura, són els països socialment més avançats de la UE, almenys situar-nos en la mitjana europea tant en la taxa d'atur com en la taxa de temporalitat. Quatre objectius:

- Primer. Reduir la taxa d'atur catalana fins un percentatge semblant al de la UE, 6,3%. Avui tenim un atur de l'11,2%, inferior al 14 % de mitjana estatal, però superior a la mitjana de la UE. Requereix impulsar el creixement per a crear un mínim de 185 mil llocs de treball a Catalunya, en quatre anys.
- Segon, rebaixar la precarietat. La taxa de temporalitat ha de baixar a la meitat, des del 28% que teníem a finals del 2018 al 14% que és la mitjana UE. El repte és especialment rellevant en el sector públic.
- Tercer, millorar la qualitat en l'ocupació. Cinc compromisos: més estabilitat en la contractació, millors salaris, més i millor formació, més seguretat per a la reocupació i minorar la bretxa salarial.
- Quart, incrementar les polítiques actives i de suport a determinats col·lectius: joves, gent gran, aturats de llarga durada, persones amb discapacitats. Polítiques que ha de gestionar la Generalitat.

Polítiques per mantenir i crear llocs de treball, i per millorar-ne la qualitat

Impuls al creixement competitiu i sostenible com a base de la creació d'ocupació

- Impulsar i revitalitzar l'activitat productiva és la millor política de manteniment d'ocupació i per a crear-ne de nova; ser més competitiu és la via més efectiva per a crear ocupació i per millorar-ne la qualitat; incorporar el concepte de "sostenible" a l'activitat productiva aporta qualitat al creixement i a l'ocupació.

Millorar salaris per dignificar l'ocupació i per ser més competitiu

- Pel 2019 vàrem proposar i aprovar l'augment del salari mínim interprofessional (SMI) a 900 €/mes, decisió que contribueix a dignificar el SMI, a potenciar la inversió en activitats de més valor afegit i a combatre la realitat del treballador "pobre", és a dir, del treballador que no arriba a final de mes malgrat tenir feina.
- Però en el futur el SMI ha de complir amb l'acord de la Carta Social Europea, la qual indica que cal actualitzar-lo per a situar-lo en el 60% del salari mitjà, la qual cosa el situaria per damunt dels 1.100 €/mes.
- Per Catalunya els 900€ de SMI són insuficients. El Govern català, d'acord amb les organitzacions sindicals més representatives, ha de poder determinar un SMI català, en funció del nostre cost de la vida i ajustat al 60% del nostre salari mitjà i de les prioritats de política econòmica que impulsem.
- Ens proposem acordar amb els agents econòmics i socials una estratègia antidiscriminació laboral que tingui per objectiu evitar l'existència de "treballadors pobres" i la reducció de la "bretxa salarial" de gènere.

Modificar la reforma laboral del 2012

- Transcorreguts més de 6 anys de l'aprovació de la Llei de la reforma laboral, ja s'han posat de manifest els principals problemes a afrontar. Urgeix modificar la llei a partir del diàleg amb els interlocutors socials. Cal procedir a:
 - Establir la primacia del conveni sectorial respecte al conveni d'empresa en qüestions claus com són els salaris o les hores extraordinàries. Es tracta de contrarestar aquelles subcontractacions de serveis que tenen com a única finalitat la reducció de salaris, sense més valor afegit.
 - Articular un sistema de costos d'indemnització creixents en el temps, amb independència de la tipologia de contracte.
 - Perfeccionar la regulació establerta per a la contractació a temps parcial.
 - Estendre la reforma del contracte de relleu recentment aplicada a la indústria manufacturera, perquè sigui aplicable a d'altres sectors per a rejuvenir plantilles sense perdre ocupacions.
 - Reforçar el paper de l'autoritat laboral en els expedients de regulació d'ocupació (ERO) per promoure l'acord entre les parts en condicions adequades.
- El diàleg social ha d'anar més enllà de la reforma laboral pendent per assolir un acord amb els interlocutors socials que permeti elaborar un nou marc de relacions laborals que garanteixi els drets dels treballadors, faciliti la competitivitat de les empreses i s'adeqüi a les noves realitats socials, especialment, en l'àmbit de la conciliació de la vida familiar i personal, i de l'expansió de les tecnologies de la informació i la comunicació.

Minorar la dualitat en el mercat de treball

- El compromís és simplificar les nombroses modalitats contractuals. A més, d'acord amb els agents socials, el sistema de cotitzacions ha de penalitzar les empreses que abusin de la contractació temporal respecte a les que prioritzin el contracte estable.
- Per reduir la dualitat del mercat de treball i crear més ocupació estable, proposem articular l'anomenada "motxilla austríaca", regulant:
 - La constitució d'un fons de capitalització per als treballadors nodrit d'aportacions empresarials mensuals en funció del salari, que el treballador podria fer efectiu en els supòsits d'acomiadament, de canvi d'empresa o en la seva jubilació.
 - Un nou sistema d'indemnitzacions per acomiadament que faci més costoses les extincions a curt termini.
- Serà una prioritat vigilar i sancionar la contractació fraudulenta i l'economia submergida per lluitar contra la precarietat, especialment entre els joves i la gent que perd la feina. La Inspecció de Treball de Catalunya ha de comptar amb més recursos.

Augmentar la seguretat i ocupabilitat dels treballadors: formació i acompanyament

Europa ha reclamat repetidament “flexiseguretat” a les relacions laborals, però la reforma laboral del 2012 va ser desequilibrada, va donar flexibilitat interna a les empreses, sense reforçar la seguretat dels treballadors. A més, un cop aprovada la reforma el govern popular va retallar dràsticament els recursos destinats a polítiques actives per l'ocupació.

La reforma de la reforma laboral ha de venir acompanyada de mesures destinades a reforçar la seguretat del treballador davant la possibilitat de perdre el lloc de treball o davant possibles canvis de feina. Es tracta d'oferir formació i acompanyament per a millorar l'ocupabilitat.

Més recursos per a les polítiques actives d'ocupació

- Necessitem més recursos destinats a polítiques actives d'ocupació (1% del PIB) i és la Generalitat qui els ha de gestionar. Són imprescindibles per donar suport, assessorament i formació per a l'ocupació, en la requalificació professional i en l'acreditació de competències professionals que necessiten tant les persones en atur com les que tenen feina.
- Més recursos per incrementar la plantilla de tutors i orientadors professionals, així com per a modernitzar les tècniques i sistemes d'informació que tenen les administracions per fer més eficient la recerca de feina per qui es queda a l'atur.
- I les polítiques passives (prestacions) han de quedar vinculades amb les accions per a la reincorporació al treball (polítiques actives), la qual cosa generarà un estalvi que ha de revertir en les pròpies polítiques actives.
- Així mateix reivindicuem el traspàs de les polítiques passives a la Generalitat.
- La regulació de les agències globals d'ocupació, en interrelació amb els serveis públics ha de permetre fer més eficaç la funció de col·locació i recol·locació. En aquest àmbit cal propiciar la col·laboració públic-privada.
- Alhora cal promoure de manera activa els plans de recol·locació en els processos d'acomiadament col·lectius, sense limitació del nombre mínim de treballadors de l'empresa.

Millor formació per a l'ocupació

Segons l'OCDE prop del 45% de la nostra població activa té un baix nivell de qualificació, no supera la qualificació equivalent a l'ensenyament secundari (ISCED 0-2), davant del 24% de mitjana de la UE21. Es un percentatge excessiu de persones no qualificades, que no superen educació preescolar, primària i primera etapa d'educació secundària. És un dels principals problemes que tenim per a millorar l'ocupabilitat, especialment amb els joves.

- Urgeix afrontar una reforma global de la formació per a l'ocupació, amb un major protagonisme de les empreses i els interlocutors socials.
- La formació dels joves requereix canvis per adaptar-la als requeriments de l'activitat productiva: més flexibilitat en les titulacions, més formació dual entre empreses i escoles i més formació ocupacional o professional al llarg de la vida laboral.
- La formació ha d'estar orientada a incrementar l'ocupabilitat dels que estan en atur i per a la requalificació dels treballadors, especialment en el cas de joves i de més grans de 45 anys. És la Generalitat, com a administració de proximitat, qui ha de gestionar aquests recursos.
- Per reforçar les carreres laborals s'ha de posar més en valor el reconeixement de l'experiència i de les competències laborals adquirides a través de la feina.
- L'accés de les petites i mitjanes empreses a la formació dels seus treballadors és molt insuficient, cal millorar-lo per reforçar el dret individual de tots els treballadors a la formació i per propiciar que les pimes també es beneficiïn de la millor formació dels seus empleats.
- Com a model, cal superar la dualitat entre una formació professional "educativa" i una altra "laboral" per avançar cap a una formació professional que vinculi centres de formació i empreses amb l'objectiu de la incorporació laboral. En aquest context ens calen: recursos, una bona perspectiva de mercat per determinar les necessitats laborals i de competències professionals; capacitat per acompanyar i impartir la formació; i estreta relació amb el teixit empresarial per facilitar les col·locacions. Estendre la formació dual a més empreses i sectors contribuirà a aquesta finalitat.

Reforçar la protecció dels qui perden la feina

- Cal adequar la regulació de les prestacions per atur a una protecció més efectiva d'aquelles persones amb fills i/o les que tinguin a càrrec persones en situació de dependència.
- Ens proposem recuperar el subsidi especial per a majors de 45 anys que s'han vist obligats a esgotar la prestació contributiva, com a mesura complementària a l'ampliació del subsidi per a majors de 52 anys que aquest any 2019 hem contribuït a aprovar (fins l'aprovació de l'ampliació era aplicable a majors de 55 anys).
- Cal crear una prestació de la seguretat social d'ingressos mínims destinada a la població activa que no pot accedir a un lloc de treball, quan no disposi del nivell d'ingressos mínims familiars i no estigui cobert pels actuals instruments de protecció social.

Implementar polítiques actives específiques per a l'ocupació de diversos col·lectius

Més ocupacions per als joves

- Donem prioritat a combatre l'atur jove. El sistema de garantia juvenil és un bon instrument per fer-ho, però cal que sigui plenament gestionat per la Generalitat, alhora cal reforçar-lo amb mesures legislatives per facilitar l'entrada al món laboral dels joves. Per això:
 - La primera prioritat dels sistema ha de ser augmentar l'ocupabilitat dels joves sense qualificació i sense ocupació (ni-nis), per estimular la seva tornada al sistema educatiu i allunyar-los del risc de marginació laboral de per vida.
 - Som partidaris d'impulsar beques remunerades de "segona oportunitat", per a joves sense treball i sense estudis, condicionades als resultats acadèmics i que promoguin la tornada al sistema educatiu.
 - Cal augmentar els incentius dels contractes en pràctiques i dels contractes de formació i aprenentatge. Per exemple, atorgar una subvenció del 50% del SMI i una bonificació del 100% de les cotitzacions socials durant dos anys per als nous contractes en pràctiques amb titulats universitaris, i per a contractes de formació i aprenentatge amb titulats de formació professional. Alhora, prorrogar dos anys més aquestes condicions per a la conversió d'aquests contractes en indefinits.
 - Així mateix, establir beques per a pràctiques no laborals en empreses i entitats sense ànim de lucre per un període màxim de sis mesos (prorrogables per tres més), beques amb remuneracions equivalents al 50% del SMI per a joves amb titulació o sense, i bonificar la conversió de les pràctiques en contractes laborals estables.
 - Impulsar una reforma del contracte de relleu, atenent a les demandes dels interlocutors socials, amb l'objectiu de facilitar el manteniment dels llocs de treball, el rejuveniment de les plantilles de les empreses i l'accés dels joves al mercat de treball alhora que es possibiliten les jubilacions parcials de forma adequada.
- Ens proposem reforçar la lluita contra els fraus laboral, fiscal i a la seguretat social que més afecten els joves. Cal combatre males pràctiques com ara remunerar llocs de treball mitjançant hipotètiques beques, la proliferació de treball informal, els falsos autònoms, ... , pràctiques que menystenen els drets dels treballadors, tot i tractar-se de relacions laborals.
- S'ha d'actualitzar la normativa que fixa els treballs prohibits a la dona i als menors, adequar-la al marc normatiu actual i als progressos de la tècnica en els diferents sectors i indústries.
- S'han de potenciar els acords entre universitats i empreses (formació dual universitària) per a l'expedició conjunta de títols i el reconeixement acadèmic de les pràctiques no laborals.
- Són molts els joves amb bona formació que cada any marxen del país per manca d'oportunitats, bona part d'ells dedicats a la recerca. Oferir oportunitats de retorn, recuperant així talent que avui marxa és un objectiu que ens proposem.
- S'han de reforçar els serveis d'acompanyament i formació per a l'autoocupació per a joves, a la vegada que facilitar l'accés dels joves que comencen una activitat pròpia al règim de treballadors autònoms. Per exemple, desenvolupant la figura del treballador autònom a temps parcial, ja reconeguda a la llei, o bé permetent la cotització al RETA en funció dels ingressos reals.

Atenció als treballadors més grans

- La formació dels treballadors de més de quaranta-cinc anys és una prioritat i una urgència. Si demanem als qui treballen que estiguin actius fins els 67 anys, és obligatori posar en marxa ambiciosos programes de formació al llarg de la vida i de requalificació professional per a tots els treballadors, però especialment pels més grans de 45 anys.
- I per reocupar els més grans de cinquanta-cinc anys que perden la feina, cal reduir els seus costos socials i ampliar els incentius a la recol·locació.
- En la negociació dels convenis col·lectius, de comú acord amb els agents socials, proposem incorporar clàusules de no-discriminació dels treballadors per raó d'edat tant en els processos de selecció de personal, com en el manteniment de l'ocupació.

Suport a l'emprenedoria i al treball autònom

Durant la passada legislatura hem contribuït a millorar la regulació del règim especial de treballadors autònoms. Exemples: l'ampliació de la tarifa plana pels treballadors que comencen l'activitat, l'atorgament de més facilitats per conciliar en el cas de maternitat i per retornar a l'activitat laboral, l'ampliació de la cobertura per accidents laborals en el cas d'accidents "in itinere", l'atorgament de més flexibilitat en les altes i baixes per ajustar les cotitzacions a l'activitat del treballador o l'admissió del vals menjador com a despesa deduïble pel col·lectiu de treballadors per compte propi. Tanmateix, resta molt a fer.

- Promoure un Pla Estratègic pel Treball Autònom, el qual ha de determinar les principals modificacions a incorporar en l'Estatut del Treballador Autònom i la resta de legislació que els afecta, amb l'objectiu de reforçar la seva protecció social i millorar la seva regulació fiscal i administrativa.

Revisió de l'Estatut del Treball Autònom i de les cotitzacions socials

Entre d'altres mesures contemplem:

- Modificar la llei de reforma del Règim Especial de Treballadors Autònoms (RETA) per establir un sistema progressiu de cotitzacions en funció dels ingressos reals, cosa que incidirà en una millora de futures prestacions com ara les d'incapacitat o les pensions.
- Establir una tarifa zero per a autònoms no habituals i per aquells que tenen ingressos baixos, per exemple ingressos inferiors al SMI.
- Regular una tarifa plana reduïda durant 2 anys per a col·lectius de treballadors autònoms que iniciïn una activitat o bé donin continuïtat a una activitat per successió empresarial o bé per treballadores autònomes que es reincorporen després de la maternitat.
- Contractar el primer treballador per part d'un autònom sol representar un canvi qualitatiu en la seva activitat, la qual cosa és molt positiva i cal incentivar-la, per exemple amb una bonificació del 50% durant 2 anys a les seves cotitzacions.
- Mentre no s'articuli una vinculació entre ingressos reals i cotitzacions, permetre que a finals d'any l'autònom realitzi aportacions voluntàries, addicionals a les cotitzacions ordinàries, les quals li computaran en un augment de la base per aquell exercici.
- S'ha de revisar la regulació de la prestació per cessament d'activitat, perquè doni cobertures equivalents a les prestacions per atur.

- A la vegada, si la prestació s'esgota sense que el beneficiari hagi pogut trobar una nova feina, l'autònom ha de poder accedir al subsidi, almenys durant sis mesos, tal com passa amb els treballadors adscrits al règim general. I en el cas de treballadors autònoms en atur de més de 52 anys, que es trobin en situació de recerca activa de feina, el subsidi s'ha de poder allargar fins a la jubilació legal, tal com passa amb els adscrits al règim general de la Seguretat Social.
- La jubilació activa permet treballar i cobrar el 50% de la pensió. Cal ampliar el dret a practicar-la a tots els treballadors autònoms, també als societaris
- Urgeix reglamentar de forma immediata, la figura del treballador autònom a temps parcial, ja prevista a la Llei, però no desenvolupada.
- Cal garantir la presència de representants dels treballadors autònoms en el diàleg social, amb la finalitat que puguin tenir veu pròpia en els àmbits de la seva competència.
- Articular, prèvia consulta amb les organitzacions socials, una regulació específica per a les persones que treballen vinculades a plataformes digitals, garantint els seus drets laborals i alhora establint un marc jurídic laboral clar que elimini l'actual conflictivitat entre empreses i inspecció del treball.

Apropar la càrrega administrativa i fiscal a la realitat dels treballadors per compte propi

La càrrega burocràtica que suporta un treballador autònom sol ser molt superior, percentualment a la seva facturació o hores de treball, a la que suporten empreses més grans. Cal simplificar-la i atorgar al treballador autònom diversos avantatges fiscals i comptables. Proposem:

- Augmentar les despeses que són deduïbles pel treballador autònom, relatives al vehicle o als subministraments, quan aquests tinguin la doble utilitat de particulars i empresarials.
- Garantir la possibilitat d'ajornar el pagament de l'IVA pels treballadors autònoms.
- Mantenir els límits vigents de facturació pels treballadors del transport i altres sectors que poden tributar en el règim d'estimació objectiva.
- Revisar el funcionament del SII en el cas de les empreses obligades a operar amb aquest sistema, quan els seus proveïdors són treballadors autònoms.
- Articular, a l'impost de societats, la possibilitat de deduir les quotes dels autònoms societaris, sempre que hi hagi proporcionalitat entre la seva base de cotització i els rendiments que obté de la societat.

Actualitzar la normativa que regula els TRADEs

- Revisar el marc normatiu dels Treballadors Autònoms Econòmicament Dependents (TRADE), en el si de la Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo, amb l'objectiu de millorar la seva protecció social i possibilitar la conciliació de la seva vida familiar i professional.
- Contemplar l'aplicació d'una cotització en els supòsits de treball a temps parcial i durant els períodes de cessament d'activitat programada pels TRADE, en supòsits equivalents als aplicables als fixos discontinus del règim general.
- Eximir de tributació les indemnitzacions per cessament d'activitat satisfetes als TRADE, en el cas d'expedients de regulació d'ocupació, tal com passa amb els treballadors del règim general.

Suport a l'emprenedoria, a la solvència i a les segones oportunitats dels autònoms

- Els pressupostos han de contenir dotacions destinades a donar suport financer a l'emprenedoria, que a Catalunya s'articularen a través de la Generalitat.
- Ens reiterem en la necessitat d'establir un règim d'infraccions i sancions per a lluitar contra la morositat en les operacions comercials, tal com venen reclamant repetidament les pimes i els autònoms, avui afectats pels llargs terminis de pagament.
- Cal més suport financer als autònoms i emprenedors per expansionar la seva activitat.
- S'ha d'articular un Pla de mesures de segona oportunitat, per a treballadors per compte propi que emprenguin noves activitats. Inclouran, entre d'altres:
 - Finançar programes per a re-emprendre, gestionats per la Generalitat
 - Establir mecanismes d'alerta i d'ajut a la reestructuració preventiva d'aquelles activitats de treballadors autònoms en les quals es donin indicis de manca de viabilitat.
 - Permetre la inclusió dels deutes amb Hisenda i la Seguretat Social en els acords extrajudicials derivats de processos d'insolvència, admetent rebaixes en el principal i especialment en els interessos i recàrrecs.
 - Flexibilitzar les moratòries per al pagament de deutes públics, especialment en el cas d'autònoms persones físiques que cessin en la seva activitat involuntàriament, quan vulguin iniciar una nova activitat, per facilitar una segona oportunitat.

Salut en el treball. Prevenció de riscos laborals

- Per evitar els accidents de treball cal avançar en la salut i la prevenció laboral, i acostar la definició dels danys i riscos als conceptes i prestacions de la UE.
- S'ha d'avançar en la imputació a les empreses de les despeses derivades de la no- prevenció, premiant a les que compleixen i penalitzant les que no ho fan.
- És la Generalitat qui ha de gestionar els fons destinats a la prevenció de riscos laborals, d'acord amb la llei. Cal fer efectiva la corresponent transferència.

Mutualitats laborals

- No te sentit que les mutualitats laborals mantinguin una dependència estatal, cal procedir al seu traspàs a la Generalitat.

Un mercat de treball més inclusiu i socialment responsable

- Donem ple suport a l'economia social i a l'economia solidària, en especial les cooperatives, les societats laborals i les empreses d'inserció, com a eina per a la integració laboral de les persones amb més dificultats. D'altra banda, l'economia social ha de disposar de millors vies de participació en el desenvolupament de les polítiques públiques.
- En el cas dels Centres Especials de Treball (CET), exigirem a l'Estat que incrementi la subvenció per lloc de treball, des del 50% del SMI al 60%, amb l'objectiu de compensar als CET per l'augment de costos que els hi ha suposat l'increment del SMI a 900€.

- Cal millorar els mecanismes per a facilitar la contractació de les persones amb discapacitat en el mercat de treball ordinari i pel manteniment en el treball de les persones amb discapacitat sobrevinguda.
- S'han de garantir els ajuts a la contractació a les empreses d'inserció i actualitzar la normativa que les regula.
- S'ha de modificar la legislació per garantir el reconeixement de les bonificacions a treballadors amb discapacitat en el seu recorregut laboral, sigui en el trànsit que pugui fer d'un centre especial de treball (CET) a l'empresa ordinària, de l'empresa ordinària al CET, entre empreses d'un mateix grup o en funció del caràcter temporal o indefinit del seu contracte.
- Hem d'avançar en l'erradicació de la discriminació per edat i per gènere en l'àmbit laboral.
- L'accés a les subvencions i a la contractació pública ha de quedar condicionat al compliment de la normativa de reserva de llocs de treball per a les persones amb discapacitat.
- Ens proposem vetllar per a l'aplicació efectiva de clàusules socials en la contractació pública (contractes reservats) basades en compromisos efectius de creació d'ocupació per a col·lectius amb dificultats, de cohesió social i de Responsabilitat Social Empresarial (RSE).

UNA POLÍTICA ECONÒMICA PER A UN CREIXEMENT DE LLARG TERMINI, INNOVADOR I SOSTENIBLE

La societat canvia, l'economia canvia, ens projectem cap un futur innovador, global, tecnològic, comunicat mentre que la política econòmica sembla ancorada on sempre, amb greus problemes de competitivitat per una banda i de creixement de les desigualtats per una altra. Cal abordar canvis i un nou estat català ens donaria l'oportunitat d'afrontar-los.

La nostra economia ha de passar de ser una economia internacionalitzada però massa acomodada en els salaris baixos, en la precarietat laboral, en baixes productivitats, en una insuficient sostenibilitat energètica i mediambiental, per transitar cap a ser una economia més ambiciosa a mitjà i llarg termini, amb activitats industrials, agràries i de serveis que incorporin plenament l'eix de la innovació contínua, del coneixement, de la recerca, de la internacionalització, amb activitats de més alt valor afegit, amb salaris més elevats, ocupació de qualitat i una visió de futur orientada cap a la sostenibilitat, tant pel que fa a una transició energètica basada en energies renovables, més eficients i sense emissions, com cap a un ús dels recursos més respectuos i sostenible respecte al medi ambient.

És evident que la política econòmica que ha practicat l'Estat en les darreres dècades no ha anat en aquesta direcció. Ben al contrari, la sortida de la crisi s'ha fonamentat en la "devaluació interior", o sigui la reducció dels salaris, acompanyada de destrucció d'ocupació, un model d'escàs recorregut. No s'ha invertit en transformació de l'activitat productiva, no s'ha invertit en innovació, ni en formació, ni en sostenibilitat. La conseqüència és que avui tenim una economia que ha sortit de la crisi amb creació d'ocupació de baixa qualitat, baixos salaris, molta precarietat i insuficient competitivitat. Per exemple, mentre Alemanya ha augmentat un 20% l'esforç en R+D en relació al PIB durant els últims 10 anys i la Xina un 50%, a l'Estat espanyol l'esforç en R+D ha disminuït un 4%. Urgeix canviar aquest model.

És hora de ser conscients que la inversió en R+D+I que es faci ara és la que permetrà pagar les pensions del demà. És la que possibilita un creixement a llarg termini i de major valor afegit, és la que ens permetrà ser competitius amb salaris més alts i és la que ens permetrà pagar les pensions per dues raons: 1) perquè serà l'única manera de ser competitius i 2) perquè amb salaris baixos no és possible finançar el cost de l'estat del benestar.

En els anys de crisi, el govern de l'Estat ha posat la seva prioritat política en la centralització de l'estat per davant de la prioritat social i econòmica de millor creixement i millor benestar per les persones. Tres exemples: 1) mentre Europa invertia en R+D+i, Espanya reduïa aquestes inversions; 2) malgrat la crisi, l'Estat cada any ha invertit en centralització, més de 2.000 milions d'euros anuals en trens d'alta velocitat que no es necessiten o 300 milions d'euros anuals en autopistes que van buides; i 3) institucionalment ha predicat "unitat de mercat", però ha perseguit de manera sistemàtica a l'economia més potent de l'estat, Catalunya, per deslocalitzar empreses cap a d'altres territoris.

Fa falta un canvi absolut de prioritats.

- En primer lloc cal apostar per Catalunya i l'economia catalana;
- en segon lloc invertir de forma estable i sostinguda en R+D+I;
- en tercer lloc apostar per la digitalització, la indústria 4.0;
- en quart lloc invertir en formació amb un fort contingut ocupacional;
- en cinquè lloc definir una estratègia ambiciosa i alhora realista per a la transició energètica;
- en sisè lloc adoptar polítiques de minoració de residus i de sostenibilitat mediambiental;
- i, en setè lloc una política orientada al nostre teixit productiu que bàsicament està format per pimes i autònoms i als sectors.

Mentre no disposem de totes les eines d'un estat, però els catalans seguim pagant impostos que gestiona l'administració central, cal defensar els interessos dels catalans i de l'activitat econòmica catalana davant les institucions de l'Estat exigint mesures administratives i pressupostàries que facilitin canvis estructurals en el model econòmic.

En aquest sentit, ens proposem:

Invertir a Catalunya

- L'Estat ha d'invertir a Catalunya el que assenyalava l'Estatut, és a dir un percentatge de la inversió pública equivalent al del pes del PIB català (19%) durant un període mínim de set anys o bé transferir els recursos corresponents a la Generalitat. Assenyalar que la inversió mitjana de l'Estat a Catalunya tradicionalment se situa al voltant del 12%, gairebé 6 punts per dessota el pes de la població i 9 punts per dessota l'aportació al PIB. És una situació absolutament injusta.
- Derogar la llei d'unitat de mercat. No és admissible una llei d'unitat de mercat que al mateix temps permet que s'articuli un Real Decret Llei i una política concertada de les diferents institucions de l'Estat: Govern, Corts Generals i Monarquia, per a impulsar la sortida exprés i deslocalització d'empreses catalanes cap a d'altres territoris de l'Estat.

Impulsar la recerca i la innovació

- Incrementar la inversió pública en R+D en un 10% anual amb un primer objectiu: destinar-hi, com a mínim, el 2% del PIB al final de la legislatura; i, segon objectiu, el compromís d'establir una Estratègia per a la Recerca a mitjà i llarg termini que contempli destinar-hi el 3% del PIB en el lapse més breu possible.

- Prioritzar el finançament de les línies de recerca que contribueixin a la millora de la competitivitat de les empreses industrials, a la generació de treball de qualitat i a projectes empresarials que se sostinguin en la generació de noves capacitats científiques en entorns industrials.
- Desplegar una política de recerca destinada a construir una nova indústria del coneixement. Ha de permetre subvencionar projectes d'alt risc tecnològic empresarial que arrossequin finançament privat.
- Posar finançament a disposició dels centres tecnològics, que els permeti disposar d'estabilitat financera, massa crítica i capacitat investigadora per tal d'establir línies d'investigació consorciada i a llarg termini amb les pimes; i també a disposició dels grups d'investigació universitaris que mostrin excel·lència en els seus processos de transferència tecnològica en l'entorn socioeconòmic.
- Establir circuits financers àgils per cobrir les fases primerenques dels projectes emprenedors de base científica i tecnològica.
- Desplegar plans d'adopció accelerada de tecnologia disruptiva, com la intel·ligència artificial i la digitalització de les empreses.
- Potenciar la formació dual adaptada a la nostra estructura empresarial, principalment de pimes i d'activitats industrials i de serveis, per tal d'alinear la formació amb els perfils de formació professionals i universitari que demanden les empreses.
- Establir una estratègia de legislatura de "compra pública innovadora" i la seva adaptació a les pimes.
- Reforçar el compromís plurianual dels plans estatals de recerca, i avançar, als primers mesos de l'any, les seves convocatòries com a garantia d'execució dels recursos pressupostats. En la darrera dècada el percentatge d'execució de la despesa estatal en R+D ha estat baixíssim, a vegades per dessota el 50%.
- Les polítiques d'R+D+I han de tenir suport pressupostari i fiscal; les deduccions per aquest concepte haurien de considerar-se com a crèdit fiscal quan no hi hagi quota suficient per aplicar-lo.
- Dotar corresponentment els projectes previstos a l'estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent de Catalunya (RIS3CAT), que es cofinancen amb fons europeus i que promouen la millora de la transferència tecnològica al teixit empresarial i la col·laboració público-privada.
- Incentivar la inversió en l'ecoinnovació, entesa com l'evolució dels processos productius, de l'organització, dels dissenys i dels materials cap a una millora ambiental del cicle de vida dels productes finals, contribuint a canviar el model productiu.

POLÍTICA FISCAL. ESTIMULAR L'ECONOMIA, REDUIR LES DESIGUALTATS

Catalunya té un pes marginal en la definició de la política fiscal aplicada a persones i empreses de Catalunya, la qual cosa ens impedeix reformar-la adequadament per impulsar la reactivació i la renovació econòmica, el creixement, la creació d'ocupació i, molt important, combatre les desigualtats.

La política fiscal que avui ens imposa l'Estat està desaproveitada, descansa principalment sobre les rendes laborals i pivota fonamentalment sobre les classes mitjanes. És una

fiscalitat amb una alta càrrega burocràtica, amb tipus impositius elevats i recaptació efectiva baixa, tenim els tipus més elevats d'Europa en fiscalitat directa i, després d'Irlanda, la recaptació tributària més baixa de la UE. Això significa dues coses: ineficiència del sistema tributari i permissivitat amb el frau fiscal.

D'altra banda, en els darrers anys constatem que a tot el món les desigualtats tendeixen a créixer i que a l'Estat espanyol és un dels llocs on més han crescut. Els rics són més rics, mentre que les classes mitjanes han avançat cap a la precarietat. En aquest àmbit, sense incrementar la pressió fiscal, caldrà fer ajustos en la política fiscal per corregir-ho i evitar que aquestes situacions de desigualtat es cronifiquin. De la mateixa manera, les polítiques destinades a la sostenibilitat ambiental tenen en la política fiscal un dels instruments d'actuació, la qual cosa també implica fer reformes per, sense incrementar la pressió fiscal, incorporar els criteris de minoració d'emissions i de defensa del medi ambient en la fiscalitat.

Cal posar la fiscalitat al servei del creixement, de la creació d'ocupació i de la lluita per la minoració de les desigualtats. Promourem una fiscalitat:

- Que estimuli més la creació d'ocupació.
- Que contribueixi a combatre les desigualtats, de manera que aportin més als que més tenen, les rendes més altes, a la vegada que alliberi pressió sobre les rendes mitjanes.
- Que afavoreixi el creixement econòmic, sabent que tenim un teixit productiu de petites i mitjanes empreses que són motors de generació d'activitat productiva. No és admissible que les petites i mitjanes empreses i els autònoms puguin arribar a pagar tipus impositius efectius superiors als de les grans empreses.
- Que estimuli el canvi de model productiu que volem. Que ajudi les pimes a ser competitives, a créixer i redimensionar-se, a internacionalitzar-se i a innovar.
- La política fiscal ha de ser un instrument important d'estímul per facilitar la competitivitat. Per exemple, des del 2013 hi ha 25 estats de la UE que han ampliat els seus incentius a la R+D+i.
- Que incorpori criteris mediambientals i de sostenibilitat, avui molt poc desenvolupats a la nostra fiscalitat. La fiscalitat mediambiental ha de promoure l'energia neta i la reducció d'emissions. Caldrà adequar aquesta fiscalitat de la mà de les reformes previstes a la UE, que han de servir per moderar la fiscalitat sobre el treball.
- Que faci créixer la inversió i la capitalització de les petites i mitjanes empreses. Cal reduir el tractament favorable a l'endeutament versus els fons propis a les empreses.
- Que permeti incrementar els recursos en mans de les famílies, especialment les rendes del treball, facilitant la recuperació de la demanda interna.
- Que gravi més el capital improductiu i menys el capital productiu.

En aquest sentit, un sistema fiscal propi és l'opció que maximitzaria els resultats. Per tant:

- La Generalitat ha de tenir la titularitat de tots els impostos suportats a Catalunya, i subsidiàriament i temporal, fins a l'assoliment d'aquest objectiu, l'Estat ha de traspasar o delegar a la Generalitat les competències normatives i de gestió dels mateixos..
- L'Agència Tributària de Catalunya ha de poder recaptar, gestionar, liquidar i inspeccionar tots els tributs generats a Catalunya.
- La lluita contra el frau i contra l'economia submergida és una prioritat. La Generalitat ha de disposar de les bases de dades i competències necessàries per a prevenir, detectar i sancionar les conductes fraudulentament.

Mentre transitem cap a aquest estadi de plena sobirania fiscal, cal introduir modificacions de la fiscalitat estatal orientades a definir un sistema més just, més eficient, amb millors capacitats redistributives i, també, més orientat a impulsar el creixement, la creació d'ocupació i la transformació del model productiu. En aquest sentit:

- Cal revisar la fiscalitat que grava l'ocupació: Ens proposem analitzar amb els agents socials la possibilitat de moderar cotitzacions socials de les persones amb baixa ocupabilitat, (treballadors amb atur de llarga durada, persones grans, joves a la recerca de la primera feina, persones amb risc social, ...) per afavorir la seva ocupació.
- Així mateix, revisar i reequilibrar la fiscalitat que grava les rendes del treball a l'impost sobre la renda, ja que són les que suporten el gruix de la pressió fiscal, amb uns tipus impositius que arriben a ser excessius.
- Cal incrementar les deduccions per maternitat a l'IRPF, com a deducció per fill a càrrec fins als divuit anys i com a mesura específica de suport a la família
- En l'impost sobre societats, el tipus impositiu efectiu de les pimes és molt superior al que efectivament paguen les grans empreses. Urgeix corregir-ho, per justícia social i perquè les pimes són les principals generadores d'ocupació.
- Pel que fa al tipus nominal de l'impost sobre societats per a les pimes ha de baixar del 25 % al 20 %, compensant així la rebaixa de 5 punts del tipus general aplicada en la darrera reforma fiscal i que s'aplica a les grans empreses.
- Una assignatura pendent de la fiscalitat és la reforma fiscal en clau verda, de manera que els preus dels productes i serveis reflecteixin millor els costos mediambientals, tal com recomana la Comissió Europea. Urgeix adaptar la fiscalitat a un model de fiscalitat verda, sense incrementar la pressió fiscal global.
- Cal articular una nova legislació fiscal que aporti transparència a l'activitat de les multinacionals a cada estat. L'objectiu és que les empreses multinacionals tributin pels beneficis reals obtinguts a l'Estat espanyol, com a empreses separades i independents de la matriu, amb la finalitat d'evitar les pràctiques d'elusió fiscal a través de la desviació dels beneficis obtinguts a altres jurisdiccions fiscals amb taxes impositives més baixes.

- Per això, cal aplicar la normativa derivada del programa BEPS (Base Erosion Profit Shifting) de la OCDE, per a donar transparència a les bases fiscals de les grans multinacionals a cada estat i per combatre així la planificació fiscal agressiva i la deslocalització fictícia de les bases imposables dels beneficis. És un esforç conjunt i compartit en el marc de la OCDE que cal integrar sense cap tipus de retard a la legislació tributària. El programa BEPS es compon de diferents accions: economia digital, productes financers híbrids, regulació de la transparència fiscal internacional, prevenció de l'abús de tractats de doble imposició, preus de transferència, etc.
- En aquest context som partidaris de l'articulació de l'anomenada "taxa Google" o taxa digital, un nou impost aplicable sobre la facturació en publicitat de les grans companyies tecnològiques a cada país (Google, Facebook, Amazon, ..), impost que preferentment s'hauria d'implantar amb caràcter global a tota la UE.
- Impulsar també, en el si de la Unió Europea i preferentment de manera conjunta per part de tots els estats, la entrada en vigor de la Taxa a les Transaccions Financeres, amb exempcions per al deute públic i els mercats especialitzats per a PIMEs, tal com ja va acordar el Parlament Europeu l'any 2012, amb l'objectiu de millorar la recaptació fiscal del sistema, amb recursos aliens al consum o a l'activitat laboral.
- Apostem per l'establiment d'una base imposable comuna per a l'impost de societats a escala europea per tal de tancar buits legals que evitin la deslocalització per motius fiscals dins mateix de la UE. Cal restablir una fiscalitat equilibrada entre PIMEs i multinacionals, i que les primeres no hagin de pagar per compensar les maniobres fiscals de grans empreses.
- La inversió productiva i sostenible s'ha d'incentivar mitjançant la recuperació de la deducció per inversions amb objectius de millora mediambiental (deducció en la quota del 8 % de la inversió).
- El mecenatge mereix més atenció. És un exemple potent de participació privada en activitats d'interès general, com són la cultura, la recerca, l'àmbit social o l'esport. Proposem incrementar fortament les deduccions aplicables a les donacions de persones físiques a fundacions i entitats sense afany de lucre amb aquesta finalitat.
- Addicionalment, hi ha diverses mesures fiscals puntuals que és necessari adoptar per raons de naturalesa sectorial o perquè afecten col·lectius específics:
- La llei de l'IVA permet fer ajustos. Per exemple, s'ha de baixar l'IVA dels serveis funeraris o l'IVA de la prestació de serveis amb elevada capacitat d'ocupació com són els serveis de perruqueria o els serveis vinculats a la pràctica de l'esport o reduir al 4% els de la cultura.
- Així mateix, és necessari clarificar definitivament que la percepció de subvencions públiques per part d'entitats culturals o esportives, entitats de recerca, o entitats públiques de comunicació no està subjecte a IVA.
- En el cas de la donació d'aliments per part d'empreses, s'ha eximir de la obligació de tributar per IVA, tal com està regulat a diversos estats europeus.
- Cal establir una fiscalitat compensatòria a les famílies que tenen algun membre diagnosticat de celiaquia per compensar parcialment els costos més alts que han de suportar. La compensació s'ha de concretar en una desgravació a l'IRPF i en l'aplicació del menor tipus d'IVA als productes bàsics de l'alimentació sense gluten.

POLÍTICA FINANCERA. MÉS FINANÇAMENT A LA INVERSIÓ

En la X^a legislatura es va afrontar el rescat del sistema bancari amb una injecció total de 56.800 milions d'euros. En principi, aquesta injecció no havia de tenir cap cost per al contribuent, però la realitat ha estat molt diferent. Segons el Banc d'Espanya el cost estimat en aquests moments és de 42.000 milions d'euros.

Cal defensar un sistema financer que estigui al costat de l'economia productiva, que compleixi la seva funció de canalització de l'estalvi cap al crèdit i la inversió, a la vegada que eviti posicions de domini en el mercat de qualsevol entitat i que diversifiqui els canals del crèdit i la inversió, incrementant la protecció dels consumidors en l'àmbit financer.

Entre els aspectes a endegar:

- Adoptar les mesures necessàries per fer que l'Institut Català de Finances disposi de la llicència bancària per tal de poder actuar com a entitat de crèdit.
- En el marc de la normativa comunitària, estimular la competència bancària, mitjançant la legislació d'entitats de crèdit, per evitar posicions de domini, facilitant la diversificació dels tipus d'entitats financeres (cooperatives de crèdit, caixes populars, banca ètica), tot garantint la solvència del conjunt del sistema i la protecció dels consumidors.
- Aquest any 2019 venç el termini per a la venda de Bankia i BMN per part del FROB. La venda ha d'evitar realitzar noves concentracions en l'oferta bancària, a la vegada que recuperar el màxim de recursos públics que se'ls hi ha concedit.
- Promoure la separació de la banca comercial minorista (destinada a l'estalvi i al crèdit de les famílies) de la banca d'inversió (destinada a la inversió en productes de mercats cotitzats).
- Millorar la regulació del crowdlending i el crowdfunding, i regular la resta del micromecenatge i el microfinançament, amb mesures de declaració responsable per aconseguir el foment de les finances alternatives realitzades a través de les plataformes digitals, i alhora, garantint la protecció dels consumidors.
- Millorar l'organització i normativa dels mercats de capitals, amb un organisme supervisor dels mercats de valors, en el marc del mercat únic de capitals en procés de creació a la UE amb un marc comunitari de protecció dels consumidors.
- Reestructurar l'ICO perquè aporti més recursos al finançament de pimes i per adaptar-lo a les necessitats actuals, tant per a circulat com per a inversió. No es pot permetre a l'ICO que no executi més que una part reduïda de les seves capacitats de dotació, com ha ocorregut al llarg dels darrers anys.

- En un moment en el qual el consum intern i el crèdit al consum, està impulsant el creixement per sobre el creixement dels mercats exteriors, cal adoptar les mesures necessàries per a evitar els sobre endeutaments de les famílies i els tipus d'interès excessius sobre el consum, com pot ser el cas del que s'aplica a les targetes de crèdit.
- Reclamar garanties perquè la nova injecció de liquiditat del BCE a la banca a partir de novembre de 2019 es traslladi prioritàriament a la inversió per impulsar el creixement de l'activitat productiva i l'ocupació, i la millora de la competitivitat.

POLÍTICA ENERGÈTICA: UNA ENERGIA SOSTENIBLE, COMPETITIVA I SEGURA

El model energètic ha de satisfer les tres condicions que ha establert la Unió Europea: proporcionar una energia segura, competitiva i sostenible. El sistema energètic de l'Estat espanyol s'ha allunyat d'aquests objectius. Les principals conseqüències han estat uns preus massa elevats per les necessitats de les llars i per a la competitivitat de les empreses, una sobrecapacitat de producció i un sistema molt allunyat dels països europeus capdavanters en la lluita pel canvi climàtic, més i tot si és té en compte les condicions climàtiques de la península.

La crisi climàtica és malauradament una realitat, les evidències són irrefutables arreu del planeta. Catalunya no n'és una excepció. La lluita contra l'escalfament de la temperatura de la terra és una obligació així com els compromisos adquirits en els acords de la Conferència de París sobre el Clima i el Marc sobre el Clima i Energia pel 2030 per fer-hi front.

Els preus de l'electricitat que paguem, sense comptar els impostos, se situen entre els més elevats de la Unió Europea, la qual cosa ha castigat les llars més vulnerables i l'activitat econòmica. Les mesures que s'han pres són insuficients.

Ens proposem impulsar la transició energètica, en base al Pacte Nacional per la Transició Energètica de Catalunya, cap a un model energètic que no generi gasos d'efecte hivernacle. La transició cap aquesta nova forma de producció d'energia es basarà en les següents mesures.

- Polítiques d'estalvi, eficiència energètica i baixes emissions aplicades a:
 - Edificis (rehabilitació energètica d'edificis, construcció de nous edificis de consum energètic pràcticament nul).
 - Indústria (ús de tecnologies energèticament eficients i netes, accelerar els canvis tecnològics en els processos industrials, renovació de les tecnologies energètiques horitzontals). Alhora, impulsar un pla de descarbonització del sector industrial consensuat amb les associacions empresarials.
 - Transport: (Potenciar un model de mobilitat de persones que prioritzi el transport públic col·lectiu, incrementar la participació del ferrocarril en el seu transport, fomentar la renovació del parc mòbil de mercaderies amb criteris de consum energètic i de reducció d'emissions).
 - Per l'aplicació d'aquestes polítiques sobre els sectors difusos (transport i habitatge) Catalunya ha de gestionar els recursos procedents del pagament de drets d'emissió que avui gestiona l'administració estatal.
 - Juntament amb els ajuntaments, ens comprometem a vetllar perquè la ràpida millora de la qualitat de l'aire a les grans ciutats sigui una prioritat a incorporar per a la política energètica que es du a terme en el curt i mitjà termini.

- Augmentar l'ús de les fonts d'energia renovables, fonamentalment les autòctones:
 - Posar les bases per complir l'objectiu de la Unió Europea de que l'any el 2030 almenys un 27% de les energies siguin renovables i assolir uns objectius anuals d'increment mínim del 0,7% per fer-ho possible.
 - Afavorir l'impuls de l'autoproducció/autoconsum a través de l'eliminació de barreres tècniques, administratives i fiscals en aquests àmbits, completant l'eliminació del denominat impost al sol.
 - Impulsar el desenvolupament de les xarxes elèctriques de connexió de la generació descentralitzada amb fonts d'energia renovables.
 - Acabar la redacció d'un marc regulador que faciliti l'Autoconsum fotovoltaic
 - Avançar cap a una nova fiscalitat energètica i ambiental que serveixi d'indicador clar de la decisió d'anar cap a la descarbonització total a través de fer un ús més eficient de l'energia, gravant el consum d'energia i en funció de les seves emissions contaminants, en línia amb les propostes de la Unió Europea en aquest àmbit.
 - Procedir al tancament de les centrals de carbó, per ser les principals responsables d'emissions de CO₂ de les centrals de producció d'energia elèctrica. Produeixen un 14% de l'energia i generen un 65% de les emissions.
- Potenciar el vehicle elèctric:
 - Establir una estratègia, conjuntament amb el sector del automòbil i el sector energètic per a promoure la transició del vehicle de combustió cap al vehicle elèctric. Aquesta estratègia també haurà de contemplar un pla d'inversions en les infraestructures necessàries per facilitar la seva utilització a tots els usuaris.
 - Promoure un pla de reconversió del parc de vehicles de més de 10 anys per vehicles menys contaminants i elèctrics.
- Democratització de l'energia, participació social en el nou model energètic.
 - Revisar el sistema de fixació de preus i articular un sistema transparent i obert a la ciutadania que incorpori els costos reals del sistema energètic, incorporant la variable sostenibilitat.
 - Promoure la creació de les "Comunitats locals d'energia" que és una de les mesures més imprescindibles per a democratitzar l'energia, així com les Xarxes tancades per a polígons industrials. És la Generalitat qui ha de poder fer l'autorització d'aquestes xarxes que promouen les Directives europees.
 - Desenvolupar una tasca permanent d'informació, sensibilització i conscienciació social i empresarial vers els reptes energètics als quals ens pertoca fer front.
- Reducció de la tarifa
 - Impulsar l'exclusió de l'energia nuclear i de la hidràulica del sistema de fixació del preu de l'electricitat per retribuir-les a preu fix ja que són tecnologies que no actuen en el mercat lliure.
 - Promoure l'augment de la capacitat de la generació elèctrica a través de l'energia solar i l'eòlica. Com més generació hi hagi d'energia renovable més econòmic serà el preu de l'electricitat i més sostenible el model.

- Eliminar el mecanisme de conciliació prèvia entre la CNMC i el Ministeri de Transició Ecològica en la fixació de la retribució pel transport i per la distribució d'electricitat, per tal la CNMC pugui actuar com un òrgan independent.
- Acabar amb la discriminació a l'alça, en el pagament de peatges de les línies que alimenten la xarxa de mitja tensió catalana, respecte d'altres xarxes de mitja tensió, ja que suposen un més alt cost per a la indústria catalana.
- La cogeneració conforma també un procediment d'estalvi i d'eficiència energètica que cal impulsar i que alhora incideix en la millora de la competitivitat industrial. Cal una regulació específica que permeti la continuïtat de les instal·lacions existents i la renovació de les que han arribat al final de la seva vida útil.
- Fomentar el tractament energètic de sistemes del règim especial que faciliten la gestió de residus (gestió de purins, tractament de fangs de depuració d'aigües i valorització de residus urbans).
- Decidir sobre la política energètica
 - En la planificació energètica a Catalunya, la Generalitat ha de poder decidir en funció de les seves necessitats.
 - La Generalitat ha de tenir la plena competència per a gestionar amb tots els efectes l'activitat de distribució d'energia al territori.
 - Així mateix, ha de ser la Generalitat de Catalunya qui determini si es pot fer exploració i extracció d'hidrocarburs per fracturació hidràulica al seu territori. Ens reiterem en la prohibició del fracking.
 - El fallit projecte Castor s'ha de desmantellar i revisar la indemnització concedida a la UTE que va construir la plataforma marina.
 - Cal concloure la infraestructura del projecte del MIDGAS fins a la frontera de França.
- Lluitar contra la pobresa energètica
 - La Llei de pobresa energètica de Catalunya s'ha de recuperar en defensa dels consumidors vulnerables.
 - Per ser beneficiari del bo social elèctric o del bo social tèrmic cal incloure l'Indicador de Renda de Suficiència de Catalunya com a índex de referència.
 - S'ha d'ampliar els beneficiaris del bo social elèctric i el bo social tèrmic a les entitats socials titulars dels subministraments d'habitatges destinades a la inclusió de persones vulnerables i a altres col·lectius que avui n'estan exclosos.
 - Mentre sigui l'Estat qui reguli el bo social elèctric, és aquesta administració qui ha d'assumir el seu finançament, tal com succeeix amb el bo social tèrmic.
 - S'ha de posar en marxa un Pla de Renovació i rehabilitació energètica d'edificis amb especial atenció a les llars on visquin persones vulnerables. El fons d'eficiència energètica ha de destinar un percentatge elevat dels seus recursos a aquestes llars.

→ Sobre el tancament de les nuclears

- És el Parlament de Catalunya qui ha de marcar el calendari de l'apagada nuclear a Catalunya. La llei catalana del canvi climàtic l'ha fixat per l'any 2027, qualsevol modificació que es pretengui fer sobre aquesta data, ha de ser el Parlament qui la determini, prèvia consulta amb els ens responsables de seguretat nuclear i de la política energètica.
- L'apagada nuclear a Catalunya ha de ser acompanyada per una estratègia de transformació del mapa de la generació i de distribució elèctrica a Catalunya, ja que en aquests moments, pràcticament el 50% de l'energia elèctrica que produïm és d'origen nuclear.
- El tancament ha d'anar acompanyat d'un fons per afrontar el desmantellament i correcte gestió dels residus el cost dels quals ha d'anar a càrrec dels operadors de les centrals i d'un pla de reindustrialització de les comarques amb centrals nuclears i en el qual es prioritzi la subrogació dels llocs de treball actuals als centres productors

LES POLÍTIQUES D'IMPULS SECTORIAL: AGRICULTURA, INDÚSTRIA, COMERÇ, TURISME I SERVEIS

Catalunya disposa d'un teixit ben diversificat d'activitats industrials, agràries i de serveis, amb quatre potents subsectors, el comerç, el turisme, els serveis digitals i els logístics. Totes aquestes activitats estan sotmeses a una profunda transformació derivada de l'impacte de les noves tecnologies, de la digitalització, de la innovació i de la globalització. Cal donar respostes complexes a aquestes transformacions mitjançant millores permanents de la competitivitat, ja que els guanys conjunturals derivats de les rebaixes salarials aplicades en els anys de crisi són limitats i s'esgoten aviat.

Això requereix de polítiques destinades a ajudar a difondre aquests canvis transversals, que afecten a la totalitat de les activitats productives, però adaptats a les necessitats de cada sector, amb especial atenció per a les pimes i els autònoms, sense descuidar que és molt rellevant també fer una aposta per al redimensionament.

Correspon a la Generalitat dur a terme aquestes polítiques, tanmateix, com ha passat amb les polítiques socials, l'ofec financer i regulador aplicat per l'Estat en molts casos bloqueja o dificulta l'exercici d'aquesta funció. Ens proposem:

- Exigir la retirada de tots els recursos d'inconstitucionalitat presentats pel Govern central contra lleis i decrets llei catalans, com ara els que fan referència als horaris i als equipaments comercials i, en el seu cas, derogar la part de la legislació estatal que condiciona la capacitat d'actuació de la Generalitat en aquestes matèries.
- Instar a la restitució de les aportacions pressupostàries de l'administració central a la Generalitat per al desenvolupament de polítiques sectorials i exigir que tots els programes de subvencions siguin territorialitzats en funció del pes de la població o de la aportació de PIB català.
- Vehicular a través de la Finestreta Única Empresarial de la Generalitat les relacions administratives de totes les administracions amb l'empresa catalana.

Indústria

- Impulsar la digitalització, la innovació i la internacionalització com a instruments bàsics de la política industrial per a donar resposta a les transformacions d'aquest sector i millorar la competitivitat industrial catalana.
- Abordar la digitalització industrial és el repte a curt termini més important que tenim en la polí-

tica industrial. Per això, mentre seguim pagant impostos a l'Estat, aquest ha de posar recursos financers i fiscals, a disposició de la indústria catalana i que contribueixin a accelerar aquests processos, així com a donar suport a la política industrial de la Generalitat.

- La indústria està obligada a innovar. Cal destinar recursos públics a subvencionar projectes amb un alt risc tecnològic empresarial i elevades potencialitats de nova activitat econòmica i ocupació, que arrossequin finançament privat.
- Els centres tecnològics necessiten d'estabilitat financera, massa crítica i capacitat investigadora per tal d'establir línies d'investigació consorciada i a llarg termini amb les pimes.
- Innovar és també avançar en el desenvolupament de l'economia circular a tots els processos productius, fomentant la minoració de residus, l'ecodisseny, l'eficiència energètica i de materials, entre d'altres. Això requereix de l'ús d'incentius financers per estimular-la i instruments econòmics, com la fiscalitat i en particular la fiscalitat verda o ecològica.
- La transformació industrial exigeix també dotar i transferir línies d'ajut econòmic i financer a la reindustrialització de zones especialment perjudicades per la crisi, alhora que es potencien aspectes de reequilibri territorial
- Hi ha competències en política industrial que corresponen a la Generalitat i que l'Estat mai ha transferit. Mentre l'estatu quo no variï, cal fer la transferència en:
 - Ordenació dels sectors i els processos industrials.
 - Seguretat de les activitats de les instal·lacions, dels equips, dels processos i dels productes industrials.
 - Regulació de les activitats industrials que puguin produir impacte en la seguretat o la salut de les persones.
 - Gestió de la propietat industrial (autorització, inscripció en registre, inspecció i vigilància).
 - Metrologia: en aquest cas concret, caldrà revisar profundament la llei de metrologia aprovada en la legislatura passada per tal de fer-la més efectiva i amb major garantia per a empreses i consumidors.

Comerç

- Derogar el caràcter bàsic de la normativa estatal en matèria de comerç, equipaments comercials i horaris comercials per preservar el model comercial català.
- Reforçar el paper de les duanes i de les forces i cossos de seguretat en la lluita contra l'entrada de productes falsificats o còpies il·legals per a la seva distribució en venda ambulants il·legal, així com de productes elaborats amb estàndards de fabricació que no compleixin les normatives sanitàries o de seguretat dictades per la UE
- Atorgar capacitat reguladora al Parlament de Catalunya en matèria de comerç electrònic.
- Arbitrar les modificacions legals pertinents per tal que la Generalitat pugui crear les Àrees de Promoció Econòmica Urbana, a l'estil dels "business improvement districts", especialment en la modificació de la Llei d'Hisendes Locals.
- Reclamar al govern el control de la venda no sedentària il·legal i de les falsificacions.
- Regular l'e-commerce (fraud, aspectes fiscals, de promocions...)

Agricultura

- Orientar l'acció política vers la defensa de la nostra agricultura i pesca marítima en aspectes que li estan vinculats, com poden ser: l'aigua, l'energia, el trànsit comercial, la gestió de la plataforma litoral i la seguretat del sector pesquer, sense oblidar la protecció dels boscos.
- Exigir la rectificació del Real Decret que ha aprovat el Pla Hidrològic del Ebre a la seva desembocadura per garantir el cabal suficient per a la conservació física del Delta de l'Ebre, tant qualitativament com quantitativament. Per això, caldrà negociar la gestió de l'aigua a la conca de l'Ebre per garantir la compatibilitat entre els cabals necessaris per la conservació del Delta amb l'abastament de les explotacions agràries catalanes i les vinculades al Canal Aragó-Catalunya.
- Dur a terme la regulació de cabals procedents de la Noguera Ribagorçana, la Noguera Pallaresa i el Segre per permetre la producció agrària de qualitat als sistemes de rec catalans. Eliminar el cànon de control d'abocaments a l'Ebre que cobra actualment la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.
- Treballar per una regionalització efectiva dels fons de la Política Agrària Comuna (PAC 2021-2027), per aconseguir que els plans estratègics s'estableixin a nivell territorial per donar millor resposta a les especificitats del nostre territori i poder definir des de Catalunya les polítiques agràries que ens afecten, mantenint les singularitats del model català.
- Exigir, que de cara a la regionalització de la PAC estatal, el Ministeri d'Agricultura respecti el Pla Estratègic Català en matèria agroalimentària, avalat tant per les organitzacions professionals agràries catalanes com per la Generalitat.
- El govern espanyol s'ha de fer càrrec del 5% de reducció del pressupost de la PAC pel període de 2021-2027, el qual repercuteix en el Pla de Desenvolupament Rural. D'aquests recursos, Catalunya ha de recuperar la part corresponent al pes de la nostra indústria agroalimentària respecte el total.
- Addicionalment el govern de l'Estat ha de tornar a finançar el 75% dels fons de la PAC 2014-2020 al Pla de Desenvolupament Rural de Catalunya, des dels quals la Generalitat ha hagut de fer-se'n càrrec.
- Defensar que el pagès genuí, de cara a rebre els ajuts UE, sigui aquell que té com a mínim un 25% d'ingressos agraris respecte els total de l'activitat agrària (treball de la terra, transformació del producte agrari, venda del producte agrari i treball per un altre d'aquest sector), ja que en l'agricultura catalana és molt habitual el pagès que complementi els seus ingressos en altres sectors.
- Tendir ponts amb les instàncies comunitàries per fer sentir la nostra veu a Europa i poder defensar els interessos del sector agrari català.
- Defensar els interessos del sector agrari català davant de la UE en relació amb les amenaces que representen per la cabana ramadera i pels cultius catalans les malalties del bestiar o les plagues importades dels vegetals. Cal garantir més i millor l'entrada pels punts fronterers de productes provinents de l'exterior i especialment dels provinents de països tercers.
- Impulsar mesures de suport al sector de la producció de la fruita dolça i cítrics a Catalunya per ajudar a fer front a la crisi de preus que pateix el sector fructícola i a la viabilitat de les explotacions agràries, cercant el finançament europeu o de l'estat tant per l'arrancada de fruiters com per a la retirada de l'excés de fruita del mercat català.
- Transferir a Catalunya la inspecció sanitària en origen, o en ports i aeroports, ja que ha de ser

l'Administració catalana l'encarregada de garantir la seguretat alimentària, la protecció mediambiental i la protecció de la producció agrària en el seu territori, així com l'encarregada de cobrar els aranzels d'entrada a Catalunya.

- Donar suport a les confraries de pescadors i als seus acords de pesca marítima vigents per garantir la sostenibilitat econòmica i mediambiental del sector. Cal negociar el dret a percebre indemnitzacions per aturades biològiques als vaixells catalans de les arts afectades dins la plataforma de pesca.
- En la pesca de proximitat, defensar una nova redistribució dels fons pesquers perquè hi hagi un major equilibri amb la qual cosa la flota mediterrània de proximitat pugui obtenir més ajudes per portar endavant la seva activitat.
- Establir protocols de coordinació, similars als que hi ha amb França, per mantenir la col·laboració en incendis forestals transfronterers. Mantindrem la capacitat d'acció dels bombers i les agrupacions de defensa forestal catalans en territori espanyol limítrof, així com dels efectius espanyols tant civils com militars en territori català.

Turisme

- Transferir a la Generalitat els recursos econòmics, personals i materials corresponents a l'estructura i pressupost de l'Administració central en turisme, en proporció al pes de Catalunya en el turisme estatal, atesa la competència exclusiva de la Generalitat en aquesta matèria.
- Transferir a la Generalitat els establiments existents a Catalunya de Paradors Nacionals.
- Correspon a la Generalitat impulsar i determinar la senyalització turística a les carreteres de titularitat estatal.
- Adoptar mesures pressupostàries i financeres que permetin pal·liar els efectes de la cancel·lació de viatges deguts a la fallida d'un gran operador turístic.

Logística

- La logística ha esdevingut un sector clau a l'economia catalana, per la seva incidència sobre la distribució a tot el sud d'Europa. Tanmateix, requereix d'infraestructures i del compliment de compromisos en matèria d'inversions que fonamentalment avui depenen de l'Estat. Principalment, corredor mediterrani i connexions amb els ports de Barcelona i el de Tarragona, però també totes les infraestructures viàries a l'entorn de l'àrea metropolitana.

GARANTIR LA COMPETITIVITAT EMPRESARIAL

Les polítiques públiques han d'afavorir la competitivitat del país perquè pugui desenvolupar-se satisfactòriament dins d'una economia cada vegada més globalitzada. Aquesta competitivitat és transversal i afecta tant a les condicions en què han d'operar les empreses (regulacions, infraestructures, fiscalitat...) com a les potencialitats de les mateixes empreses. En aquest últim aspecte, el rol de les administracions és d'acompanyament i de suport, però el protagonisme indubtable i insubstituïble és el de l'empresariat. S'ha de respectar, doncs, aquesta visió a l'hora de formular les polítiques públiques. Això no és incompatible amb l'exercici de la responsabilitat, també pública, de protegir els consumidors, vetllar pel benestar i la dignitat de les persones o preservar la qualitat ambiental aplicant els principis de sostenibilitat.

En aquest sentit, les grans qüestions d'aquesta legislatura han d'anar en la direcció de :

- Derogar la part que no ha estat declarada inconstitucional de la llei de garantia de la unitat de mercat. És inconcebible afirmar que es defensa la unitat de mercat i alhora haver dut a terme una política de deslocalització d'empreses catalanes cap a d'altres territoris de l'Estat.
- Aquella llei pretén buidar de contingut econòmic les competències de la Generalitat, afavoreix els grans grups empresarials, retalla la protecció del consumidor i desincentiva la innovació.
- La unitat de mercat que defensem és la del mercat europeu i està determinada pels Tractats i per les directives comunitàries de defensa de la competència.
- Parlar de competitivitat és reconèixer també la diversitat de la realitat empresarial i, en conseqüència, fer polítiques que atenguin adequadament les petites i mitjanes empreses, els sectors consolidats i els sectors emergents, un plantejament diferent de la permanent tendència del govern espanyol a privilegiar les empreses molt grans, especialment les derivades d'antics règims de monopoli.

Per incidir sobre la millora de la competitivitat del teixit productiu, defensem:

- En la internacionalització:
 - Establiment d'un sistema més eficaç i flexible de crèdits a les exportacions.
 - Adequació de la fiscalitat per a l'estímul de les exportacions, especialment en el cas de pimes, i major celeritat en el retorn de l'IVA.
 - Obertura durant 24 h al dia i 365 dies a l'any dels serveis per a la importació i l'exportació de béns a través dels ports i els aeroports catalans.
 - Facilitar els visats d'entrada per a inversors, clients, directius i professionals que tinguin relació amb empreses catalanes.
 - Millorar les condicions i els processos d'expatriació i impatriació, especialment quan afecten les pimes.
 - Adequar els programes de suport a la internacionalització de les cambres de comerç que actuen a Catalunya a les estratègies i prioritats fixades per la Generalitat.
 - Mentre l'empresa catalana pagui els impostos a l'estat, transferència del 20% del pressupost de l'ICEX a ACCIÓ, per tal que el suport públic a la internacionalització de les empreses catalanes es pugui vehicular a través d'ACCIÓ.
 - Descentralització de la gestió de les grans infraestructures aeroportuàries, portuàries i de transport per ferrocarril, acompanyades de les corresponents inversions per a poten-

ciar la competitivitat del teixit productiu català. Exemples: xarxa portuària i aeroportuària catalanes, corredor del mediterrani.

→ En la innovació empresarial:

- Centrar els esforços en R+D+I en projectes orientats al desenvolupament tecnològic i a l'impacte industrial.
- Adopció de la patent única europea i millora general de la protecció de la propietat intel·lectual.
- Millora de les condicions fiscals de la innovació.
- Eliminar l'impacte negatiu de l'IVA sobre les subvencions que reben els projectes dels centres de R+D+i.
- Aprovar un pla de foment de la compra pública innovadora.
- Establir un fons pressupostari per a la digitalització dels processos productius.
- Mentre l'empresa catalana pagui els impostos a l'estat, transferir el 20% del pressupost del CDTI a ACCIÓ per tal que el suport públic a la innovació empresarial a Catalunya es pugui vehicular a través d'ACCIÓ.

→ En l'emprenedoria:

- Reforma de la legislació sobre emprenedoria per a equiparar els incentius als existents a les economies occidentals més avançades.
- Definició d'un marc legal, laboral i fiscal que afavoreixi l'impuls de les empreses emergents, de les empreses derivades de projectes de centres de recerca i dels centres tecnològics i de transferència de coneixement a les empreses.
- Establir circuits financers àgils i d'alt risc per cobrir les fases primerenques dels projectes emprenedors de base científica i tecnològica.
- Revisió del marc legal i fiscal i de les polítiques instrumentals per a facilitar la segona oportunitat.
- Creació d'un marc administratiu i fiscal favorable per a la captació i la instal·lació de talent forà.

DEFENSA DE LA PETITA I MITJANA EMPRESA I DELS EMPRENEDORS

La política econòmica ha mirar de manera específica cap a les pimes i els autònoms, que és el que configura el gruix del teixit empresarial i de l'ocupació.

Cal evitar i modificar aquelles regulacions que permeten que la gran empresa fer un abús del seu poder, tal com es dona en àmbits com la subcontractació o la morositat en els terminis de pagament. A la vegada falta finançament per a les pimes i cal incorporar més sensibilitat a l'administració per abordar una simplificació administrativa que les pimes i els autònoms necessiten per poder competir. També la fiscalitat necessita una regulació específica per a les pimes, ja que avui els tipus efectius que paguen les pimes és molt superior al que paguen les grans empreses. En aquest sentit ens proposem:

- Tornar a impulsar la modificació de la llei de lluita contra la morositat per tal d'introduir sancions a qui la incompleixi i fer que així sigui efectiva i a la vegada denunciar els partits que presentin iniciatives similars de cara a la galeria i després dilaten la seva tramitació per afavorir les grans empreses.
- Modificar els aspectes legislatius que posen dificultats pràctiques al creixement de les petites empreses més enllà dels cinquanta treballadors o els deu milions de facturació per obligacions addicionals.
- Abaratar i millorar l'accés al crèdit a pimes i autònoms. Urgeix aprofitar els recursos crediticis procedents de les institucions europees destinades a les PIMES i el finançament alternatiu al sistema bancari, entre uns altres, el crowdfunding, els business angels, el Mercat Alternatiu de Renda Fixa (MARF), el Mercat Alternatiu Borsari (MAB) així com mesures normatives i fiscals perquè les PIMES puguin finançar-se a través d'ells.
- Orientar el crèdit oficial a la inversió en creixement empresarial a llarg termini.
- Revisar especialment la fiscalitat sobre pimes i establir reduccions tributàries a l'impost sobre societats i al IRPF per als beneficis reinvertits a l'empresa.
- Modificar la llei que regula sobre les segones oportunitats per a autònoms i titulars d'activitats empresarials, per simplificar i agilitar la seva aplicació.
- Modificar la Llei Concursal per poder aplicar condonacions sobre els deutes públics (Hisenda i Seguretat Social) quan això pugui possibilitar el salvament d'empreses i llocs de treball.
- Modificar també la llei concursal per tal que els deutes a la Seguretat Social no hagin de ser assumits automàticament pels adquirents d'unitats productives amb un programa de reflotació de l'empresa i de continuïtat de llocs de treball.
- Establir mesures laborals específiques de suport a la creació d'ocupació en les microempreses per aprofitar el seu potencial en creació de llocs de treball.
- Segmentar compra pública per a pimes, aprofitant la reforma de la llei de contractes. Constitueix una gran eina per afavorir el creixement i desenvolupament de les pimes, tal com ja succeeix en d'altres països.

LES INFRAESTRUCTURES DE FUTUR: TRANSPORT I COMUNICACIONS

La Generalitat de Catalunya ha de ser el gestor de les principals infraestructures de titularitat estatals de transport i comunicacions a Catalunya. Un dels elements de la propera legislatura ha de consistir a negociar el canvi de titularitat de totes elles. És el cas dels aeroports, ports, ferrocarrils, carreteres i les infraestructures hidràuliques i d'abastament d'aigua.

Cal que Catalunya tingui la capacitat per planificar, construir i gestionar un sistema logístic en xarxa que integri els quatre modes de transport i on predomini l'estructura lineal del Corredor Mediterrani, que ha de connectar els ports, els aeroports, les terminals ferroviàries i les àrees d'activitat econòmica de Catalunya. Aquest sistema ha de dotar-se de les infraestructures necessàries per esdevenir el primer hub logístic euromediterrani. Malauradament, el corredor mediterrani pateix d'un retard en l'execució, sense calendaris clars. Aquesta incertesa sobre el projecte compromet inversions d'escala europea. El Govern espanyol insisteix en una xarxa radial d'infraestructures i prefereix donar prioritat a la construcció de quilòmetres de TAV malgrat ser el segon país del món -després de la Xina- amb més quilòmetres de via d'alta velocitat.

Entre les mesures a endegar:

Deutes pendents amb la Generalitat

L'Estat ha de pagar els 3.967 milions d'euros derivats de la disposició addicional tercera de l'Estatut.

Ferrocarrils

- Reclamar la titularitat i l'administració de la totalitat de la xarxa ferroviària que transcorre per Catalunya, conjuntament amb els fons suficients per poder realitzar les inversions necessàries, amb especial atenció a la xarxa regional i de rodalies i al Corredor Mediterrani.
- Unificar la gestió de tota la xarxa ferroviària de Catalunya, que serà assumida per l'ens públic Infraestructures Ferroviàries de Catalunya. IFERCAT, la qual ha d'assumir la titularitat de la infraestructura, la seguretat ferroviària i les funcions de regulació del trànsit ferroviari, d'assignació de solcs, i de control i supervisió.
- Garantir, un cop assumides les competències, uns serveis ferroviaris de qualitat a Rodalies de Catalunya, Mitjana Distància i Alta Velocitat que permeti reduir el temps de viatge, incrementar freqüències, millorar la qualitat i informació.
- Convertir el servei de Rodalies (en línies de metro regionals amb les comarques del Garraf, Maresme, Bages, Osona, Maresme, Vallès Oriental i Occidental.
- Assegurar l'execució, en un termini no superior a 3 anys, de les inversions previstes al Pla de Rodalies 2008-2015 (pressupostat amb més de 4.000 M€) i de totes
- les inversions vinculades, tant pel que fa a temes de seguretat, a ampliació de capacitat de les línies, a millores de les estacions i intercanviadors,... El servei de Rodalies és molt més que un ferrocarril, és mobilitat, és capacitat d'accés a la feina, és qualitat de vida. Tant el govern socialista com el del PP han incomplet aquest pla i en 11 anys només s'ha executat un 14%.
- Exigir el compliment del decret del 2010 sobre el traspàs dels serveis de Rodalies i Regionals perquè la Generalitat pugui finançar el dèficit operatiu anual dels serveis, entre 130 – 170 M€. Les deficiències a la xarxa són les responsables directes del 51% de les incidències ferroviàries i motiven el 61% dels retards.

- Reivindicar el ple compliment del pla acordat el 2004 d'eliminació de passos a nivell a Catalunya i que havia d'estar enllestit el 2010. Entre aquests, exigir una especial prioritat al inici de les obres pel soterrament de les vies a Montcada, de l'Hospitalet i de Sant Feliu de Llobregat que acumulen un nefast balanç d'accidents mortals.
- Executar l'Agenda Catalana del Corredor Mediterrani, que inclou els accessos ferroviaris al port de Barcelona, els accessos ferroviaris al port de Tarragona, el tercer fil entre el límit administratiu amb el País Valencià i Castellbisbal, el tercer fil Tarragona – Reus, el tercer fil Figueres - Portbou, les terminals ferroviàries de la llera del riu del port de Barcelona i la de la ZAL del port de Tarragona, la connexió de la terminal de Vilamalla amb l'ample UIC o l'autopista ferroviària Port de Barcelona amb París, Dortmund i Calais.
- Participar en els òrgans europeus per al desenvolupament del Corredor del Mediterrani, des d'una visió global i europeista, en benefici de les economies de tot l'Arc Mediterrani.

Xarxa viària

Assumir la titularitat de la xarxa viària que avui gestiona l'Estat espanyol i que presenta una gran varietat de tipologies i formes de gestió (amb peatge o sense, concessionades o de gestió directa, amb contractes de conservació anuals o plurianuals). Per això:

- Fer efectiva l'assumpció dels 1.339 quilòmetres de xarxa de gestió directa no concessionada amb els fons suficients per poder realitzar les inversions necessàries.
- Demanar el traspàs de la xarxa estatal de les autopistes concessionades.
- Establir un pla d'urgència d'inversions en manteniment de l'actual xarxa estatal de carreteres, per pal·liar el dèficit d'inversions i de despeses en manteniment dels darrers anys i mantenir-la en uns estàndards mínims de servei i seguretat.
- Donar prioritat a la finalització d'obres que s'estan executant des de fa molts anys, com els accessos viaris al port de Barcelona (inici expedient 2002), l'obertura de la variant de Vallirana, ja acabada des de fa mesos i encara no oberta al trànsit (inici expedient 1998), la B-40 entre Viladecavalls i Olesa de Montserrat (inici expedient 1994), el desdoblament de la N-II a Girona (inici expedient 2000) o la connexió entre l'A2 i la B-30/AP7 (inici expedient 1998).
- També la millora de la N-260 al Pirineu (inici expedient 1993), execució de l'A-27 entre Valls i Montblanc (inici expedient 1997) i de l'A-14 entre Almenar i la Franja (inici expedient 1999), les variants de la N-240 de Riudoms, de Corbera d'Ebre i de Gandesa (inici expedient 1999) i la connexió de l'A-2 amb la C-32 (inici expedient 1994), entre d'altres.
- Afrontar l'eix Nord de Sabadell, en el context del 4art Cinturó, per evitar que tot el Vallès Nord hagi de creuar el centre de la ciutat per anar a Barcelona,
- Acabar amb el pagament de peatges de la xarxa d'autopistes catalanes i implementar la "vinjeta" a totes les vies, tant les de la Generalitat com les de l'Estat, un nou sistema de mobilitat intel·ligent i sostenible socialment i ambientalment, basat en una Directiva europea i en el principi de qui usa i
- contamina, paga. Aquest sistema ha de servir per evitar greuges. Addicionalment els recursos obtinguts han de poder ser gestionats per la Generalitat i ser destinats al manteniment de tota la xarxa viària catalana.

Aeroports

El model centralitzat aeroportuari espanyol és un cas únic als principals països d'Europa i a països anglosaxons com els Estats Units, Canadà o Austràlia. El monopoli d'Aena està orientat a afavorir una xarxa amb un gran i únic hub a Madrid en detriment de la resta d'aeroports, especialment l'Aeroport de Barcelona - El Prat i que no té en compte criteris de rendibilitat socioeconòmica. Des del punt de vista d'inversions, l'Aeroport de Barcelona – El Prat aporta un 55% dels beneficis i tan sols rep un 7% . Un símptoma d'aquesta falta de voler arribar a acords és la nova denominació de l'Aeroport del Prat.

Davant d'aquest fet llargament denunciat proposem:

- Implantar un model de gestió aeroportuària propi de Catalunya, amb un impacte més directe sobre l'economia i la població catalana, capaç de potenciar els vols continentals i intercontinentals.
- El nou model aeroportuari cal que estableixi polítiques tarifàries pròpies que afavoreixin una millor gestió comercial dels aeroports, eliminarà les barreres d'entrada de companyies internacionals.
- El model ha de ser de gestió individualitzada dels quatre aeroports d'interès general amb seu a Catalunya (Barcelona - El Prat, Girona - Costa Brava, Reus i Sabadell), la Generalitat es subrogarà en la posició de l'Estat espanyol en la titularitat dels quatre aeroports i en la posició dels gestors de l'explotació, conservació, direcció i gestió dels serveis aeroportuaris i comercials.
- Mentre aquest model de gestió individualitzada no s'apliqui, exigim millors dotacions per a l'aeroport del Prat, tant per la licitació de contractes de serveis com els de control i seguretat, com en la dotació de personal, avui dependents del ministeri de l'Interior per control de passaports.
- Així mateix, en el cas dels aeroports de Girona i Reus cal incrementar les inversions i reduir les taxes aeroportuàries amb la finalitat de fer-los més competitius per la captació de vols.
- L'Estat ha d'accelerar els tràmits per a que l'Aeroport d'Andorra - la Seu disposi del sistema de navegació IRF, que permet els avions operar amb sistema GPS i, per tant, aterrar en circumstàncies de menys visibilitat. L'aeroport s'ha d'obrir a les operacions a aeronaus que arribin fora de l'espai Schengen.
- Assumir les competències estatals en aviació civil, regulació tarifària i de navegació i seguretat aèries i crear una nova administració aeroportuària encarregada de gestionar aquestes competències.

Ports

Catalunya ha d'exercir les plenes competències en matèria de ports i costes, fet que afavorirà l'impuls d'un nou model de gestió portuària i costanera que permeti, d'una banda, captar més inversió estrangera i fidelitzar els fluxos comercials amb la resta del món i, de l'altra, actuar de forma coordinada per a la defensa dels fons marítims i l'espai costaner.

Actualment els ports catalans (el de Tarragona i el de Barcelona) estan obligats a realitzar transferències obligatòries a l'organisme Puertos del Estado que van en detriment de la seva competitivitat. En total aporten gairebé 8 M€ i només en reben 0,66 M€.

Per aconseguir les plenes competències en matèria de ports promourem:

- El traspass de les competències marítimes i de les autoritats portuàries dels ports de Barcelona i Tarragona, possibilitant el seu funcionament independent.
- La desreglamentació de la vigent normativa portuària, la qual ha de permetre a les autoritats portuàries tenir autonomia per fixar les taxes.
- La promulgació d'una nova llei de ports que transfereixi a la Generalitat les competències de les capitanies marítimes, de la gestió de la marina mercant, de l'abanderament de vaixells i dels senyals marítimes.
- La gestió de la franja costanera i les actuacions de protecció dins del domini públic marítime-terrestre, tot respectant les concessions existents dins d'aquest domini.
- La conversió de Palamós en Port Schenguen.

Infraestructures hidràuliques i d'abastament d'aigua

- Reclamar la promulgació d'una nova Llei d'aigües que permeti a la Generalitat la gestió integral de totes les conques de Catalunya, inclòs el tram català de l'Ebre, així com determinar el règim jurídic de les aigües costaneres i continentals.
- Presentar un inventari que contingui les concessions de l'ús de l'aigua i d'obres hidràuliques a assumir.
- Exigir a l'Estat espanyol la derogació del Real Decret que fixa els cabals mínims a la desembocadura del Ebre, a fi de que aquests permetin la conservació quantitativa i qualitativa del Delta.

Transport

Tenim un país relativament petit i amb un sistema de ciutats potent. Apostem per una combinació de sistemes de mobilitat, amb el transport públic com la quarta pota de l'estat del benestar, ja que ha de ser l'eina garant del dret a l'accessibilitat dels ciutadans. Aquest model de mobilitat s'ha de basar en una jerarquia de modes que primi aquells més sostenibles.

La combinació dels modes de transport ha de tenir en consideració el pes adequat del transport ferroviari, per carretera, marítim i aeri, d'acord amb les necessitats del país.

- Mentre els catalans paguem impostos a l'Estat, reclamar un augment de la contribució de les aportacions de l'Estat a l'Autoritat del Transport Metropolità per a situar-les, almenys al mateix nivell que les de la Generalitat, la qual cosa pot incidir en la reducció del preu dels bitllets. Cal recordar que el Ministeri de Foment ha reduït la seva aportació al transport regular de passatgers de l'àrea metropolitana de Barcelona de 173 M€ l'any 2008 a 109 M€ el 2018, mentre que la Generalitat ha augmentat la seva aportació fins a assolir els 385 M€ per a l'any 2018.
- Reclamar que l'Estat contribueixi al finançament dels consorcis de transports de Girona, Lleida i Tarragona.
- Crear una Autoritat Catalana de la Mobilitat, que integri les actuals autoritats existents, i per a gestionar tots els recursos que es cedeixin en el marc dels acords d'assumpció íntegra de les competències en matèria de mobilitat a Catalunya.
- Assumir la competència del transport de viatgers i mercaderies d'abast nacional, internacional i de la Unió Europea, amb adhesió als tractats internacionals vigents.

- Crear nous serveis regionals d'alta velocitat de Catalunya entre les diferents capçaleres de demarcació.
- Revisar el marc normatiu per fomentar els desplaçaments amb bicicleta i per augmentar la seguretat dels ciclistes i d'altres modalitats amables de desplaçament.

Prioritzar la inversió pública sota criteris objectius de productivitat i d'eficiència social

Cal acabar amb la dilapidació de recursos públics destinats a inversions improductives, que tenen com a prioritats la centralització de l'Estat i satisfer clientelismes polítics..

L'Estat espanyol és el país europeu amb més línies de tren d'alta velocitat i el que té menys usuaris per Km. Cap línia no és sostenible, i les que s'estan construint encara menys. A més, en lloc d'afavorir l'equilibri territorial i la generació d'activitat econòmica a les zones menys dinàmiques, l'efecte és tot el contrari. En la XII^a legislatura es van pressupostar més de 4.000 M€ destinats a construir línies ferroviàries d'alta velocitat insostenibles.

Cal abordar un canvi radical en les prioritats d'inversió de l'Estat, de manera que:

- Prioritzar la inversió en R+D+I que és la que realment permet augmentar la productivitat.
- La inversió destinada a infraestructures s'ha de basar en criteris objectius de productivitat i d'eficiència social. Tota nova inversió d'infraestructures ha d'estar acompanyada d'un informe cost/benefici que garanteixi la seva contribució a la millora de la productivitat, econòmica o social i la seva sostenibilitat futura. Exemples: el Corredor del Mediterrani, per la seva contribució a la millora de la competitivitat, o Rodalies, per la seva contribució social a la millora de l'estat del benestar.
- A la vegada, exigir la modificació de la legislació per tal d'impedir inversions fallides de grans dimensions amb costos milionaris que hem hagut d'assumir tots els ciutadans: el magatzem de gas Castor, les autopistes radials de Madrid, desviacions pressupostaries en la construcció del AVE, ... i tot sense l'assumpció de les corresponents responsabilitats.
- En el cas de Catalunya, les inversions de l'Estat s'han de situar entre el percentatge de població (prop del 16 %) i el percentatge d'aportació al PIB (19 %), fet que no ha passat en cap exercici de la legislatura passada.
- Impulsar el Pacte per a les infraestructures del Camp de Tarragona que inclou la millora dels trens regionals, la millora de l'accessibilitat a l'aeroport de Reus, la implantació del tren-tramvia des de Cambrils i Salou fins a Tarragona i Reus i l'execució de l'ample internacional des de Vila-seca fins a Reus.

Tecnologies de la informació i de la comunicació

La connectivitat és un motor de desenvolupament econòmic, de cohesió social i territorial per a tots els municipis de Catalunya.

Infraestructures TIC

La promoció i el desenvolupament d'infraestructures digitals necessàries per al desenvolupament tecnològic ha de ser una prioritat liderada conjuntament entre les administracions públiques i el sector empresarial.

- Dotar tot el territori de connexió a Internet d'alta velocitat, així com desenvolupar infraestructures per potenciar l'economia del coneixement a qualsevol punt de Catalunya.
- Connectar amb xarxa de fibra òptica totes les capitals de comarca el 2020 i tots els municipis de més de 50 habitants, el 2023
- Crear un fons pel finançament de l'accés universal per a l'extensió de cobertura de banda ampla de nova generació i el desplegament de xarxes d'alta i molt alta velocitat en zones en què no existeix oferta i en què no estigui prevista a curt termini. Aquest fons haurà de tenir els recursos suficients per complir amb els objectius de l'Agenda Digital Europea.
- Definir i adjudicar noves llicències de serveis garantint que tothom pugui tenir accés al servei de la televisió digital en obert.
- Impulsar iniciatives per convertir Catalunya en un referent i laboratori d'ús i desenvolupament de la tecnologia 5G. Denunciem les actuacions de bloqueig que practica el Ministeri d'Afers Exteriors dirigit pel ministre Borrell al projecte de corredor mediterrani per tecnologies 5G i exigim el suport de l'Estat a les iniciatives de la Generalitat que milloren la competitivitat del nostre teixit productiu i societat, en comptes de bloquejar-les.

Serveis de telecomunicacions

- Definir una nova regulació per afavorir la competència i agilitzar els canvis normatius necessaris per garantir l'abaratiment dels serveis de telecomunicacions, especialment de la banda ampla i l'augment de les velocitats de servei.
- Defensar una reducció dels costos dels serveis per apropar-los a la mitjana europea.
- Vetllar per millorar la transparència respecte els serveis de telecomunicacions prestats als consumidors.

Indústria TIC

- Estimular la implantació a Catalunya d'empreses del sector amb la finalitat de configurar clústers potents i dinàmics de la indústria TIC a Catalunya.
- Potenciar la indústria de programari i maquinari d'empreses catalanes, així com la seva internacionalització amb deduccions fiscals pròpies de països avançats i innovadors.
- Aprofitar la situació de Barcelona, com a Mobile World Capital fins al 2023, per impulsar un clúster europeu de tecnologies del mòbil a Barcelona.
- Donar suport a les pimes amb programes específics en l'adopció de les noves tecnologies i la seva transformació digital.

- Promoure les tecnologies habilitadores (intel·ligència artificial, Impressió 3D,
- Big Data, cloud computin, computació quàntica...) que constitueixen la base imprescindible per la innovació i l'enfortiment industrial sobre la qual estendre l'ús i els beneficis de les tecnologies a totes les capes del teixit productiu.
- Dotar amb els recursos necessaris macroprojectes tractors de base tecnològica en àmbits estratègics (sanitat digital, mobilitat sostenible...)
- Difondre entre les empreses la importància de la disrupció que pot provocar la indústria del coneixement en el mercat així com capacitar el capital humà per donar resposta a la demanda de nous perfils i promoure les infraestructures necessàries per al desplegament de la indústria 4.0.
- Promoure les mesures correctores de l'impacte laboral i en l'ocupació industrial de la indústria del coneixement en formació ocupacional, continua, professional i universitària.

Ciutat intel·ligents

- Continuar avançant amb el programa Smart Catalonia, l'estratègia Smart Region de Catalunya.
- Afavorir la incorporació de solucions urbàniques per gestionar serveis municipals en les vies públiques i espais oberts. Potenciar també la telemedicina, la teleassistència i la telemonitorització per donar un millor servei als ciutadans a domicili.

Neutralitat de la xarxa

- Cal defensar la neutralitat de la xarxa per tal de que tot el trànsit d'internet sigui tractat de la mateixa manera, sense discriminació, restricció ni interferència, independentment del remitent, el receptor, el contingut, el dispositiu, el servei o l'aplicació.

Aquest és un principi molt important per garantir la igualtat de tots els usuaris a la xarxa; amb la qual cosa cap usuari/empresa podrà pagar per tenir un tracte prioritari ni cap empresa proveïdora d'internet cobrar-ho o discriminar en contra dels continguts de la competència.

La neutralitat a la xarxa també és important per tal d'afavorir la innovació i la experimentació que ha caracteritzat al sector de la tecnologia en els últims anys, promovent la creació de milers d'empreses.

Ciberseguretat

- Transferir totes les competències en matèria de protecció d'infraestructures crítiques, els serveis bàsics i la ciberseguretat de l'administració pública, les empreses, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.
- Crear el nou marc legal i normatives alineades amb els reglaments de la Unió Europea, prioritant els drets i la privacitat de les persones.
- Desenvolupar la creació de l'Agència Catalana de Ciberseguretat després de més d'un any de tenir impugnada la Llei de creació d'aquesta Agència pel Tribunal Constitucional.

Societat digital

- Impuls i desplegament d'infraestructures tecnològiques per facilitar el desplegament del vot electrònic a Catalunya.
- Impulsar una ciutadania digital: plena, apoderada, capacitada i protegida així com de la millora de la governança digital apoderant la ciutadania amb polítiques de transparència i participació.
- Definir i aprovar un marc normatiu català de drets i deures digitals que protegeixi els drets dels ciutadans de Catalunya en l'entorn digital així com ja estem fent en l'entorn físic. A la neutralitat a la xarxa hi hem de sumar la defensa de la llibertat d'expressió i la llibertat d'internet, tot vetllant per evitar que accions en la línia contrària a aquestes puguin quedar exemptes de responsabilitats.
- Potenciar les vocacions STEAM (Ciència, Tecnologia, Arts i Matemàtiques) ens els joves i especialment entre les nois i adolescents.

Administració digital

Defensem un model d'Administració amb una visió ciutadà-cèntrica, més oberta, més transparent, més compromesa amb la rendició de comptes cap als ciutadans.

- Desenvolupament d'estratègies orientades cap a una Administració innovadora i digital centrada en les persones, els processos, les dades i la tecnologia.

Consorci de la Zona Franca

- Les administracions catalanes han d'ampliar la seva presència en la gestió i controlar la presa de decisions del Consorci de la Zona Franca. La Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i l'Àrea Metropolitana han de tenir-hi una presència majoritària.
- El Consorci de la Zona Franca ha d'operar d'acord amb els interessos del territori metropolità. Volem liderar la conversió de la Zona Franca en un dels principals nuclis productius del sud d'Europa, vinculat a l'activitat econòmica i industrial. Una aposta per continuar creant nous llocs de treball.

COMPROMESOS AMB UN PAÍS MÉS SALUDABLE, RESPECTUÓS AMB LA NATURA I EL MEDI AMBIENT

El canvi climàtic és un repte global, urgent i ineludible, que ha de ser afrontat pel conjunt de la societat des de tots els seus vessants. La comunitat científica, els principals organismes internacionals i personalitats d'abast mundial alerten de les seves conseqüències i efectes, les quals, si no s'adopten mesures de manera urgent, superaran la capacitat d'adaptació dels sistemes naturals, però també dels gestionats i dels sistemes humans.

És vital, per tant, articular respostes valentes i adients davant d'aquesta amenaça de la qual el nostre sistema econòmic i productiu n'és la causa i que té conseqüències sobre la salut de les persones, els fluxos migratoris, la pobresa energètica, la disponibilitat d'aigua potable, el desenvolupament dels països i en definitiva sobre el benestar del conjunt de les societats. És urgent intervenir, utilitzant tots els instruments possibles i usar-los correctament.

S'obren oportunitats en la nova gestió de residus i l'economia circular, en la gestió de serveis bàsics com l'aigua o l'energia, en l'adopció de sistemes de mitigació i adaptació al canvi climàtic i en els processos de millora de la qualitat de l'aire.

El marc normatiu en matèria de residus permetrà a Catalunya l'assoliment dels objectius comunitaris en la gestió dels residus, tant de competència municipal com els genèrics. Caldrà continuar incorporant mesures econòmiques i fiscals i organitzatives per frenar i invertir la tendència de creixement de residus, desincentivar la seva disposició final i incentivar-ne la seva valorització material i energètica. Caldrà continuar avançant i consolidar un sistema d'infraestructures descentralitzades i flexibles i reduir el residu en origen, en la direcció de l'estratègia europea d'avançar cap al Residu Zero.

El repte consisteix a incorporar els residus dins d'una estratègia d'economia circular, començant per l'ecodisseny i fent que tot residu pugui ser transformat en matèria primera, amb una tendència a reduir els productes que no són viables de ser integrats novament en el medi o de ser transformats en un nou producte.

La política energètica és la peça fonamental per tal que Catalunya avanci cap a una economia de baixa intensitat de carboni, 100 % renovable que permeti combatre la pobresa energètica i disminuir la nostra dependència exterior.

La qualitat de l'aire de les nostres ciutats és un altre repte principal. Després de l'èxit assolit en la lluita contra les emissions de plom i d'òxids de sulfur, la nostra prioritat se centra a aconseguir disminuir les emissions de NOx i de partícules en suspensió. Aquests agents, tal com ha explicat l'OMS, constitueixen un greu perill per a la salut de les persones i cal que Govern, pobles i ciutats coordinem accions conjuntes que afavoreixin una mobilitat menys dependent del vehicle privat.

Des d'una perspectiva territorial, el patrimoni natural d'un territori, i la manera com aquest és gestionat, és part indissociable de la identitat d'un país. Catalunya és un país amb un patrimoni natural excepcional i una elevada biodiversitat. Aquest entorn natural, ric i divers en espècies i paisatges, mereix ser protegit, ordenat, conservat i gestionat correctament perquè sigui sostenible i per al gaudi dels catalans i les catalanes, de les persones que ens visiten i de les generacions futures.

La preservació dels sistemes naturals i de les espècies forma part de la qualitat territorial i de biodiversitat a la qual aspirem, fins i tot com a actiu econòmic, social i cultural que cal preservar. Treballem per un territori de qualitat, amb una planificació harmònica entre la preservació i protecció de diversa intensitat del medi, i els usos ciutadans, econòmics i de lleure.

Els espais naturals protegits, i especialment els parcs naturals, presten serveis ambientals de primer ordre (aigua, aliments, aire pur, espais de lleure i d'esbarjo, fixació de carboni a través dels boscos...) i generen una gran capacitat d'atracció turística nacional i internacional que encara té un gran potencial per ser desenvolupat. Els parcs són també una carta de presentació cap a l'exterior, i una font d'oportunitats en l'àmbit econòmic, territorial i social. La seva conservació és compatible amb les activitats pròpies dels espais on es troben. Cal que aquestes activitats s'hi continuïn desenvolupant, ja que contribueixen a la conservació dels espais i a una bona gestió del territori, permeten conservar el paisatge que els fa tan atractius i mantenir l'ocupació i crear-ne de nova. El patrimoni natural de Catalunya ha d'esdevenir, per tant, un emblema nacional i un actiu econòmic de primer ordre del nou país.

Un dels principals serveis ambientals que ens proporciona la natura és l'aigua. Catalunya ha de gestionar les seves dues conques fluvials, tot assumint la conca de l'Ebre. Cal garantir l'accés per al conjunt de la població amb un mínim de garantia de subministrament, tot seguint la directiva marc de l'aigua de la UE. La gestió del cicle integrat de l'aigua ha de garantir tots els processos: captació, distribució, consum, sanejament i reutilització, amb les inversions necessàries que garanteixin la viabilitat econòmica de la gestió de tot el cicle i preservi al màxim la qualitat de les aigües continentals i marines així com els cabals ecològics. L'ACA ha d'esdevenir l'òrgan regulador públic de la gestió del cicle integrat de l'aigua a Catalunya.

És imprescindible una gestió de l'aigua i una planificació hidrològica sostenibles i adaptades al nou context del canvi climàtic, on es preveu a Catalunya un cert descens pluviomètric i augment de la temperatura. Això està directament associat a la definició de garantia de subministrament.

Cal avançar en la modernització dels regadius, establint el pla d'inversions necessàries que permetin un bon desenvolupament a la indústria més important a Catalunya, l'agroalimentària.

Malgrat els avenços, la xarxa hidràulica del país presenta encara fragilitats i millores que requereixen inversions. I hi ha aspectes de país com ara la gestió de la Conca Hidrogràfica de l'Ebre, la innovació jurídica i financera en els models de gestió i concessió de serveis, la demanda de cabals al Ter o la viabilitat del Canal Segarra-Garrigues que assenyalen la necessitat que la Catalunya Estat abordi amb visió del llarg termini la qüestió dels recursos hídrics.

Mentre continuem format part de l'estat espanyol, entre les mesures a endegar:

- Impulsar el compliment i establiment de compromisos europeus i internacionals de reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle (GEH). Impulsar actuacions per a l'establiment internacional i europeu de compromisos de reducció d'emissions vinculants i promourem mesures per assolir-los a tots els nivells. Garantir l'adopció de les mesures que resultin necessàries per assegurar, en el que ens correspongui, el manteniment de la temperatura i de l'escalfament global per sota de 2°C a finals d'aquest segle, respecte als nivells preindustrials.
- Impulsar la promoció de l'ecoinnovació, entesa com l'evolució dels processos productius, de l'organització, dels dissenys i dels materials cap a una millora ambiental del cicle de vida dels productes finals, contribuint a canviar el model productiu.
- Reclamar la facilitació dels processos d'adaptació tecnològica de les petites i mitjanes empreses, dels emprenedors i dels autònoms, orientats a la millora de l'eficiència energètica i l'estalvi, a l'ús de tecnologies baixes en CO₂, i a la identificació de noves oportunitats en el mercat.

- Promoure la transparència de les grans empreses i empreses cotitzades per informar del riscos relatius al canvi climàtic de les activitats que desenvolupen.
- Impulsar la implementació de les millors pràctiques internacionals d'informació sobre riscos vinculats al canvi climàtic.
- Fomentar la recerca i la inversió en sectors estratègics com ara les energies renovables, la qualitat de l'aire, l'eficiència energètica, les tecnologies de l'aigua i la gestió dels residus.
- Introduir criteris de fiscalitat i economia ambiental que permetin internalitzar els costos ambientals dels processos productius i invertir per millorar-los.
- Revisar el sistema tributari i fiscal per tal d'incorporar-hi en major mesura criteris ambientals. Promoure i incentivar fiscalment les bones pràctiques ambientals, de protecció del patrimoni natural i de lluita contra el canvi climàtic. Restituir la deducció per inversions amb objectius de millora ambiental en l'impost de societats.
- Impulsar mesures de suport als sectors ambientals i a la creació d'ocupació en l'economia verda (rehabilitació i gestió energètica, renovables, residus, agricultura ecològica, transport sostenible, ecoturisme, etc.). La obsolescència programada és una mala praxis que cal combatre.
- Reclamar la distribució territorial entre les comunitats autònomes dels recursos destinats a materialitzar polítiques de recerca, mitigació i adaptació al canvi climàtic.
- Exigir respecte pels mecanismes i registres de petjada de carboni, que les comunitats autònomes hagin implementat amb l'objectiu de sensibilitzar, de reduir les emissions, d'augmentar els projectes d'absorció i, en definitiva, de lluitar contra el canvi climàtic.
- Reclamar finançament per al transport públic, de manera que es garanteixi la previsibilitat i suficiència de recursos a les administracions territorials competents.
- Impulsar mesures per incrementar decididament el percentatge de producció energètica renovable.
- Promoure l'eficiència energètica en tots els àmbits, especialment en la indústria, el transport i la llar.
- Millorar la qualitat de l'aire. Disminuir les emissions de NOx i de partícules, amb mesures relatives a la mobilitat i a la millora productiva dels sectors industrials.
- Exigir la modificació del cabal ambiental establert en el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i la revisió del Reglament de la Planificació Hidrològica i els plans relatius al segon cicle de Planificació Hidrològica (2015-2021) perquè garanteixin els nivells de conservació dels hàbitats d'interès comunitari, les espècies típiques d'aquests hàbitats, les aportacions de sediments i el compliment de les directives comunitàries sobre la matèria, en concret els objectius ambientals de la Directiva Marc de l'Aigua, i la guia per fixar els cabals ecològics que han de circular pels rius europeus.
- Impulsar mesures que fomentin models de producció i consum que ens permetin frenar el volum creixent d'envasos, una gestió eficient i optimitzada dels recursos i la minimització en la producció de residus i impactes ambientals associat a la seva gestió.
- Impulsar sistemes de devolució, dipòsit i retorn (SDDR) d'envasos, després d'avaluar i testar la seva viabilitat d'implantació.

- Exigir la derogació de les modificacions normatives que han reduït les competències de la Generalitat en matèria de medi ambient i han materialitzat un model d'estat més centralitzat (Projecte de llei de parcs nacionals, Ley de Montes, patrimoni natural i biodiversitat, costes, avaluació ambiental, etc.).
- Reclamar la distribució territorial entre les comunitats autònomes i l'increment de les partides destinades a conservació i protecció del medi natural.
- Impulsar mesures tendents a preservar i recuperar els ecosistemes marins del Mediterrani i a millorar la seva situació en general, l'avaluació dels impactes, l'anàlisi de vulnerabilitat i les mesures d'adaptació dels citats ecosistemes al canvi climàtic.
- Reclamar que es portin a terme les inversions en infraestructures ambientals i s'executin els projectes d'obres de millora (platges, litoral, passeigs marítims, camins de ronda i passeigs fluvials) que Catalunya necessita i que encara depenen de l'Estat.

UNA ADMINISTRACIÓ AL SERVEI DELS CIUTADANS

ADMINISTRACIÓ PÚBLICA I CIUTADANIA

L'aplicació de l'art. 155 de la Constitució pactada per PP, PSOE i C's va ser il·legal i serà il·legal si es torna a aplicar

El gran projecte d'Espanya per Catalunya per la propera legislatura és, per PP, CS, VOX i PSOE, l'aplicació de l'art.155 a Catalunya, altra vegada amb l'objectiu de treure'ns competències i autogovern en benefici de la més estricta de les centralitzacions. Això no és un projecte de país per Catalunya, però és el projecte de l'Estat espanyol.

- Rebutgem de ple que el Senat espanyol pugui tornar a aplicar l'art.155 a Catalunya i suplantar la voluntat dels catalans. Mantenim que l'aplicació que va fer el Govern PP del art.155, amb el suport de socialistes i Ciudadanos, va ser il·legal, il·legítima i amb un impacte nefast sobre l'activitat de les administracions públiques catalanes i espanyoles (la inestabilitat de 4 eleccions en 4 anys i de mesos i mesos amb un govern en funcions a l'Estat n'és la prova més evident) . Aplicar l'art.155 és:
 - Il·legal, perquè l'art.155 de la Constitució del 78 diu que, sota determinades circumstàncies, el Govern estatal pot “donar instruccions” a la Generalitat, però en cap cas contempla la possibilitat de destituir el Govern i dissoldre el Parlament electe!
 - Il·legítim, perquè en cap cas contempla que els partits estatals, des del Senat, puguin suplantar la voluntat dels electors catalans al Parlament.
 - I nefast per a les administracions catalanes, perquè en cap cas contempla la possibilitat de suspendre l'autonomia, paraitzar la Generalitat, impedir l'aprovació del pressupost, amb el que això suposa sobre l'activitat de la pròpia Generalitat, de les administracions locals i de moltes institucions que treballen amb recursos públics.
- Recordar que no és el primer cop que des de l'Estat se suplanta la voluntat dels catalans i es fa una interpretació de la llei a mida de la voluntat de les institucions de l'Estat i no dels catalans. En la Sentència del TC contra l'Estatut de 2006 les institucions de l'Estat ja van imposar la seva voluntat per davant de la voluntat dels electors. Llavors van canviar el contingut de l'Estatut pactat i aprovat en referèndum per la voluntat d'un Tribunal molt polititzat (dret a mida). Espanya va trencar el pacte amb Catalunya. Avui, l'Estatut vigent, no l'ha aprovat ni el Parlament, ni les Corts, ni els ciutadans. Quina legitimitat té?
- Amb l'aplicació del art.155CE l'Estat es va tornar a fer el dret a mida, va suspendre l'autonomia de Catalunya i, per decisió del Senat, amb majoria del PP i suport de socialistes i Ciudadanos, va fer col·lapsar el propi estat de dret, aprovant allò que no tenia legitimitat per aprovar. La Causa Especial número: 20907/2017 del Tribunal Suprem d'Espanya, és a dir el judici als presos polítics empresonats, mostra la continuació d'aquell col·lapse.

L'impacte de l'aplicació del art.155 CE sobre l'administració de la Generalitat

L'impacte d'aquella decisió d'aplicar el 155 CE, a la manera que ho va fer el Senat, més enllà de les greus conseqüències polítiques comentades, va ser molt rellevant respecte el funcionament de l'administració. En xifres:

- 1.800 M€ d'afectació econòmica en els pressupostos de la Generalitat per pèrdua, bloqueig o endarreriment
- 130 M€ de pèrdua directa
- 234 treballadors públics cessats
- 15,5 M€ bloquejats per a serveis d'atenció a la infància i adolescència
- 1.057 entitats de l'àmbit social afectades per la paralització de subvencions
- 250 M€ destinats a la promoció de l'habitatge social aturats
- 46 iniciatives legislatives paralitzades

A aquesta realitat hi hem d'afegir altres temes, que no tenen res a veure amb l'aplicació de l'art. 155, però que demostren una discrecionalitat absoluta de l'Estat i del seu govern per a decidir unilateralment qüestions que afecten directament al bon funcionament de l'administració i de les institucions catalanes. Per exemple:

- Fa 6 anys que s'havia d'haver revisat el sistema de finançament de la Generalitat i no s'ha fet;
- Des de molt abans s'havia d'haver revisat el finançament de les administracions locals i no s'ha fet;
- L'Administració General de l'Estat, en els darrers 4 anys, unilateralment ha deixat d'executar un terç de la minsa inversió que havia pressupostat per Catalunya;
- L'Administració de l'Estat, també unilateralment, des de 2012 ha deixat de pagar la part que li corresponia del finançament de la dependència o del finançament de despeses de llars d'infants o dels fons per a la integració de persones immigrades, entre molts d'altres.

Són molts diners que l'Estat havia d'haver transferit a Catalunya i, unilateralment, no ho ha fet. Masses decisions que els governs de l'Estat prenen unilateralment i de manera habitual, com per a seguir amenaçant amb noves suspensions de l'autonomia. La conclusió és clara, ja fa molts anys que els governs centrals actuen amb deslleialtat i potència respecte a les administracions catalanes.

- Vistos el balanç de l'actuació unilateral i continuada dels governs de l'Estat respecte a Catalunya en relació a l'aplicació del art.155; el cúmul de decisions unilaterals pressupostàries que any rere any pren l'Estat i que perjudiquen Catalunya; vista la deslleialtat de l'Estat en un tema tan important com va ser la imposició d'un Estatut modificat (el qual no ha estat votat pels catalans ni pels nostres representants); urgeix emprendre amb urgència el diàleg bilateral Catalunya – Estat per acordar els termes en els quals els catalans han de tenir la oportunitat de decidir el seu futur.
- L'Estat espanyol és deslleial amb Catalunya, ha trencat les regles de joc, cal ser valents almenys per demanar als catalans si estan d'acord amb el centralisme imposat unilateralment per l'Estat sobre Catalunya, o si el que toca és l'autodeterminació.

L'aplicació de l'art.155 CE sobre l'administració local catalana

Els efectes de la intervenció de l'Administració General de l'Estat mitjançant l'aplicació de l'article 155 CE i la intervenció de les finances van tenir un abast molt ampli i van afectar tots els àmbits de l'administració catalana. Lluny d'actuar en exclusiva sobre la Generalitat, les mesures adoptades per l'Estat espanyol van impactar de ple amb danys i greus conseqüències sobre els ens locals: suspensió de la convocatòria de subvencions i de contractes programa, paralització de licitacions de convenis i acords de col·laboració, impossibilitat de contractació de nou personal, entre d'altres.

Denunciar el bloqueig del superàvit dels ajuntaments

Alhora, i des de ja fa molts anys, des del Govern de l'Estat s'ha aprofitat la greu crisi econòmica per intervenir en els ajuntaments i en els governs autonòmics, fent recaure sobre aquestes administracions més pressió en la reducció del dèficit sense tenir en compte que presten els serveis més bàsics, especialment els de caràcter social.

Constatem que l'Estat ha utilitzat la crisi per centralitzar i per a reglamentar en excés, per a posar límits i a ser coercitiu amb els ajuntaments, en comptes d'estimular i donar marge a les iniciatives municipals. Dos exemples: primer, mentre que les administracions autonòmica i local han reduït la seva despesa de forma clara i contundent, l'administració central l'ha incrementada.

Segon exemple, des de 2012 les administracions locals del conjunt de l'Estat han acumulat prop de 33.000 milions d'euros de superàvits que no poden gastar en projectes municipals de caràcter social o econòmic, siguin projectes d'habitatge o plans d'ocupació local o projectes d'inversió, ja que ho impedeix la llei d'estabilitat pressupostària. D'aquests, uns 25.000 milions d'euros estan en dipòsits bancaris. Per complir amb els compromisos europeus de dèficit, l'Estat ha preferit bloquejar el superàvit dels ajuntaments abans que reduir la despesa de l'administració central.

- Urgeix canviar la llei d'estabilitat pressupostària per a flexibilitzar-la i fer possible que els ajuntaments puguin destinar els seus superàvits a projectes socials i econòmics.

Reivindiquem la competència de la Generalitat en administracions locals

Per aconseguir un marc favorable a desenvolupar les polítiques públiques i el bon funcionament de les institucions és important que l'Estat no interfereixi en el funcionament de l'Administració catalana, d'acord amb l'autonomia i les competències d'autoorganització previstes a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

En aquest sentit, aquelles lleis, decisions que impliquin la centralització de l'activitat administrativa, que afectin el ple funcionament i organització de l'Administració catalana o bé totes aquelles lleis rígides que no deixen lloc al desenvolupament autonòmic són un fre per poder tenir una administració de qualitat.

El catalanisme ha defensat sempre les seves institucions. Ara és el moment de recuperar-ne la potencialitat plena, especialment de la Generalitat de Catalunya i els ens locals del país com a actors principals i aliats i com a motor de creixement social, econòmic i representatiu del nostre país.

- Els ajuntaments són una peça bàsica en la gestió de l'estat del benestar per la seva proximitat i agilitat en la resposta a les demandes i necessitats que planteja la ciutadania.
- Cal dotar-los dels instruments i dels recursos adequats, així com d'eines de col·laboració i coresponsabilització entre elles, per tal de dimensionar correctament l'organització que presta els serveis, adaptant-se a les realitats territorials i a les demandes ciutadanes.

Derogar la Llei de Reforma i Sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL)

- Exigir la derogació de la Llei de Reforma i Sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL). Aquesta llei limita l'autonomia local i mostra el desconeixement de la realitat local. Es va fer d'esquena al món local i ha estat recorreguda al Tribunal Constitucional per més de 850 municipis de Catalunya.
- La revisió i millora del finançament local i la recuperació de la seva autonomia local.
- La modificació de la llei d'estabilitat pressupostària perquè els ajuntaments puguin tenir plena capacitat en l'exercici de les seves competències i, en especial, en el disseny i execució dels seus pressupostos i inversions.
- El retorn al Govern de Catalunya de les eines necessàries per fer front a les necessitats dels ens locals en relació amb el dèficit del personal funcionari d'Administració local amb habilitació de caràcter nacional (FHN), com ara el desenvolupament del Registre català de personal FHN, la creació d'una borsa d'interins en l'àmbit de Catalunya per a la provisió de llocs reservats a personal FHN i la publicació del llistat de places relatives a personal FHN.
- Plantejarem la recuperació de la Cooperación Económica Local de l'estat que va anar davallant progressivament des de l'any 2002 per passar a 0 a partir de l'any 2012.
- En la revisió del finançament local, l'estat ha de compensar als ajuntaments per les pèrdues fiscals que els ha suposat la modificació del Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana quan la transmissió no comporta plusvàlua.

L'ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA

L'Administració de justícia, que és una peça clau en tot estat de dret, a l'Estat espanyol necessita un canvi profund. Avui la ciutadania percep la justícia com a administració partidista i allunyada de la imprescindible independència judicial. A tot això, en els últims anys, diverses organitzacions i institucions internacionals com el Consell d'Europa o la Comissió Europea també ho han posat de manifest, alertant l'Estat espanyol de la necessitat d'abordar reformes per garantir la independència judicial i la lluita contra la corrupció. És evident que en un futur estat català la independència de la justícia i de les seves institucions serà una prioritat. Fins aquell moment cal vetllar també per:

- Garantir la independència dels vocals del Consejo General del Poder Judicial i dels membres del Tribunal Constitucional. És un element imprescindible d'un Estat de Dret i una qüestió bàsica perquè els plantejaments ideològics del partit en el Govern no mediatitzin ni condicionin –com passa ara- la independència de les resolucions dels més alts òrgans judicials.
- Exigir la dedicació exclusiva de tots els vocals del Consell General del Poder i que els membres de les més altes instàncies judicials siguin candidats de consens que persegueixin la imparcialitat de l'òrgan. A l'Estat espanyol això és possible si han d'obtenir 13 vots per nomenar magistrats del Tribunal Suprem, presidents dels tribunals superiors de justícia i presidents de les audiències provincials i 11 vots en la resta de nomenaments.
- Derogar la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la qual ha convertit a aquest Tribunal en òrgan judicial i executor de les seves pròpies sentències, qüestió que res té a veure amb la independència judicial.
- Derogar el termini màxim de 6 mesos previst per a la instrucció en la Llei d'Enjudiciament Criminal.
- Disposar d'un registre dels grups d'interès o lobbies, davant les institucions parlamentàries i davant l'administració, acompanyat d'un codi de conducta amb la finalitat de que qualsevol interessat pugui conèixer la denominada “petjada legislativa”.
- Preservar el secret de les actuacions judicials per tal d'afavorir el dret de tot encausat a un judici amb totes les garanties. Preservar el dret a la informació dels mitjans de comunicació, mitjançant un sistema de comunicació emès per la pròpia administració de justícia, evitant processos paral·lels mediàtics i filtracions que perjudiquen el correcte funcionament dels processos.
- Modificar el Codi Penal per combatre la reiterada reincidència en els furts. Cal gravar la multireincidència amb penes privatives de llibertat. Es tracta de fer front al clima d'inseguretat ciutadana que genera l'activitat delictiva d'unes poques persones que, per la seva reincidència, són detingudes i alliberades reiteradament pels cossos de seguretat, sense més pena que una sanció.

Volem ser estat, entre altres raons, per les traves que sempre ha posat l'Estat espanyol al desenvolupament institucional de Catalunya. L'exemple més eloqüent és el de l'Estatut, el vigent no ha estat aprovat pel Parlament de Catalunya, ni pel Congrés, ni pel Senat, ni avalat pels ciutadans de Catalunya, és un Estatut "il·legítim", una obra acadèmica d'un Tribunal Constitucional caducat, que no han ratificat ni els electors ni els representants dels electors. Per això manifestem que:

- L'Estatut de Catalunya no té la legitimitat democràtica que hauria de tenir
- Un Estatut no ha de poder ser sotmès a dictàmens del Tribunal Constitucional si ha estat sotmès a referèndum, ja que la decisió directa dels electors, a través del referèndum, no pot tenir instància superior que la pugui esmenar.

I no solament l'Estatut ha estat retallat, són moltes altres les competències que l'Estatut vigent contempla i que l'Estat espanyol s'ha negat a desenvolupar. Per exemple:

- La creació del Consell de Justícia de Catalunya, d'acord amb els articles 97 al 100 de l'EAC.
- L'ampliació de competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, fent que sigui el tribunal d'última instància jurisdiccional a Catalunya en tots els ordres jurisdiccionals (art. 95 de l'EAC).
- Garantir els drets lingüístics dels catalans en les seves relacions amb l'Administració de justícia. El coneixement de la llengua catalana i el dret propi de Catalunya ha de ser considerat un requisit per a la prestació de serveis a Catalunya. Així mateix, cal reconèixer la plena validesa i eficàcia de les actuacions judicials realitzades i dels documents presentats en català.
- El traspàs integral del personal de l'Administració de justícia, d'acord amb l'article 103 de l'Estatut, que la Llei Orgànica del Poder Judicial no permet.
- El traspàs de les funcions, els serveis i els mitjans del Departament de Barcelona de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses; i el del Cos de Metges Forenses a Catalunya; el del cos de lletrats de l'Administració de Justícia i la supressió del caràcter estatal del cos.
- La decisió catalana en la política de demarcació i planta judicial, respecte a la constitució de jutjats i tribunals i la delimitació del seu àmbit territorial de competències; o també en la decisió de separació de les jurisdiccions dels partits judicials com és el cas dels de Gavà, Manresa i Vilanova i la Geltrú o de jutjats mercantils a Catalunya d'acord amb la nostra estructura econòmica, poblacional i de volum d'assumptes, la qual cosa significa la seva implantació a ciutats com ara, Sabadell, Terrassa, Granollers, Sant Feliu, entre d'altres.
- El menysteniment de la Llei del Registre Civil, que envaeix competències reconegudes a l'article 147 de l'EAC, en atribuir les funcions registrals als registradors mercantils i alhora suprimir la major part de les oficines, oblidant que Catalunya té competències per poder determinar el nombre i la seu de les oficines del registre civil.
- La limitació de les competències atorgades als jutjats de pau, malgrat que Catalunya considerem que s'han d'ampliar.
- L'Estat ha de transferir a la Generalitat les quantitats corresponents als ingressos procedents de les taxes judicials estatals, recaptades per l'Estat a Catalunya, o per transferir la titularitat dels comptes de dipòsits i consignacions judicials i dels seus rendiments, ja que és la Generalitat qui gestiona les competències en matèria d'administració de justícia.

Des de la perspectiva de respecte dels drets humans i en les responsabilitats de reinserció que també han de tenir les decisions de l'administració de justícia, el nostre model de societat considera necessari:

- Derogar la presó permanent revisable que la majoria del Partit Popular va introduir al reformar el Codi Penal que, la qual pot equivaldre a una cadena perpètua, vulnerant els principis de reinserció que ha de tenir qualsevol mesura de presó.
- Derogar la darrera modificació de la Llei de la justícia universal que impossibilita fer front a les lesions de drets que han patit ciutadans a l'estranger.

Més enllà de reivindicar una altre model d'independència judicial i de justícia, ens cal millorar la seva gestió, en masses ocasions excessivament lenta, en altres permetent la instrumentalització política de la justícia. Hi hauran de participar tots els operadors jurídics, partits polítics, sindicats, professionals de la justícia i altres organitzacions a través d'un diàleg permanent. Això requereix:

- Garantir que no es produeixin filtracions interessades en els processos judicials amb l'objectiu d'evitar relats que generen judicis mediàtics paral·lels que res tenen a veure amb l'acció imparcial de la justícia, tal com estem podent comprovar ara mateix, en vigílies de les eleccions del 10N amb els independentistes detinguts.
- Accelerar la posada al dia en l'ús de les noves tecnologies a l'Administració de justícia, i especialment quant a les comunicacions i notificacions electròniques entre els operadors jurídics i els ciutadans, fomentant l'accés al sistema mitjançant mecanismes que permetin l'adequada interoperabilitat amb altres sistemes.
- Incrementar els recursos humans i materials per a donar resposta àgil a les demandes que la societat fa a l'administració de justícia, ja que la lentitud en els processos judicials és una altra de les principals assignatures pendents que tenim en la nostra democràcia. El Tribunal Europeu de Drets Humans estableix que un procés judicial que duri més de cinc anys és contrari al dret a un judici just.

Pel que fa a reformes específiques que cal abordar:

- En relació als delictes d'abusos comesos contra menors, el codi penal ha d'establir que la data d'inici de prescripció del delicte, avui establerta en el moment en que el menor compleix els 18 anys de majoria d'edat, s'ajorni fins que la víctima compleixi 30 anys.
- En la mateixa línia considerem necessari articular un projecte de Llei Integral de Protecció als menors per casos d'abusos sexuals i maltractaments, que, en línia amb les normatives contra la violència de gènere, abordi les accions de detecció, prevenció i denúncia dels delictes d'abusos contra menors i contempli l'enjudiciament especialitzat i específic dels mateixos per jutjats especialitzats.
- En relació al dret de les persones a morir dignament, el Parlament de Catalunya ja va fer seva una Proposició de Llei orgànica presentada pel Parlament de Catalunya per a la despenalització de l'eutanàsia, a la qual donem suport.
- I si es poden resoldre els conflictes judicials abans d'arribar als tribunals, millor. Per això promovem la resolució de conflictes a través de la mediació i l'arbitratge per ser aquesta una via basada en el diàleg entre les parts i de coresponsabilització en la seva resolució, amb resultats que sovint poden ser més ràpids, econòmics i satisfactoris per les parts que els derivats de sentència judicial.

- En relació als col·legis professionals, estem compromesos en la tasca i funció que realitzen ja que són garantia de la qualitat del servei, de formació i actualització dels seus col·legiats, que vetllen per la deontologia del col·lectiu, la qual cosa reverteix en més i millors garanties en el ciutadà. Ens oposem a qualsevol intent d'harmonització de la legislació de serveis i col·legis professionals que no garanteixi les actuals funcions col·legials.
- En matèria de fundacions i associacions, l'Estat espanyol en els darrers anys ha vingut impulsant una dinàmica normativa rígida i centralitzadora que limita la seva activitat. Donem ple suport a aquestes entitats que conformen un dens teixit de la societat catalana i per això cal articular noves mesures de foment i estímul del mecenatge i de participació ciutadana en entitats civils.

SEGURETAT I DEFENSA

Una de les essències de l'estat del benestar és la seguretat. Sense seguretat no hi ha llibertat. La seguretat ha de ser efectiva, preventiva, no invasiva i eficaç. Les polítiques de seguretat i defensa s'han de basar en principis i valors democràtics com la transparència i la col·laboració amb les altres institucions que tenen competència en seguretat. A Catalunya és el cos de Mossos d'Esquadra el responsable d'exercir totes les funcions pròpies d'un cos de policia.

Davant els reptes globals i locals, necessitem una resposta coordinada de la policia catalana amb les altres forces de seguretat de l'Estat i internacionals, especialment en la gestió de riscos, crisis i resiliències a tots els nivells, si bé prioritant el respecte en tot moment dels drets fonamentals.

- Defensem una política de seguretat i defensa en favor de la promoció de la pau, la ciberseguretat i la cooperació.
- Seguirem reclamant que l'Estat els 800 MEUR per al finançament dels Mossos d'Esquadra, acordats per la Junta de Seguretat, però no pagats.
- És necessari la cooperació per afrontar amb plenes garanties els reptes de seguretat, els que plantegen les noves formes de criminalitat o l'amenaça de caràcter terrorista per tal d'implantar estratègies de prevenció, investigació i reacció. L'actualització de les lleis de policia i d'emergències s'hauran de fer per a permetre un treball integral de les emergències i coordinat amb altres actors de la seguretat, també de les empreses i col·lectius professionals i ciutadans.
- Entenem la seguretat com un servei que garanteix el benestar de les persones, els drets dels ciutadans i la democràcia de les seves institucions i considerem important el reconeixement del Cos dels Mossos d'Esquadra i dels bombers, l'impuls dels cossos operatius i la coordinació amb els cossos estatals i internacionals.
- Promourem una visió inclusiva de la seguretat des del respecte als valors humans i als drets de la ciutadania amb respecte escrupolós dels principis democràtics. Dedicar una especial atenció als col·lectius més vulnerables, al dret a l'espai públic i a la garantia de la seguretat en la vida quotidiana com la seguretat de la llar, la mobilitat segura o la seguretat en el lleure.

Amb els governs del PP, sota la bandera d'una pretesa seguretat, a l'Estat espanyol s'ha aprovat vulnerar drets fonamentals i s'han limitat les capacitats de Catalunya en matèria de seguretat.

- Hi ha una llei de Seguretat Ciutadana, l'anomenada Llei Mordassa, que vulnera drets fonamentals, com en els casos de les devolucions d'immigrants en calent o la prohibició de determinats drets de reunió i manifestació. El PSOE es va comprometre a derogar-la, però no ho ha fet. En el futur immediat, cal fer-ho.

- Hi ha una Estrategia de Seguridad Nacional espanyola que no respecta les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de seguretat pública. No és admissible.
- Hi ha unes competències que l'Estat hauria d'haver traspasat a la Generalitat i que no ha fet. Per exemple, sobre l'ordenació i regulació de la seguretat privada, les quals s'haurien d'orientar cap a una integració en el sistema de seguretat pública de Catalunya sobre la base d'una major complementarietat.
- També les competències sobre salvament marítim corresponen a la Generalitat.

Malgrat estar en alerta 4 sobre 5 en relació a la possibilitat de patir un atac terrorista, des de l'Estat durant molt de temps s'ha limitat l'accés del mossos d'esquadra a les bases de dades internacionals.

- Els mossos són la policia integral de Catalunya i per tant han de poder tenir ple accés a les bases de dades policials internacionals, per això, s'han d'incloure dins les Bases Policials Internacionals, fent-los partícips com a membres de ple dret en tots els organismes internacionals, per tal de poder fer front a totes les amenaces, com a policia integral de Catalunya.
- En relació amb el bioterrorisme cal articular una estratègia ambiciosa que incorpori la revisió i l'actualització de l'inventari de medicaments, equips i vacunes disponibles en el marc de la política antiterrorista.
- En l'àmbit de trànsit i seguretat viària, la Generalitat fa molts anys que és responsable de la seva gestió, tanmateix, l'Estat s'ha reservat funcions que sens dubte també ha de gestionar la Generalitat.
- És el cas del control de la matriculació; de l'expedició de permisos o llicències de circulació; de la capacitat per autoritzar transferències, duplicats i baixes de vehicles; de la competència per poder fixar la velocitat a totes les carreteres; de la gestió sobre la pèrdua i l'administració i la devolució de punts del carnet de conduir o sobre el traspàs del registre de vehicles de la inspecció tècnica de vehicles.
- Els continuats problemes que s'han produït en els darrers anys en relació a l'ajornament d'exàmens per a l'obtenció del carnet de conduir és un exemple ben evident de mal funcionament de l'administració territorial de l'Estat a Catalunya.
- En seguretat vial, ens cal una normativa específica relativa a l'ús dels nous vehicles de mobilitat personal (VMP) en la via pública que sigui la base jurídica de referència per les noves modalitats de mobilitat personal i que estableixi quins d'aquests vehicles han de disposar d'una assegurança obligatòria enfront de tercers.
- En matèria de defensa cal una triple actuació:
- Impulsar una més alta interrelació amb els exercits dels països membres de la UE amb l'objectiu d'enfortir la política comú de seguretat i defensa i d'avançar cap a la consolidació d'un exercit europeu.
- Revisar en profunditat el model de Defensa i els seus programes especials d'armament. El Ministeri de Defensa, com tots els ministeris, ha de complir la Llei general pressupostària i les lleis que regulen a Europa l'estabilitat pressupostària.
- No és admissible que a Espanya, el Ministeri de defensa acordi i decideixi els seus programes armamentistes amb opacitat, a banda de la legislació vigent i assumint compromisos de gran magnitud pressupostària a molt llarg termini i a banda de la normalitat pressupostària.

- El compromís de no exportació de material de defensa, altre material o productes i tecnologies de doble ús a països on es violen els Drets Humans i es cometi o faciliti una violació greu del Dret Internacional, tal com hem denunciat en la darrera legislatura amb el cas de les exportacions a Aràbia Saudita.

Adicionalment promourem:

- El traspàs urgent dels equipaments de la caserna del Bruc a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat de Catalunya amb l'objectiu de destinar-lo a la universitat, a habitatge social o a d'altres equipaments cívics, socials i de recerca que la ciutat necessita. No té sentit que en ple segle XXI hi hagi un gran equipament de defensa enmig de la ciutat de Barcelona, allotjant unitats d'infanteria i un arxiu de la Regió Militar Pirinenca que podrien situar-se en molts altres indrets, quan aquests equipaments podrien tenir usos molt més prioritaris per a la ciutat i el país.

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fins el 2014 la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) tenia dos múltiples. Cada múltiple dóna capacitat per emetre 4 canals de definició estàndard. Un dels múltiples emetia TV3, el Súper 3 – 33, el 3/24 i Esport3, mentre que a l'altre emetia TV3 en alta definició i deixava espai per la reciprocitat amb la televisió de les Illes Balears i la televisió valenciana. Amb la retirada del segon múltiple, el Govern d'Espanya va anar en contra de la televisió pública catalana i de la llengua catalana i va obligar a la CCMA a haver de llogar en primera instància espai radioelèctric per poder emetre TV3 HD, i en posterioritat, ha hagut de comprimir l'espai en el seu múltiple per poder seguir emetent el seu canal en HD, que en un futur proper serà televisió en ultra alta definició (UHD).

Per tot això,

- La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ha de recuperar el múltiple que li va ser retirat.
- Promoure la iniciativa "Televisió sense fronteres" pretén garantir la recepció directa de les emissions de radio i televisió en català en els territoris amb els quals compartim llengua, amb l'objectiu de promocionar i protegir els espais de comunicació del català.
- La presència del català en els mitjans de comunicació d'abast estatal, públics i privats, és escassa o nul·la. El Govern espanyol va reduir l'espai de comunicació català i va limitar les emissions de TV3 i Catalunya Ràdio només a Catalunya, fent-les fora de l'àmbit lingüístic de les terres de llengua i cultura catalanes.
- Potenciar la presència del català als mitjans de comunicació d'abast estatal.

CATALUNYA I LES POLÍTIQUES EUROPEA I EXTERIOR

Catalunya, com qualsevol país normal, ha de poder garantir la seva presència al món en tots els àmbits d'actuació —institucional, econòmic, social, cultural, esportiu— en defensa dels interessos dels catalans i en defensa de la nostra participació en la construcció d'una Europa més forta, democràtica, amb menys desigualtats i més sostenible.

- Ens manifestem per una presència de Catalunya en l'àmbit internacional caracteritzada pel seu compromís envers un món més lliure, just i en pau, compromès amb els principis democràtics essencials. Per aquest motiu, considerem la defensa, la protecció i la garantia dels drets humans, individuals i col·lectius com un eix nuclear de la política exterior del nostre país.

- La Unió Europea, els principals països socis i aliats al món i a Europa, així com el conjunt d'organitzacions internacionals de les quals Catalunya forma part a través d'Espanya, han d'arribar a reconèixer el dret d'autodeterminació de Catalunya i la seva voluntat d'esdevenir un estat independent, d'acord amb el mandat expressat per la ciutadania de Catalunya en les eleccions al Parlament de Catalunya.
- Defensem un model d'Europa dels pobles i dels ciutadans, que avanci en el model federal, que afavoreixi una integració creixent, en base al model comunitari i a les institucions, en particular: Comissió Europea i Parlament Europeu. La llengua catalana ha de tenir la consideració de llengua de Tractat i de treball a la Unió Europea, en igualtat amb la resta de llengües oficials de la UE.
- Seguirem treballant per una Unió Europea més democràtica i transparent, amb un clar lideratge polític i econòmic al món. Cal complementar el mercat interior de la Unió Europea amb una defensa específica del manteniment i l'enfortiment de les quatre llibertats que el defineixen, en especial de la llibertat de moviment de persones i, per tant, de l'Acord de Schengen.
- Defensarem que una Europa que defensi el dret a l'autodeterminació com a mètode democràtic capaç de resoldre conflictes territorials, serà una Europa més forta en la seva dimensió geopolítica i serà capaç d'exportar el model escocès i català a altres indrets del món com a models d'èxit. El suport europeu a l'autodeterminació dels pobles doncs, és la millor manera de construir un món més democràtic, més pacífic i per tant més europeu.
- Respectarem la voluntat dels ciutadans i representants britànics, sigui la que sigui, malgrat que lamentem la marxa del Regne Unit de la Unió Europea per la seva vocació democràtic i liberal.
- Defensarem el Pla activat per la Generalitat de Catalunya i la creació de la "Finestreta Brexit" per minimitzar els efectes del Brexit sobre les empreses catalanes que exporten, importen o que tenen una filial al Regne Unit, amb l'objectiu de sensibilitzar-les perquè preparin plans d'emergència i per a prestar-los un assessorament personalitzat davant els dubtes o problemes que els hi puguin sorgir en el procés de sortida d'aquell estat de la Unió Europea (UE)
- Malgrat les tradicionals reticències del Ministeri d'Exteriors a col·laborar amb l'administració catalana, demanarem a l'Estat el màxim suport a la Generalitat per al desenvolupament d'aquesta iniciativa de la "Finestreta Brexit" i per a donar àgil resposta a les demandes que des de la mateixa es plantegin al Govern de l'Estat.
- Si s'escau, donarem suport a Escòcia en la seva voluntat de mantenir-se a la Unió Europea, mitjançant un segon referèndum d'independència i posterior reintegració a la Unió Europea mitjançant un procediment ràpid de re-integració.
- Reclamarem al govern espanyol el respecte permanent per la voluntat democràtica del poble de Gibraltar i que es mantinguin les millors relacions possibles amb el govern del penyal.
- Continuarem defensant el nostre compromís inequívoc amb una política ambiciosa de veïnatge de la Unió Europea, molt especialment en la seva vessant sud al Mediterrani. Cal reforçar la Unió per la Mediterrània, que té la seu de la seva secretaria a Barcelona i l'objectiu de la qual és impulsar projectes d'àmbit regional per tal de millorar les condicions de vida dels ciutadans de la ribera sud de la Mediterrània, així com acompanyar els processos de transició i democratització d'aquests països.

- Continuarem treballant per reforçar el caràcter comú de la política exterior i de seguretat de la Unió Europea amb l'objectiu que Europa sigui capaç d'actuar al món amb una sola veu, tant diplomàticament com davant d'organismes internacionals. En aquest sentit, donarem suport a la proposta que els països de la UE adoptin una sola veu al Consell de Seguretat de Nacions Unides o racionalitzin els seus recursos diplomàtics a l'exterior a través de les delegacions de la UE en països tercers.
- Continuarem treballant amb l'objectiu que les institucions europees reforcin la governança econòmica de la Unió, flexibilitzin els objectius de dèficit condicionat a les reformes estructurals i la participació al Fons Europeu d'Inversions Estratègiques; i avancin en l'harmonització de les seves polítiques fiscals. Reclamarem que Catalunya tingui interlocució directa amb les institucions europees i que els esforços per contenir el dèficit públic no se centrifugin cap a les administracions regionals i locals.
- Reclamem que les institucions europees centrin els seus esforços en l'adequat compliment de la legislació europea per part de l'estat espanyol, que actualment és l'Estat amb més expedients sancionadors té oberts. Ens comprometem a fer un seguiment d'aquests incompliments de la llei europea, que sovint perjudiquen les PIMEs i els consumidors.
- Des de la perspectiva de la política exterior espanyola, no és admissible l'obsessió, de l'Estat i els seus governs, de voler anul·lar la presència exterior de Catalunya al món com a prioritat de la seva política exterior i de les seves ambaixades.
- Ens manifestem per la urgent necessitat de racionalitzar i donar transparència a la política exterior espanyola. En un estat europeu la solidesa de la democràcia no es defensa amb dossiers i informes de les ambaixades, ni amb la prohibició de conferències, sinó practicant la democràcia; la independència dels poders judicials no es defensa amb comunicats dels serveis exteriors, sinó amb reformes dràstiques que la facin creïble davant altres sistemes judicials amb alta tradició d'independència judicial i de democràcia; el respecte als drets fonamentals no es fa amb argumentaris que contraprogramin les denúncies, sinó amb mesures legislatives que donin resposta a les denúncies i sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans.
- Seguirem exigint al govern espanyol que no utilitzi la diplomàcia per justificar l'empresonament i l'exili de líders polítics i socials independentistes i que no utilitzi pressupostos i institucions de l'Estat, com ara "España Global" per mentir sobre Catalunya.
- La política exterior ha de donar prioritat a la defensa dels interessos dels ciutadans i de les empreses de l'estat al món; i mentre Catalunya segueixi pagant impostos a l'Estat, la política exterior d'Espanya també ha de donar ple suport als interessos socials, econòmics culturals i institucionals de Catalunya, en comptes de combatre'ls.
- Avui la llei electoral espanyola no té la capacitat de garantir el dret de vot dels ciutadans espanyols que viuen a l'exterior, tal com s'ha demostrat repetidament, tant a les eleccions generals com a les eleccions al Parlament. Aquesta sí que hauria d'haver estat una prioritat de democràcia, pels governs de l'Estat i en canvi, no ho ha sigut.
- Defensem la legislació aprovada pel Parlament de Catalunya sobre afers exteriors i relacions amb la UE i rebutgem la vigent llei dels servei exterior espanyola.

En el cas que Catalunya esdevingui estat, donarem suport:

- A les institucions catalanes en la petició d'adhesió al sistema de les Nacions Unides, amb l'objectiu de respectar i mantenir tots els compromisos i obligacions internacionals contrets pel Regne d'Espanya i que actualment estan en vigor a Catalunya. També donarem suport als procediments apropiats perquè Catalunya s'integri en les principals organitzacions internacionals de les quals és membre actualment a través de l'Estat espanyol, prioritzant el Consell d'Europa i l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació per a Europa, entre d'altres.
- A les propostes d'adhesió o successió que les institucions catalanes plantegin en la condició de part dels més de 3.200 tractats bilaterals i multilaterals celebrats per l'Estat espanyol i que conformen el gruix de dret internacional que els ciutadans de Catalunya volem mantenir.
- A les institucions catalanes en els processos d'adhesió a les principals institucions econòmiques i financeres a escala internacional i regional.
- A les institucions catalanes en les negociacions amb les institucions espanyoles sobre el repartiment d'actius i passius a través de la valoració i quantificació d'aquells béns i serveis de l'Estat a l'exterior.

Mentre els catalans seguim pagant els nostres impostos a l'Estat espanyol:

- Manifestem la necessitat d'intensificar les relacions polítiques, institucionals, comercials, empresarials i culturals amb Amèrica del Nord, Amèrica Llatina, l'Àsia i l'Àfrica, en especial amb aquells països amb els quals existeixi una major relació per part dels ciutadans i les empreses de Catalunya.
- Les institucions catalanes han de participar en les reunions de l'Estat al Consell de Ministres de la UE i al COREPER, en especial en aquelles reunions del Consell on es prenguin decisions sobre àmbits competencials de les institucions catalanes.
- Les institucions catalanes han de poder maximitzar la seva participació en fons europeus, com ara el FEDER o el FSE i gestionar-los de naturalesa descentralitzada.
- Continuarem defensant el reconeixement de la delegació de la Generalitat davant la UE i el seu representant permanent davant les institucions europees amb vista a un procés continu de reforçament d'aquesta estructura i davant dels atacs judicials i polítics perpetrats per l'Estat espanyol.

MILLORAR LA COOPERACIÓ AMB EL DESENVOLUPAMENT

Catalunya sempre s'ha destacat per la seva predisposició a incrementar la seva cooperació amb el desenvolupament. En el conjunt de l'Estat, amb la crisi i el PP, el Govern espanyol va reduir en un 70 % la dotació econòmica anual destinada a cooperació, deixant desatesos programes, iniciatives i milions de persones. Cal revertir aquesta situació, i en aquest sentit:

- Manifestem la nostra voluntat de recuperar l'objectiu de destinar el 0,7 % del PIB a polítiques de cooperació amb el desenvolupament.
- Alhora és necessari revisar les polítiques de cooperació amb la finalitat d'avançar en el trànsit de la política de l'ajuda a la política del desenvolupament. Cap a una política més alineada amb el desenvolupament global.
- A Catalunya cal avançar en l'aplicació de l'Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible de l'ONU. Els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), a diferència dels Objectius del Mil·lenni (ODM), que es referien als països subdesenvolupats, són d'aplicació universal i abracen temàtiques tan importants com la lluita contra la fam, la pobresa, la protecció del medi ambient, el benestar o el desenvolupament econòmic; àmbits que afecten tant la política interna com l'acció exterior.
- Impulsarem en el si de la Unió Europea la entrada en vigor de la Taxa a les Transaccions Financeres amb exempcions per al deute públic i els mercats especialitzats per a PIMEs i de la Taxa Google. Una part dels recursos fiscals que aportis s'ha de destinar a incrementar les dotacions pressupostàries ja existents relatives a programes de cooperació internacional contra la fam, la pobresa i la desigualtat.

DONAR RESPOSTA AL PROBLEMA DELS REFUGIATS

Europa en els darrers anys s'ha vist immersa en una crisi humanitària de refugiats. El paper de l'Estat en aquesta situació ha sigut inexistent. No ha complert el compromís del Consell d'Europa de donar permís d'asil, en dos anys, a 19.499 persones sol·licitants d'asil. Només en va acollir 2.500. Les traves i falta de resposta del govern de l'Estat xoca amb la voluntat de la Generalitat de Catalunya i altres administracions que es van oferir per acollir les persones refugiades.

Les situacions d'emergència viscudes al Mediterrani, com la d'aquest agost, on l'ONG Proactiva Open Arms va estar quasi 20 dies esperant un port segur per desembarcar, reclamarem a l'Estat espanyol que no trigui a reaccionar quinze dies i malament davant una emergència humanitària. En canvi, el Govern de la Generalitat de Catalunya, poques hores després del rescat i davant la negativa del govern italià per oferir un port segur, va oferir els ports de la Generalitat per atracar. Novament, el compromís del Parlament de Catalunya i de la societat catalana en aquest àmbit es referma davant situacions de bloqueig i de crisi humanitària.

Des de Catalunya, volem tenir un paper actiu en l'àmbit de la protecció internacional, desenvolupant mesures que facin plenament vigent la seva solidaritat internacional i l'accés al dret d'asil i la protecció amb les persones perseguides, per qualsevol circumstància.

Les prioritats i mesures per donar resposta a aquest repte que promouem són:

- Garantir el ple respecte als drets humans de les persones migrants i els seus familiars i, en particular, dels sol·licitants d'asil o refugi, d'acord amb els compromisos sobre el dret d'asil signats en la Convenció de Ginebra del 1951.

- Reclamar la interlocució directa entre el govern de Catalunya i la Comissió Europea per tal de poder complir amb els objectius europeus d'acollida de refugiats sense interferència del govern espanyol.
- Treballar per impulsar polítiques en origen i una estratègia europea per donar resposta al repte dels menors no acompanyats i de les nenes i nens víctimes de les xarxes del tràfic de persones.
- Abordar un canvi d'orientació en les polítiques d'asil i d'atenció als refugiats de l'estat, per articular polítiques d'obertura i acollida.
- Treballar per garantir el ple respecte als drets humans de les persones migrants i els seus familiars i, en particular, dels sol·licitants d'asil o refugi.
- L'obligació d'auxili per permetre portar a terra ferma les persones rescatades, sense represàlies penals o administratives.
- Ens manifestem partidaris de la necessitat de contribuir a donar resposta a les necessitats de les persones desplaçades per la guerra i que cerquen refugi i protecció.
- Alhora, denunciem la inactivitat i el incompliment dels compromisos i de la legalitat internacional vigent, per part del Govern espanyol davant la crisi humanitària dels refugiats.
- Cal recuperar el Fons Estatal d'Acollida i Integració (que suposava 43,5M€ per a Catalunya) i respectar les normes del reglament del Fons d'Asil, Migració i Integració (FAMI), que estableixen la necessitat de consensuar els objectius i mecanismes de distribució d'aquests fons. La Generalitat ha de poder gestionar aquests recursos, necessaris per a la realització de programes d'integració.

GOVERNANÇA I REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA

Catalunya sempre ha reclamat governança de proximitat i regeneració democràtica, dues prioritats que ens són irrenunciables i que l'Espanya sorgida de la Constitució del 78 no ha estat capaç d'assumir ni d'oferir a Catalunya.

A mida que han transcorregut els anys, les institucions espanyoles han seguit una evolució retrògrada respecte la maduració de la democràcia; l'esperit de la Constitució del 78 progressivament ha quedat reinterpretat per les forces fàctiques de l'Estat, especialment amb la Sentència de l'Estatut. En aquest context, transcorreguts 40 anys des de la seva aprovació, la Constitució del 78 resta sense cap possibilitat d'evolució en el camí d'un creixent autogovern per Catalunya.

D'altra banda, ja al 1978 aquella Constitució no va ser capaç d'imposar adequadament la separació entre els poders polític i judicial, de manera que la independència judicial a Espanya mai ha estat una realitat en el que afecta als màxims òrgans de govern de la justícia o en l'articulació de l'Audiència Nacional. Aquesta situació s'ha agreujat profundament sota els governs del Partit Popular període durant el qual s'han aprovat reformes rellevants que han erosionat, encara més, la qualitat democràtica.

En ambdós eixos, autogovern i defensa de la qualitat democràtica rau la voluntat de Catalunya i d'aquesta força política d'avançar cap a la constitució d'un estat propi.

Respecte l'autogovern, ens reiterem en tot allò que ja planteja aquest programa.

Millora de la qualitat democràtica

En qualitat democràtica, mentre Catalunya es mantingui dins l'Estat espanyol, Junts x Cat propugnarà a Les Corts Generals la derogació de les reformes legislatives aprovades sota la majoria absoluta del Partit Popular, les quals han deteriorat la qualitat democràtica de l'Estat, a la vegada que ens proposem impulsar altres reformes orientades a garantir una veritable independència judicial.

Entre les reformes que legislatives recents que cal derogar citar:

- La reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional,
- la Llei Mordassa,
- La Llei de reforma i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL)
- La reforma del Codi Penal que va incorporar la pena de presó permanent revisable, sinònim de cadena perpètua.
- La reforma de la Llei electoral relativa al vot per correu de les persones a l'estranger, la qual exigeix el tràmit burocràtic del vot "pregat", un tràmit que dificulta enormement l'exercici del dret a vot dels no residents. Cal substituir-lo pel vot electrònic.

Per abordar el repte, no afrontat encara, de garantir una veritable independència judicial, cal fer dues reformes rellevants:

- Primer, reformar el sistema d'elecció dels membres del Consejo General del Poder Judicial per garantir la independència de la màxima institució judicial, que avui no té. Cal dotar de més transparència, igualtat, mèrit i capacitat el procés d'elecció dels vocals que hi han de formar part i del seu President. Resulta vergonyosa la notorietat amb què, Ignacio Cosidó, exportaveu del partit popular al Senat va explicitar, a través de whatsapps, les capacitats del poder polític de l'Estat per controlar i incidir sobre del màxim òrgan judicial espanyol, situació que recorda el procés que va seguir una altra alta instància estatal, també "independent", el Tribunal Constitucional, quan va abordar l'elaboració de la Sentència de l'Estatut.
- Segon. La supressió de la Audiencia Nacional, un tribunal centralitzat, creat al gener de 1977, sota règim preconstitucional, que va donar estricta continuïtat al franquista "Tribunal de Orden Público". La Audiencia Nacional és un tribunal amb competència per jutjar delictes de terrorisme, de blanqueig de capitals i altres que afecten a més d'una audiència. Quants delictes estan avui etiquetats com "terrorisme", sense ser-ho, pel sol fet de transitar per la Audiencia Nacional! Quantes persones han estat traslladades a Madrid per judicis que en altres democràcies consolidades es celebrarien en els jutjats corresponents d'instància! L'Audiencia Nacional és a l'Estat espanyol un tribunal centralitzat, poderós i molt proper al poder polític, no oblidem tampoc que el Fiscal General de l'Estat el designa directament l'executiu. Definitivament, la seva existència no lliga amb la independència judicial. Res justifica la seva continuïtat.

Millora de la transparència, la participació. L'avaluació i la rendició de comptes

Cal millorar l'administració pública en base a la transparència, participació, el retiment de comptes, el govern obert, l'avaluació de les polítiques i el compliment dels objectius marcats. Això significa:

- Modificar la Llei 18/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern i la seva aplicació, en línia amb el plantejament més exigent de la Llei catalana. Per exemple, Incorporar compromisos de temps de resposta a les peticions i escrits dels ciutadans.
- Incorporar eines de democràcia electrònica, com és el vot electrònic per votar des de l'exterior, per substituir el vot per correu o fins i tot per complementar el vot presencial.
- Avaluar la reformada llei de contractes, tres anys després de la seva entrada en vigor, per determinar si s'ajusta als objectius de visibilitat i transparència en els processos d'adjudicació de concursos d'obres i serveis,
- Reforçar els criteris d'atorgament de subvencions, així com l'obligatorietat de publicació de les atorgades.
- Generalitzar el retiment de comptes i l'avaluació de les normatives que s'aprovin i de les polítiques que es duguin a terme, així com sobre el compliment dels objectius marcats.

La lluita contra la corrupció

La lluita contra la corrupció i l'emergència de representants polítics sense ombra de sospita s'erigeix com una prioritat de primer ordre per guanyar la confiança dels ciutadans. Els valors de la meritocràcia, l'honestedat en la gestió pública, la salvaguarda de l'interès general, la gestió responsable de tots i cadascun dels euros del pressupost públic són valors irrenunciables. Estem convençuts que sense transparència no pot haver-hi confiança, i sense confiança no hi ha autèntica democràcia. Serem els primers en lluitar contra la corrupció.

Considerem que les conclusions de la Comissió d'Estudi del Parlament de Catalunya de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica, són unes propostes a tenir en compte a l'hora de reforçar els mecanismes de transparència de les administracions; instruments de control; aspectes sobre gestió pública, partits polítics, àmbit judicial, àmbit legislatiu, àmbit institucional; sobre els conflictes d'interès i incompatibilitats; sobre administració i funció pública; els mitjans de comunicació; la ciutadania; la regeneració democràtica; i mesures contra el frau fiscal.

Donar suport a les conclusions de la Comissió d'Estudi del Parlament de Catalunya de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica per ser aplicades al conjunt de l'Estat.

En aquest sentit, defensem:

- Aprovar manuals de bon govern a les administracions, que elevin el compromís ètic i públic dels governants i esdevinguin exigència permanent vers la ciutadania.
- Establir pactes d'integritat i transparència en l'àmbit de la contractació pública, per ajudar a lluitar contra la corrupció en l'àmbit de la contractació pública. Es tracta d'un procés que inclou un acord signat entre el Govern i els licitadors en qualsevol contracte de l'Administració, on el pacte estableix que cap de les parts del contracte pagarà, oferirà, exigirà o acceptarà suborn, ni participarà en conxorxa amb els competidors per obtenir el contracte. A més, els licitadors estaran obligats a revelar totes les comissions i despeses similars pagades que guardin relació amb el contracte. L'incompliment del pacte d'integritat genera un risc d'exclusió permanent del licitador.
- Impulsar un codi ètic i d'austeritat que catalogui i reglementi l'ús dels espais i mitjans públics.
- Prohibir als condemnats per corrupció de figurar en una llista electoral, ocupar un alt càrrec a l'Administració i treballar a l'Administració durant deu anys.
- Expulsar del mercat públic de licitacions i concessions les empreses que vulnerin els pactes d'integritat.
- Modificar el codi penal perquè els delictes greus per corrupció no quedin impunes amb els actuals criteris de prescripció i perquè les persones condemnades per corrupció responguin sempre amb el seu patrimoni.
- Garantir un finançament transparent dels partits i les seves fundacions.

Regular amb credibilitat els aforaments

Denunciem que l'Estat no respecta la llei en relació als aforaments. L'objectiu de l'aforament és protegir a la persona aforada en l'exercici de les seves responsabilitats, es a dir, en el cas dels membres del Govern i Parlament català, protegir-los en l'exercici polític de la representació que els hi ha estat atorgada. Això no passa a l'Estat espanyol.

En cas de ser jutjades, ho haurien de ser a Catalunya, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, mai al Tribunal Suprem.

A més de protegir adequadament els polítics aforats quan actuïn en representació de les seves responsabilitats, cal evitar que l'aforament protegeixi actuacions privades o vinculades a delictes de corrupció.

- Limitar l'aforament dels polítics als actes en que actuïn com a tals i no a les seves activitats personals i privades. L'aforament en cap cas pot protegir investigacions per supòsits de delic-

tes de corrupció.

- D'acord amb les conclusions de la Comissió d'Estudi del Parlament de Catalunya de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica, cal canviar la legislació actual per a limitar o eliminar els aforaments, que comporten privilegis jurídics i judicials dels aforats, per als quals pot arribar a haver-hi un cert espai d'impunitat. En aquest context, cal suprimir els aforaments que afecten a l'àmbit judicial.

Desfranquització de la vida institucional, política i ciutadana de l'estat espanyol

L'any 1978, quan es va aprovar la Constitució, les forces fàctiques franquistes encara tenien molt pes a les institucions, particularment a l'exèrcit, tal com va quedar palès en el cop d'estat protagonitzat per membres de la Guardia Civil i l'exèrcit, el 23F de 1981, molt pes també a les institucions judicials. Aquest fet, unit a la voluntat de les forces democràtiques de no endarrerir la transició cap a la democràcia va portar com a conseqüència uns pactes que no van permetre trencar d'arrel amb l'herència del franquisme. Una decisió molt diferent a les adoptades a Alemanya per erradicar el nazisme o a Itàlia amb el feixisme. A l'Estat espanyol segueix sent una assignatura pendent el trencar de veritat amb el franquisme.

En l'actualitat, després de l'exhumació de la tomba de Franco al Valle de los Caídos, encara hi ha pendent un veritable procés de desfranquització de la vida institucional de l'estat i de devolució de drets a moltes persones que el franquisme va condemnar.

La Llei 52/2007 de la Memòria Històrica va ser un primer pas en la direcció de la reparació, reconeixement i dignificació de les víctimes, però clarament insuficient.

- S'han d'anul·lar les sentències dictades pels il·legals tribunals franquistes.
- S'ha d'il·legalitzar la fundació que porta el nom del dictador i que té com a objectiu el reconeixement del seu llegat, així com aquelles altres entitats que tenen aquest mateix objectiu d'enaltir la figura de Franco.
- Fer apologia del franquisme ha de ser il·legal.
- S'han de suprimir tants i tants símbols franquistes i noms de carrers que honoren el franquisme o a persones que el van practicar.
- No és admissible que encara no s'hagin desclassificat determinats arxius militars i policials secrets de la dictadura i la transició.
- No és admissible que s'hagi avançat tant poc en la localització de fosses comunes i llocs on van ser enterrades les persones que van morir durant la Guerra Civil i el franquisme i la seva identificació; o bé en la identificació de les restes mortals que es troben al Valle de los Caídos.
- No és admissible que 80 anys després d'acabada la guerra, encara no s'hagi articulat cap mena de compensació per a tots aquells que els hi van requisar la moneda republicana i que en conserven comprovants.
- S'ha de suprimir l'Audiència Nacional. En cap cas és admissible que el sistema judicial espanyol hagi assumit la transformació del franquista Tribunal de Orden Público en la actual i poderosa Audiència Nacional. Un tribunal centralitzat, proper al poder polític i amb un sistema de repartiment de processos gens transparent. Tot plegat, un veritable obstacle per a garantir la imprescindible independència judicial que tota democràcia ha de tenir.

Entenem aquest procés de desfranquització de la vida institucional, política i ciutadana de l'Estat espanyol com un acte eficaç de dignificació, reparació i reconeixement real de les víctimes, de coneixement de la història, de reconciliació i de qualitat democràtica.

La desfranquització també ha de comportar l'abolició del monarca, que va ser posat a dit pel dictador.

De la mateixa manera, no és admissible que es parli d'un procés de desfranquització a la vegada que tornin a haver presos polítics perseguits per les seves idees. Als adversaris polítics se'ls combat en el debat polític –en igualtat de condicions– i a les urnes, no se'ls combat tancant-los a la presó, vulnerant drets fonamentals, aplicant l'art.155, ni procedint a la recentralització. Desfranquitzar la vida política és avançar cap a una democràcia de qualitat.

**JUNTS PER
CATALUNYA**

juntspercatalunya.cat